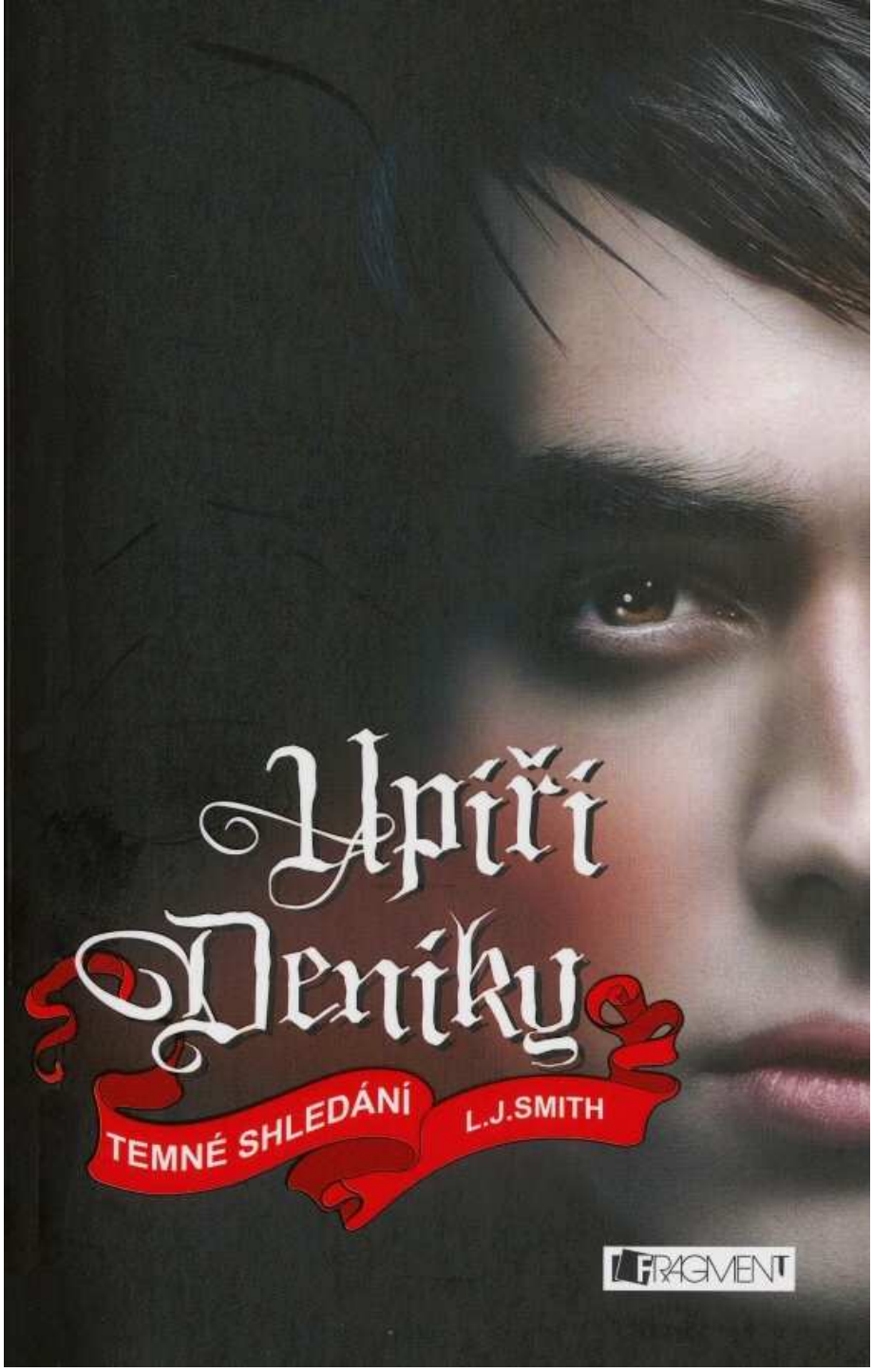

Upíří
Deníky
TEMNÉ SHLEDÁNÍ
L.J.SMITH
FRAGMENT

FRAGMENT

1.

„Věci by mohly být tak jako dřív,“ řekla Caroline vřele, natáhla se a stiskla Bonnii ruku.

Ale nebyla to pravda. Nic nemůže být tak jako předtím, než Elena umřela. Nic. A Bonnie měla ohledně toho večírku, který chce uspořádat Caroline, hodně zlou předtuchu. Neurčité hlodání kdesi kolem žaludku jí napovídalo, že to vážně není dobrý nápad.

„Meredith už přece narozeniny *měla*,“ zdůraznila. „Minulou sobotu.“

„Ale neměla žádnou oslavu, opravdový večírek – jako bude tenhle. Máme na to celou noc; moji rodiče se vrátí až v sobotu ráno. No tak, Bonnie, jenom si představ, jak bude překvapená.“

No to teda bude, pomyslela si Bonnie. Tak překvapená, že mě pak zabije přímo na místě. „Podívej, Caroline, věc se má tak, že Meredith nepořádala žádnou větší oslavu, protože nemá náladu slavit. Připadají to… tak nějak… neuctivé…“

„Ale to je právě *špatně*. Elena by přece nechtěla, abychom se přestaly bavit, to přece víš. Milovala večírky. A byla by naštvaná, že jen tak posedáváme a oplakáváme ji ještě šest měsíců potom, co nás opustila.“ Caroline se předklonila a její kočičí oči byly upřímné a naléhavé. V té chvíli v nich nebylo ani stopy po bývalé lstivosti, ani stopy po obvyklé nestoudné manipulaci. Bonnie viděla, že to opravdu myslí upřímně.

„Chci, abychom zase byly kamarádky, tak jako dřív,“ pokračovala Caroline. „Vždycky jsme slavily narozeniny společně, jenom my čtyři, pamatuješ? A vzpomínáš, jak se kluci vždycky pokoušeli nám večírek nabourat? To by mě zajímalo, jestli to zkusí i letos.“

Bonnie cítila, jak se jí situace vymyká z rukou. Není to dobrý nápad, tohle opravdu není dobrý nápad, pomyslela si. Ale Caroline pokračovala. Vypadala zasněně a skoro romanticky, když vzpomínala na staré dobré časy. A Bonnie neměla to srdce jí říct, že ty staré dobré časy jsou už dávno pryč.

„Ale vždyť už ani nejsme čtyři, z toho žádná pořádná oslava nekouká," zaprotestovala chabě, když se konečně zase dostala ke slovu.

„Pozvu i Sue Carsonovou. Meredith s ní vychází dobře, ne?"

Bonnie musela připustit, že ano; se Sue vycházeli všichni. Ale i tak bude muset Caroline pochopit, že věci se už nemůžou vrátit do starých kolejí. Nemůže prostě nahradit Elenu Sue Carsonovou a říct, že je všechno zařízeno.

Ale jak tohle Caroline vysvětlit? Bonnie se zamyslela. A pak ji to napadlo.

„Tak pozvi i Vickii Bennettovou," navrhla.

Caroline na ni vyvalila oči. „*Vickii Bennettovou*? To si děláš srandu! Pozvat tu potrefenou mrňavou otravu, která se svlíkla před půlkou školy? Po tom všem, co se stalo?"

„*Kvůli* tomu všemu, co se stalo," odsekla Bonnie rozhodně. „Podívej, uvědomuju si, že nikdy nebyla v naší partě. Ale taky už netáhne s těma drsňákama; oni ji nechtějí a ona je z nich vyděšená k smrti. Potřebuje přátele. A my potřebujeme víc lidí. No tak ji pozvem."

Caroline chvíli bezmocně bojovala s rozčarováním. Bonnie tvrdohlavě vystrčila bradu, založila si ruce v bok a čekala. Nakonec si Caroline povzdechla.

„Tak jo, vyhrálas. Pozveme ji. Ale ty se postaráš o to, aby Meredith přišla v sobotu večer k nám. A Bonnie – nesmí mít ani potuchy, co se děje. Chci, aby tohle bylo opravdové překvapení."

„No, to teda bude," potvrdila Bonnie ponuře. Zarazilo ji, jak se Caroline najednou rozzářila a vřele, impulsivně ji objala.

„Jsem tak šťastná, že máš na věc stejný názor,“ prohlásila Caroline. „A je dobře, že budeme zase všichni pohromadě.“

Vůbec ničemu nerozumí, uvědomila si Bonnie, když Caroline odešla. Co mám udělat, aby jí to došlo? Praštit ji po hlavě? A – panebože – budu to muset říct Meredith.

Ale než přišel večer, rozhodla se, že to možná Meredith opravdu nemusí vědět předem. Caroline chce, aby byla Meredith překvapená; no, a tak by možná Bonnie měla zařídit, aby překvapená opravdu byla. Takhle si aspoň Meredith nebude muset předem dělat starosti. Ano, rozhodla se Bonnie, nejjednodušší bude o tom Meredith *neříct* nic.

A kdoví, napsala si v pátek večer do deníčku, *možná jsem na Caroline moc tvrdá. Možná ji doopravdy mrzí všechny ty věci, co nám provedla – jako když se pokoušela ponížit Elenu před celým městem a pomstít se Stefanovi tím, že na něj hodí vraždu. Možná Caroline od té doby dospěla a naučila se myslet i na někoho jiného než na sebe. Možná se na té oslavě budeme opravdu bavit.*

A možná mě do zítřejšího odpoledne unesou mimozemšťani, pomyslela si, když zavírala deníček. Mohla jen doufat.

Deník byl jenom levný sešit z papírnictví, na deskách měl vzorek z malých kytiček. Začala si ho vést teprve od té doby, co Elena umřela, ale už na něm začínala být mírně závislá. Bylo to jediné místo, kde mohla říct všechno, co chtěla, aniž by lidé šokovaně vykřikovali: „Bonnie McCulloughová!“ nebo „Ale, *Bonnie*!“

Když zhasínala lampičku a zalézala pod peřinu, stále ještě přemýšlela o Eleně.

Seděla na šťavnatém, pečlivě zastřiženém trávníku, který se rozprostíral na všechny strany, kam až dohlédla. Obloha byla čistě modrá bez jediného obláčku, vzduch vlahý a voňavý. Ptáci zpívali.

„Mám takovou radost, žes mohla přijít,“ řekla Elena.

„Ale jo,“ odpověděla Bonnie. „No jasně, já taky. Samozřejmě.“ Znovu se rozhlédla kolem a pak se spěšně obrátila k Eleně.

„Dáš si ještě čaj?“

Bonnie měla v ruce šálek. Byl jemný a křehký jako vaječná skořápka. „Ano, děkuju.“

Elena měla na sobě průsvitné, bílé mušelínové šaty z osmnáctého století, které zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Pečlivě nalila čaj, nerozlila ani kapičku.

„Dala by sis myš?“

„*Cože*?“

„Říkala jsem, jestli si k čaji nedáš sendvič?“

„Aha, sendvič. Ale jo, to zní dobře.“ Dostala tenounké plátky okurky pokapané majonézou na lákavém krajíčku bílého chleba bez kůrky.

Celá ta scéna byla nádherná a jiskřivá jako na obraze od Seurata. Warm Springs, tak se jmenuje tohle místo. Kdysi to bývalo oblíbené místo pro pikniky, pomyslela si Bonnie. Ale určitě máme důležitější témata k rozhovoru než jen povídání u čaje.

„Kdo ti teď dělá vlasy?“ zeptala se. Elena si je nikdy nedokázala pořádně upravit sama.

„Líbí se ti to takhle?“ Elena zvedla ruku k hedvábným, jemně zlatým kadeřím svázaným na temeni.

„Je to dokonalé,“ odpověděla Bonnie a znělo to přesně tak, jako když si její máma povídá se známými na večírku Dcer americké revoluce.

„No to víš, vlasy jsou důležité,“ řekla Elena. Oči jí zářily o něco temnější modří než obloha, modře jako lapis lazuli. Bonnie se rozpačitě dotkla svých rudých kadeří.

„Krev je samozřejmě taky důležitá,“ pokračovala Elena.

„Krev? Ale ano, samozřejmě,“ odpověděla zneklidněná Bonnie. Neměla potuchy, o čem to Elena mluví, a cítila se, jako by se procházela na napnutém laně nad propastí plnou aligátorů. „Ano, krev je důležitá, to určitě,“ souhlasila unaveně.

„Ještě sendvič?“

„Děkuju.“ Tentokrát dostala se sýrem a rajčetem. Elena si také vzala jeden a ukousla kousíček. Bonnie ji pozorovala a cítila, jak v ní každou minutou roste nejistota… a pak…

A pak si všimla, jak po okrajích sendviče začíná vytékat bahno.

„Co – *co je to*?“ Hlas se jí zachvěl hrůzou. Poprvé za celou dobu jí to všechno připadalo jako sen. Zjistila, že se nedokáže pohnout, mohla jen lapat po dechu a zírat. Na Elenin sendvič na čtverečkovaném ubruse dopadla hrouda jakési hnědé hmoty. Byl to také kus bahna. „Eleno… Eleno, co to…“

„Ach, tohle my tady jíme,“ usmála se na ni Elena a na zubech měla hnědé skvrny. Ale nebyl to Elenin hlas; byl šeredný a zastřený – a byl to mužský hlas. „Ty taky budeš.“

Ani vzduch už nebyl vlahý a voňavý; najednou byl žhavý a vznášel se v něm odporně sladký zápach hnijících odpadků. V zelené trávě se objevily černé díry a trávník přece jenom nebyl pečlivě zastřižený, ale neudržovaný a přerostlý. Tohle není Warm Springs. Je na starém hřbitově. Jak to, že si to předtím neuvědomila? Jenže tyhle hroby jsou čerstvé.

„Ještě myš?“ zeptala se Elena a obscénně se zahihňala.

Bonnie pohlédla na svůj napůl snědený sendvič, který stále držela v ruce, a vykřikla. Z jednoho konce visel šupinatý hnědý ocas. Mrštila jím vší silou na nejbližší náhrobek, kde se rozprskl s vlhkým mlasknutím. Pak vyskočila, a zatímco se pokoušela uklidnit bouřící žaludek, zuřivě si otírala prsty o džíny.

„Ještě nemůžeš odejít. Společnost se teprve schází.“ Elenina tvář se také měnila: ztratila vlasy a kůži měla šedou a tenkou jako pergamen. Na talíři se sendviči se cosi hýbalo a v dírách zejících v trávníku také. Bonnie nestála o to vidět to zblízka; bála se, že když to zahlédne, zešílí.

„Ty nejsi Elena!“ zavřískla a dala se na útěk. Vítr jí vháněl vlasy do očí, takže pořádně neviděla. Někdo se za ní vydal; cítila pronásledovatele hned za sebou. Musím se dostat k mostu, pomyslela si a pak do něčeho vrazila.

„Čekal jsem na tebe," řekla ta věc v Eleniných šatech – šedá a kostlivá věc s dlouhými zahnutými zuby. „Poslouchej mě, Bonnie." Drželo ji to neuvěřitelnou silou.

„Ty nejsi Elena! Ty nejsi Elena!"

„Poslouchej mě, Bonnie!"

Najednou to byl zase Elenin hlas, skutečný Elenin hlas, nebyl ani obscénně pobavený ani hrubý a odporný, ale naléhavý. Přicházel odkudsi zpoza Bonnie a zavanul její noční můrou jako čerstvý chladivý vítr. „Bonnie, rychle, poslouchej…"

Všechno se rozplývalo. Kostnaté ruce na Bonniiných pažích, hřbitov prolezlý ohavnými plazícími se věcmi, žluklý žhavý vzduch. Na malý okamžik zněl Elenin hlas naprosto jasně, ale pak byl přerušen jako špatné meziměstské spojení.

„… on pokřivuje a mění věci. Nejsem tak silná jako on…" pak Bonnii pár slov uteklo. „… ale tohle je důležité. Musíš najít… hned teď." Hlas odumřel.

„Eleno, já tě neslyším! Eleno!"

„… snadné zaříkávání, jen dvě přísady, o kterých jsem ti teď říkala…"

„Eleno!"

Když se Bonnie vztyčila v posteli, stále ještě křičela.

2.

„A to je všechno, co si pamatuju,“ zakončila Bonnie svoje vyprávění, zatímco kráčely s Meredith po Sunflower Street mezi řadami vysokých viktoriánských domů.

„Ale byla to určitě Elena?“

„Ano a na konci se mi pokoušela něco říct. Ale to je zrovna ta zmatená část snu. Jenom vím, že to bylo důležité, hrozně důležité. Co si o tom myslíš?“

„Myší sendviče a otevřené hroby?“ Meredith zvedla jedno své elegantní obočí. „Mám dojem, že mícháš dohromady Stephena Kinga a Lewise Carrolla.“

Bonnie si pomyslela, že Meredith má asi pravdu. Ale ten sen ji přesto dál zneklidňoval; znepokojoval ji celý den – a to natolik, že jí všechny ostatní obavy vypudil z mysli. Ale teď, když se s Meredith přibližovaly k Carolininu domu, vrátily se dřívější strachy v plné síle.

Měla jsem o tom Meredith říct, pomyslela si a vrhla na vysokou dívku postranní pohled. Nemůže ji nechat, aby tam vešla nepřipravená…

Meredith vzhlédla k rozzářeným oknům s povzdechem. „Opravdu musíš mít ty náušnice zrovna dneska večer?“

„Jasně že jo!“ Už je příliš pozdě. Musí to zachránit, jak se dá. „Až je uvidíš, zblázníš se do nich,“ dodala a uvědomila si ve svém hlase tón zoufalé naděje.

Meredith se zarazila a svým tmavým pohledem pátravě prohlížela Bonniinu tvář. Pak zaklepala na dveře. „Jenom doufám, že Caroline dneska večer není doma. Mohla by nás tam zdržet.“

„Caroline doma v sobotu večer? Nedělej si srandu.“ Bonnie zadržovala dech už tak dlouho, že se jí začínala točit

hlava. Její obvykle zvonivý smích vyšel nějak ostře a falešně. „To je teda nápad," pokračovala poněkud hystericky. Meredith prohlásila: „Myslím, že dneska večer není doma *nikdo*," a zkusila kliku. Bonnie z náhlého popudu zatrylkovala: „Enyky benyky kliky bé…"

Meredith se zarazila s rukou na klice a ohlédla se na ni s obavou.

„Bonnie," řekla tiše, „tobě už totálně hráblo?"

„Ne," Bonnie zmlkla, popadla Meredith za ruku a naléhavě jí pohlédla do očí. Ale dveře už se otvíraly. „Panebože, Meredith, řekni, že mě nezabiješ…"

„*Překvápko*!" ozvalo se trojhlasně.

„Usmívej se," zasyčela Bonnie a postrčila zaraženou kamarádku dveřmi do rozzářeného pokoje plného lomozu a padajících konfet. Sama se odhodlaně rozzářila a procedila skrz zaťaté zuby: „Zabiješ mě později… zasloužím si to… ale teď se prostě usmívej."

Na konferenčním stolku byly přivázané balónky – ty drahé, od Mylara – a pod nimi hromádka dárků. Dokonce nechyběly ani květiny, ačkoli si Bonnie všimla, že ty orchideje dokonale ladí s Carolininým světle zeleným šátkem kolem krku. Byl hedvábný, od Hermèse, s motivem vinných listů a hroznů. Vsadím se, že nakonec si dá jednu z těch orchidejí do vlasů, pomyslela si Bonnie.

Modré oči Sue Carsonové byly poněkud nervózní a měla plachý úsměv. „Doufám, žes na dnešní večer neměla naplánováno nic důležitého, Meredith," řekla.

„Nic, co bych nemohla zrušit železnou tyčí," odpověděla Meredith, ale vřele se na ni usmála a Bonnii se ulevilo. Sue byla tehdy na maturitním plese princeznou v Elenině družině, spolu s Bonnií, Meredith a Caroline. Kromě Bonnie a Meredith to byla jediná dívka na škole, která stála při Eleně ve chvíli, kdy se k ní všichni ostatní obrátili zády. Na Elenině pohřbu řekla, že Elena bude navždycky královnou školy Roberta E. Leea, a vzdala se své nominace na Sněhovou královnu vánočního plesu na

Eleninu počest. Sue měli všichni rádi. To nejhorší máme za sebou, pomyslela si Bonnie.

„Co kdybychom si udělaly společnou fotku tady na pohovce?“ navrhla Caroline a usadila je za květinovou výzdobu. „Vickie, cvakneš nás, že jo?“

Vickie Bennettová tiše a bez povšimnutí postávala opodál. Teď přikývla: „No jasně,“ nervózně si odhrnula z očí prameny světle hnědých vlasů a zvedla fotoaparát.

Chová se k ní, jako by byla nějaká služka nebo co, pomyslela si Bonnie a pak ji oslepil blesk.

Když z polaroidu vyjela fotka, Sue a Caroline se nad ní smály a švitořily, ale Bonnie si všímala detailů. Byla to opravdu dobrá fotka; Caroline vypadala fantasticky jako vždycky: lesklé kaštanové vlasy a světle zelené orchideje před sebou. Meredith měla ve tváři zvláštní odevzdanost a ironický nadhled a jakousi neuvědomělou, nezáměrnou temnou krásu. A tady už je sama Bonnie, o hlavu menší než ostatní, s rozcuchanými rudými kudrnami a rozpačitým výrazem. Ale podivná byla ta postava vedle ní na gauči. To je Sue – samozřejmě, že je to Sue – ale na okamžik se jí zdálo, že ty blond vlasy a modré oči patří někomu jinému. Někomu, kdo na ni naléhavě hledí, jako by se zrovna chystal říct něco hrozně důležitého. Bonnie se zamračila na fotku a zuřivě zamrkala.

Obrázek jí plul před očima a páteří jí projelo znepokojivé zamrazení.

Ne, na tom obrázku je prostě jenom Sue. Musela se na chvíli zbláznit nebo ji snad ovlivnila Carolinina touha, aby byly „zase všechny pohromadě“.

„Já udělám další,“ nabídla se a vyskočila. „Posaď se, Vickie, a nakloň se k ostatním. Ještě víc, ještě – a je to tam!“ Vickie se pohybovala rychle a nervózně. Když zablýskl blesk, trhla sebou jako vyplašené zvíře připravené dát se na útěk.

Caroline se na tenhle obrázek sotva podívala, místo toho zamířila do kuchyně. „Hádejte, co budeme mít místo dortu?“ zeptala se. „Mám svoji vlastní variaci na

čokoládovou smrt. Pojďte, kdo mi pomůže rozpouštět polevu?“ Sue šla s ní a po chvilce nejistého váhání je následovala i Vickie.

Meredith se otočila k Bonnii a poslední stopy radostného výrazu jí zmizely z tváře. „Mělas mi to říct.“

„Já vím,“ Bonnie na chvíli sklopila kajícně hlavu. Pak vzhlédla a zakřenila se. „Jenže ty bys sem pak nešla a nemohly bychom si dát čokoládovou smrt.“

„A to ti stojí za to?“

„No, aspoň to pomůže,“ přesvědčovala ji Bonnie rozumně. „A snad to nebude ani tak hrozné. Caroline se snaží být milá a pro Vickii je dobré, že se taky jednou dostane z domu…“

„Nevypadá to, že by to pro ni bylo dobré,“ odsekla Meredith bez obalu. „Spíš vypadá, jako by ji měl každou chvíli trefit šlak.“

„No, asi je jenom nervózní.“ Podle Bonnie měla Vickie všechny důvody k nervozitě. Strávila většinu minulého podzimu v tranzu, zatímco ji jakási síla, kterou nechápala, pomalu připravovala o rozum. Nikdo nečekal, že se z toho vzpamatuje tak dobře.

Meredith se pořád mračila. „No, aspoň se to nekoná na tvoje skutečné narozeniny,“ těšila ji Bonnie.

Meredith zvedla fotoaparát a obracela ho v dlani. S pohledem stále sklopeným odpověděla: „Ale koná.“

„Cože?“ zírala na ni Bonnie a pak se zeptala znovu a hlasitěji: „*Cos* to řekla?“

„Říkala jsem, že dneska skutečně mám narozeniny. Caroline se to musela dozvědět od svojí mámy; bývaly s mojí mamkou kdysi kamarádky.“

„Meredith, o čem to tu mluvíš? Ty jsi přece měla narozeniny minulý týden, 30. května.“

„Ale ne, neměla. Mám je dneska, 6. června. Je to pravda; mám to na řidičáku a všude. Moji rodiče je začali slavit o týden dřív, protože 6. červen je pro ně nešťastný den. Šestého byl totiž napaden můj děda a pak se z toho zbláznil.“ Zatímco Bonnie lapala po dechu, neschopná

slova, Meredith klidně dodala: „Víš, pokusil se zabít moji babičku. A mě taky.“ Meredith opatrně odložila foťák přesně doprostřed konferenčního stolku. „Asi bychom měly jít za ostatníma do kuchyně,“ řekla tiše. „Už cítím čokoládu.“

Bonnie byla pořád ještě v šoku, ale mozek už jí začínal znovu fungovat. Neurčitě si vzpomínala, že o tom Meredith mluvila i dřív, ale tenkrát jí neřekla celou pravdu. A rozhodně neříkala, kolikátého se to stalo.

„Napaden – myslíš napaden stejně jako Vickie,“ vyrazila ze sebe. Nedokázala vyslovit slovo *upír*, ale věděla, že Meredith to chápe.

„Stejně jako Vickie,“ potvrdila Meredith. „Tak pojď,“ pobídla ji tiše. „Čekají na nás. Nechtěla jsem tě rozrušit.“

Meredith nechce, abych byla rozrušená, takže *nebudu* rozrušená, myslela si Bonnie, zatímco nalévala horkou polevu na čokoládový dort s čokoládovou zmrzlinou. I když jsme kamarádky už od první třídy a tohle tajemství mi nikdy neřekla.

Na okamžik ji zamrazilo a z temných koutů mysli se jí vynořila slova: *Nikdo není tím, kým se zdá.* Loni ji varoval hlas Honorie Fellové, který skrze ni promlouval, a to proroctví se ukázalo být děsivě pravdivé. Co když ještě není všemu konec?

Ale pak Bonnie odhodlaně potřásla hlavou. O tom teď nesmím přemýšlet; teď musím myslet na *večírek.* A postarám se o to, aby to byl *dobrý večírek* a abychom spolu všechny nějak vyšly, rozhodla se.

Kupodivu to ani nebylo až tak těžké. Meredith a Vickie zpočátku moc nemluvily, ale Bonnie se snažila, jak mohla, být na Vickii milá a ani Meredith nakonec neodolala hromádce pestrobarevně zabalených dárečků na konferenčním stolku. Než se propracovala k poslednímu, už se všechny smály a povídaly si. Nálada plná tolerance a příměří pokračovala i poté, co se přesunuly nahoru do Carolininy ložnice, aby prozkoumaly šatník, cédéčka

a fotoalba. Když se přiblížila půlnoc, natáhly se na spacáky a dál klábosily.

„Co vlastně teď dělá Alaric?“ zeptala se Sue Meredith.

Alaric Saltzman byl něco jako Mereditin přítel. Odpromoval na Duke University v oboru parapsychologie a loni ho povolali do Fell’s Church, když začaly ty upíří útoky. Ačkoli ho nejdřív považovali za nepřítele, skončil jako spojenec – a blízký přítel.

„Je v Rusku,“ odpověděla Meredith. „Pátrá tam po tom, jak během studené války využívali psychotronicky nadaná média.“

„A co mu odpovíš, až se vrátí?“ vyzvídala Caroline.

Odpověď na tuhle otázku strašně zajímala i Bonnii. Vzhledem k tomu, že Alaric byl skoro o čtyři roky starší, Meredith mu řekla, že musí s rozhovorem o společné budoucnosti počkat, dokud neodmaturuje. Ale teď už je Meredith osmnáct – právě dneska, připomněla si Bonnie – a maturity jsou za dva týdny. Co se asi stane potom?

„Ještě jsem se nerozhodla,“ odpověděla Meredith. „Alaric chce, abych šla taky na Duke, dokonce by mě tam i vzali, ale já si nejsem jistá. Musím o tom ještě přemýšlet.“

Bonnie byla spokojená. Přála si, aby Meredith šla s *ní* na Boone Junior College, ne aby se vdala a odstěhovala, nebo třeba i jen zasnoubila. Je to přece pitomost rozhodnout se jenom pro jednoho kluka už tak mladá. Bonnie byla známá tím, jak tuhle hru hraje a že střídá kluky, jak se jí zachce. Snadno se zamiluje a snadno ji to zase pustí.

„Ještě jsem nepotkala kluka, který by stál za to zůstat věrná,“ prohlásila nahlas.

Všichni na ni pohlédli. Sue si opřela bradu o kolena a zeptala se: „Dokonce ani Stefan?“

Bonnie to měla tušit. Mihotavé světlo jediné noční lampičky a ticho rušené jen šelestěním listů smutečních vrb za oknem – rozhovor se nevyhnutelně musel stočit ke Stefanovi… a k Eleně.

Stefan Salvatore a Elena Gilbertová se již v městečku stali legendou, něco jako Romeo a Julie. Když se Stefan

přistěhoval do Fell's Church, všechny dívky ho chtěly pro sebe. A Elena, ta nejkrásnější, nejpopulárnější a nejnedostupnější dívka na škole, po něm zatoužila také. Teprve poté, co ho dostala, si uvědomila hrozící nebezpečí. Stefan nebyl tím, kým se jevil – měl tajemství daleko temnější, než by si kdokoli troufl hádat. A také měl bratra Damona, který byl ještě tajemnější a nebezpečnější než on. Elena uvízla v síti mezi dvěma bratry, milovala Stefana, ale neodolatelně ji přitahovala i Damonova nezkrotnost. Nakonec zemřela, aby je zachránila oba a aby jim oplatila lásku, kterou jí věnovali.

„Možná Stefan – pokud jsi Elena," zamumlala Bonnie a trochu tak ustoupila ze svého stanoviska. Atmosféra se změnila, byla teď tišší a malinko smutná, přesně ta pravá pro noční svěřování.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že už není," řekla Sue tiše, zavrtěla hlavou a zavřela oči. „Připadalo mi, že je mnohem víc naživu než všichni kolem."

„Její plamen hořel jasněji," přidala se Meredith a pozorovala přitom vzory, které lampička kreslila po stropě. Hlas měla jemný, ale důrazný, a Bonnii se zdálo, že ta slova vystihla Elenu lépe než cokoli, co o ní kdy slyšela.

„Byly chvíle, kdy jsem ji nenáviděla, ale nikdy jsem ji nemohla ignorovat," připustila Caroline a zelené oči se jí zkalily vzpomínkou. „Ona nebyla člověk, kterého byste mohli ignorovat."

„Z její smrti jsem se naučila jedno," ozvala se Sue, „a to, že se to mohlo stát každému z nás. Nesmíme promarnit ze života ani chvilku, protože nikdy nevíme, jak dlouhý čas ještě máme."

„Může to být šedesát let nebo šedesát minut," souhlasila Vickie tichým hlasem. „Kdokoli z nás může umřít třeba dneska v noci."

Bonnie se znepokojeně zavrtěla. Ale než mohla cokoli odpovědět, Sue zopakovala: „Pořád nemůžu uvěřit, že už skutečně není. Někdy mám pocit, jako by byla někde blízko."

„Mně se to stává taky," přiznala Bonnie. Myslí jí proběhl obraz Warm Springs a na okamžik jej viděla živěji než Carolinin zšeřelý pokoj. „Včera v noci se mi o ní zdálo a měla jsem pocit, že to je *skutečně* ona a že se mi snaží něco říct. Pořád ještě mám ten pocit," obrátila se k Meredith.

Ostatní ji tiše pozorovali. Dřív by se všechny rozesmály, kdyby Bonnie naznačila cokoli o nadpřirozenu, ale teď už ne. O jejím paranormálním nadání nikdo nepochyboval, budilo respekt a trochu i strach.

„Opravdu?" vydechla Vickie.

„Co myslíš, že se ti snažila říct?" zeptala se Sue.

„Nevím. Na konci se strašně snažila zůstat se mnou v kontaktu, ale nešlo to."

Rozhostilo se další ticho. Nakonec Sue řekla váhavě a s jemným zadrhnutím: „A myslíš… myslíš, že bys mohla kontaktovat *ty* ji?"

Nad tím přemítaly všechny. Bonnie pohlédla na Meredith. Předtím měla Meredith o tom snu svoje pochyby, ale teď se na Bonnii dívala vážnýma očima.

„Já nevím," odpověděla Bonnie pomalu. Obrazy z oné noční můry jí vířily v hlavě. „Rozhodně nechci upadnout do tranzu a otevřít se čemukoliv, co tam někde může být, to vím jistě."

„A je to jediný způsob komunikace se zemřelými? Co spiritistická tabulka nebo tak něco?" zajímalo Sue.

„Moji rodiče spiritistickou tabulku mají," řekla Caroline trochu moc nahlas. Tlumená důvěrná atmosféra se porušila, najednou zavládlo jakési neurčité napětí. Všechny se posadily vzpřímeněji a dívaly se jedna na druhou s otázkou v očích. Dokonce i Vickie teď vypadala nejen vyděšeně, ale i zaujatě.

„Fungovalo by to?" zeptala se Meredith Bonnie.

„Měly bychom to vůbec zkoušet?" přemýšlela Sue nahlas.

„Máme vůbec odvahu? V tom je jádro pudla," prohlásila Meredith. Bonnie si opět uvědomila, že se všichni

dívají na ni. Ještě na okamžik zaváhala a pak pokrčila rameny. V žaludku ji šimralo vzrušení.

„Proč ne?“ prohodila. „Co můžeme ztratit?“

Caroline se obrátila k Vickii. „Vickie, pod schodama je skříň a uvnitř by měla být spiritistická tabulka, někde na horní polici s ostatníma hrama.“

Dokonce ani neřekla „Prosím, přinesla bys ji?“ Bonnie se zamračila a otevřela pusu, aby něco řekla, ale Vickie už byla ze dveří.

„Moha bys být trochu vlídnější,“ řekla Bonnie Caroline. „To si hraješ na Popelčinu zlou macechu nebo co?“

„Ale no tak, Bonnie,“ odsekla Caroline netrpělivě. „Má štěstí, že jsme ji vůbec pozvaly. A ona to *ví*.“

„A já jsem myslela, že je prostě přemožená naší velkorysostí,“ poznamenala Meredith suše.

„A kromě toho…“ začala Bonnie, ale už větu nestihla dokončit. Ozval se slabý pronikavý zvuk, který náhle ustal, ale nedal se s ničím splést. Byl to výkřik hrůzy. Následovalo mrtvé ticho a pak série krátkých pronikavých výkřiků.

Dívky v pokoji na okamžik strnuly a pak se vyhrnuly ze dveří a po schodech dolů.

„Vickie!“ Meredith s dlouhýma nohama se dostala dolů jako první. Vickie stála před skříní a pažemi si chránila obličej. Vrhla se k Meredith a stále křičela.

„Vickie, co se stalo?“ vyptávala se Caroline a znělo to spíš naštvaně než vystrašeně. Po podlaze byly rozsypané různé hry a karty z monopolů. „Proč ječíš?“

„Sáhlo to na mě! Natahovala jsem se na horní polici a něco mě popadlo kolem pasu!“

„Zezadu?“

„Ne, z té skříně.“

Bonnie zaraženě nakoukla do skříně. Zimní kabáty tam tvořily neproniknutelnou clonu, některé sahaly až k zemi. Meredith se jemně vyvinula z Vickiina objetí, popadla deštník a začala šťourat do kabátů.

„Nech toho…“ uklouzlo Bonnii, ale deštník odhalil jen všelijaké hadry. Meredith jím odsunula kabáty a odkryla holé dřevo zadní stěny skříně.

„Vidíš? Nic tam není,“ řekla vesele. „Jsou tam jen rukávy od kabátů. Když se mezi ně nakloníš dost daleko, může ti připadat, jako by to byly něčí ruce.“

Vickie přikročila ke skříni, dotkla se visícího rukávu a vzhlédla na polici. Pak si přikryla obličej dlaněmi a nechala dlouhé hedvábné vlasy, aby jej skryly. Na okamžik si Bonnie myslela, že pláče, ale pak uslyšela chichotání.

„Panebože! Já jsem fakt myslela… ach jo, jsem tak pitomá! Uklidím to,“ nabídla se Vickie.

„Až později,“ prohlásila rozhodně Meredith. „Teď půjdem do obýváku.“

Než odešly, Bonnie vrhla na skříň ještě jeden pohled.

Když se všechny shromáždily kolem konferenčního stolku a zhasly několik světel pro dosažení příhodnější atmosféry, Bonnie položila zlehka prsty na malou plastovou tabulku s písátkem. Nikdy předtím spiritistickou tabulku nepoužila, ale věděla, jak se to dělá. Písátko ukazuje na jednotlivá písmena, a tak formuje vzkaz – tedy pokud jsou duchové ochotní si povídat.

„Musíme se jí dotýkat všechny,“ oznámila a sledovala, jak ostatní dívky poslechly. Meredith měla prsty dlouhé a elegantní, Sue štíhlé a zakončené dlouhými upravenými nehty. Caroline měla nehty nalakované lesklým měděným lakem. Vickiiny byly okousané.

„Teď zavřeme oči a budeme se soustředit,“ vyzvala je Bonnie tiše. Děvčata zašuměla očekáváním a poslechla; atmosféra už dolehla na všechny.

„Myslete na Elenu. Představte si ji. Pokud tam někde je, chceme ji přivolat sem.“

Velký pokoj ztichl. Bonnie v temnotě za sevřenými víčky uviděla světlou hřívu a oči barvy lapisu lazuli.

„No tak, Eleno,“ zašeptala. „Mluv se mnou.“

Písátko se začalo pohybovat.

Nemohla ho vést žádná z nich, tlačily na tabulku z různých stran. Přesto se malý plastový trojúhelníček pohyboval hladce a jistě. Bonnie nechala oči zavřené, dokud se nezastavil a pak se podívala. Písátko ukázalo slovo ANO.

Vickii unikl slabý vzlyk.

Bonnie se podívala na ostatní. Caroline zrychleně dýchala, zelené oči zúžené. Sue jako jediná měla stále rezolutně zavřené oči. Meredith zbledla.

Všechny čekaly, že bude vědět, co dělat dál.

„Nepřestávejte se soustředit," nabádala je Bonnie. Cítila se zoufale nepřipravená a připadala si trochu hloupě, když oslovila prázdný vzduch. Ale bylo to na ní.

„Jsi to ty, Eleno?" zeptala se.

Písátko trochu zakroužilo a vrátilo se na ANO.

Bonnii se náhle tak rozbušilo srdce, že se bála, aby se jí nechvěly prsty. Plast pod bříšky prstů jí najednou připadal nějak jiný, skoro jako zelektrizovaný, jako by skrze něj proudila jakási nadpřirozená energie. Už si nepřipadala hloupě. Do očí jí vstoupily slzy a všimla si, že Meredith také zvlhly oči. Kývla na ni.

„Jak si můžeme být jisté?" zeptala se Caroline nahlas a podezřívavě. Caroline to necítí, uvědomila si Bonnie; necítí vůbec nic z toho, co já. Co se týče nadpřirozených schopností, je mrzák.

Písátko se znovu pohnulo – teď létalo mezi písmeny tak rychle, že Meredith sotva měla čas hláskovat písmena. I bez interpunkce byl vzkaz jasný.

CAROLINE NEBUĎ HUSA, zněl. MÁŠ ŠTĚSTÍ ŽE S TEBOU VŮBEC MLUVÍM.

„Tohle teda rozhodně zní jako Elena," poznamenala Meredith suše.

„Vypadá to tak, ale…"

„Proboha sklapni, Caroline," utnula ji Bonnie. „Eleno, mám takovou radost…" Sevřelo se jí hrdlo a musela začít znovu.

BONNIE NENÍ ČAS PŘESTAŇ KŇOURAT A PŘEJDI K VĚCI

Tohle teda zní taky jako Elena, odfrkla si pro sebe Bonnie a pokračovala. „Minulou noc se mi o tobě zdálo.“

ČAJ

„Ano.“ Bonnii tlouklo srdce ještě zběsileji. „Chtěla jsem s tebou mluvit, ale všechno se změnilo a pak jsme ztratily kontakt…“

BONNIE NESMÍŠ DO TRANZU ŽÁDNÝ TRANZ ŽÁDNÝ TRANZ

„Dobře.“ To zodpovědělo její pochyby a byla ráda, že se to dozvěděla.

ZLÉ VLIVY NÁM NARUŠILY KOMUNIKACI JSOU TU ŠPATNÉ SÍLY VELMI ZLÉ SÍLY

„Co třeba?“ Bonnie se naklonila k destičce. „Jaké síly?“

NENÍ ČAS! Zdálo se, jako by písátko svou důrazností dodalo větě vykřičník. Přeskakovalo překotně z písmene na písmeno, jako by Elena sotva dokázala udržet na uzdě svoji netrpělivost. JE ZANEPRÁZDNĚNÝ TAKŽE TEĎ MŮŽU MLUVIT ALE NENÍ MOC ČASU AŽ SKONČÍME RYCHLE VYPADNĚTE Z DOMU JSTE V NEBEZPEČÍ.

„V nebezpečí?“ zopakovala Vickie a vypadala přitom, že vyskočí ze židle a dá se na útěk.

NEJDŘÍV POSLOUCHEJTE CELÉ MĚSTO JE V NEBEZPEČÍ

„Co máme udělat?“ zareagovala Meredith okamžitě.

POTŘEBUJETE POMOC ON JE MIMO VAŠI LIGU NEUVĚŘITELNĚ SILNÝ TEĎ POSLOUCHEJTE A ŘIĎTE SE POKYNY MUSÍTE VYKONAT PŘIVOLÁVACÍ ZAKLÍNADLO PRVNÍ PŘÍSADA JE V –

Bez sebemenšího varování se písátko zvedlo nad písmena a začalo divoce poletovat nad tabulkou. Ukázalo na stylizovaný obrázek měsíce, pak na slunce a pak na název výrobce *Parker Brothers, Inc.*

„Eleno!“

Písátko se vrátilo k písmenkům.

JEŠTĚ MYŠ JEŠTĚ MYŠ JEŠTĚ MYŠ

„Co se to děje?“ vykřikla Sue. Teď měla oči otevřené doširoka.

Bonnie dostala strach. Písátko přímo vibrovalo energií, temnou zlou energií, jako vroucí černý tér, který se jí lepí na prsty. Ale ještě stále cítila i chvějivé stříbřité vlákno Eleniny přítomnosti, které s tou silou bojovalo.

„Nevzdávejte to!“ vykřikla zoufale. „Nesundávejte prsty z tabulky!“

MYŠBAHNOZABIJUTĚ, vyplivla tabulka. KREVKREVKREV. A pak: BONNIE VYPADNĚTE UTEČTE ON JE TADY UTEČTE UTEČTE UTEČ

Písátko sebou zuřivě škublo, vyklouzlo Bonnii z prstů, rozlétlo se po tabulce a pak vzduchem, jako by jím někdo mrštil. Vickie zaječela. Meredith vyskočila od stolu.

A pak zhasla všechna světla a dům se ponořil do tmy.

3.

Vickie ječela; úplně nad sebou ztratila kontrolu. I Bonnie cítila, jak se jí zmocňuje panika. „Vickie, přestaň! No tak, musíme odsud pryč!“ Meredith musela křičet, aby ji bylo slyšet. „Je to váš dům, Caroline. Všichni se vezmeme za ruce a ty nás odvedeš k východu.“

„Dobře,“ souhlasila Caroline. Nevypadala tak vyděšeně jako ostatní. To je výhoda, když člověk nemá žádnou představivost, pomyslela si Bonnie. Nedokáže si představovat všechny ty hrůzné věci, které se můžou přihodit.

Cítila se mnohem líp, když stiskla Mereditinu štíhlou chladnou ruku. Hmatala na druhé straně tak dlouho, až našla Caroline a ucítila její dlouhé nehty.

Neviděla vůbec nic. Teď už by její oči měly být zvyklé na tmu, ale přesto nedokázala rozlišit ani náznak stínu či světla, když je Caroline vedla domem. Ani okny z ulice nedopadalo žádné světlo; zřejmě vypadl proud v celé čtvrti. Caroline zaklela, jak se uhodila o jakýsi kus nábytku a Bonnie do ní vrazila.

Vickie vzadu tiše naříkala. „Vydrž,“ šeptala jí Sue. „Vydrž, Vickie, zvládneme to.“

Pomalu a šouravě postupovaly tmou. Pak Bonnie ucítila pod chodidly dlaždice. „Jsme ve vstupní hale,“ řekla Caroline. „Vydržte chvíli, než najdu dveře.“ Její prsty vyklouzly Bonnii z dlaně.

„Caroline! Nepouštěj se – kde jsi? Caroline, dej mi ruku!“ volala Bonnie a zoufale šátrala kolem jako slepec.

Z temnoty se vynořilo něco velkého a vlhkého a sevřelo její dlaň. Byla to ruka. Ale nepatřila Caroline.

Bonnie zavřeštěla.

Vickie se okamžitě přidala a začala ječet. Horká vlhká ruka vlekla Bonnii kamsi vpřed. Kopala a bránila se, ale nebylo to nic platné. Pak ucítila, jak ji Meredith uchopila oběma rukama kolem pasu a škubla zpět. Její ruka se konečně vytrhla té velké.

A pak se otočila a pelášila pryč, prostě utíkala a matně tušila, že Meredith běží vedle ní. Vůbec si neuvědomovala, že pořád křičí, dokud nevrazila do velkého křesla, které zastavilo její úprk.

„Ticho, Bonnie, přestaň!“ třásla s ní Meredith. Sklouzly za křeslo k zemi.

„Něco mě drželo! Něco mě popadlo, Meredith!“

„Já vím. Ale buď zticha! Pořád to tu je,“ upozornila ji Meredith. Bonnie zabořila tvář Meredith do ramene, aby potlačila touhu vříškat. Co když je to zrovna teď s nimi v pokoji?

Vteřiny ubíhaly a kolem bylo hrobové ticho. Ať Bonnie napínala uši, jak chtěla, neslyšela nic jiného než jejich dech a tupé údery svého srdce.

„Poslyš, musíme najít zadní východ. Teď jsme určitě v obýváku. To znamená, že kuchyň je přímo za náma. Musíme se tam dostat,“ prohlásila Meredith potichu.

Bonnie nešťastně přikývla, aniž si uvědomila, že to není vidět, ale pak prudce zvedla hlavu. „Kde je Vickie?“ zašeptala vyděšeně.

„Nevím, musela jsem ji pustit, abych tě vytrhla té věci ze spárů. Pojďme odsud.“

Bonnie ji ještě zadržela. „Ale proč nekřičí?“

Meredith se zachvěla. „Já nevím.“

„Ach panebože. Panebože. Nemůžeme ji tady nechat, Meredith.“

„*Musíme*.“

„Ale to *nemůžeme*. Meredith, to já jsem přinutila Caroline, aby ji pozvala. Nebýt mě, nebyla by tu. Musíme ji dostat ven.“

Nastala chvíle ticha a pak Meredith zasyčela: „Tak dobře. Ale vybíráš si opravdu ty nejhorší příležitosti kdy projevit šlechetnost, Bonnie.“

Někde bouchly dveře, až obě nadskočily. Pak uslyšely skřípání, jako když jde někdo po schodech, pomyslela si Bonnie. A pak krátký výkřik.

„Vickie, kde jsi? Nedělej to – Vickie, ne! Ne!“

„To je Sue,“ zalapala po dechu Bonnie a vyskočila. „Nahoře!“

„Proč jenom nemáme *baterku*?“ vztekala se Meredith.

Bonnie věděla, co tím myslí. Byla moc velká tma, než aby slepě bloudily po cizím domě; a bylo to příliš děsivé. Mozkem jí vířila primitivní panika. Potřebuje světlo, jakékoli světlo. Nemůže se vydat poslepu znovu do té tmy, ze všech stran vystavená čemukoli, co tam číhá. To prostě *nedokáže*.

Přesto udělala jeden roztřesený krok od křesla.

„No tak,“ vydechla a Meredith se vydala za ní, krok za krokem, znovu do tmy.

Bonnie každým okamžikem očekávala vlhkou horkou ruku, která se po ní natáhne a znovu ji popadne. Každý centimetr kůže ji svrběl očekáváním toho doteku – zvláště na ruce, kterou tápala před sebou.

Pak udělala tu chybu, že si vzpomněla na svůj sen.

Okamžitě ji zahltil onen nasládlý pach odpadků. Představila si všelijaká vylézající stvoření a vzpomněla si na Eleninu zšedlou tvář bez vlasů a jak její rty odhalily zuby v úšklebku. Kdyby ji *tahle* věc popadla…

Už nemůžu ani o krok dál; nemůžu, prostě nemůžu, pomyslela si. Je mi Vickie líto, ale nemůžu jít dál. Prosím, nechte mě tady.

Tiskla se k Meredith a skoro plakala. A pak se shora ozval ten nejděsivější zvuk, který kdy slyšela.

Vlastně to byla celá série zvuků, ale šly tak těsně za sebou, že se slévaly v jedinou přišernou vlnu hluku. Nejdřív křik, Sue křičela: „Vickie, Vickie ne!“ Pak se ozval hlasitý třesk a zvuk rozbíjeného skla, jako by se tisíc oken vysypalo

najednou. A nad tím vším táhlý výkřik vyjadřující čirou intenzivní hrůzu.

Pak všecko přestalo.

„Co to *bylo*? Co se stalo, Meredith?“

„Něco zlého.“ Meredith měla napnutý, přidušený hlas. „Něco hodně zlého. Bonnie. Nech mě, jdu se podívat, o co jde.“

„Ne, sama tam nepůjdeš,“ prohlásila Bonnie rozhodně.

Našly schodiště a vystoupily nahoru. Když došly na podestu, zaslechla Bonnie zvláštní, podivně ohavný zvuk, jako cinkání padajících střepů.

Vtom se rozsvítila světla.

Stalo se to tak náhle, až Bonnie bezděky vykřikla. A když se otočila k Meredith, málem vykřikla znovu.

Meredith měla rozcuchané vlasy, vystouplé lícní kosti a její obličej byl bledý a zbrázděný strachem.

Cink, cink.

S rozsvícenými světly to bylo ještě *horší*. Meredith vyrazila k posledním dveřím v chodbě, odkud přicházely ty zvuky. Bonnie šla za ní, ale najednou celým svým srdcem věděla, že nechce vidět, co je v tom pokoji.

Meredith otevřela dveře. A Bonnie za ní.

„*Ach panebože, nechoď ani o krok dál*!“

Bonnie nezaváhala ani na okamžik, vrazila do dveří a teprve tam se zarazila. Na první pohled to vypadalo, jako by někdo urval celou východní stranu domu. Francouzská okna, která oddělovala ložnici rodičů od balkonu, byla vyražená ven, dřevo rozštípané a sklo roztříštěné. Tu a tam nejistě visely malé kousíčky skla ze zbytků dřevěných rámů. Občas některý spadl a zacinkal.

Průsvitné bílé závěsy povlávaly zející dírou dovnitř a ven. A za nimi Bonnie zahlédla siluetu Vickie. Stála s rukama svěšenýma, nehybně, jako zkamenělá.

„Vickie, jsi v pořádku?“ Bonnie pocítila takovou úlevu, že ji vidí živou, až to bolelo. „Vickie?“

Vickie se neotočila ani neodpověděla. Bonnie se k ní opatrně přibližovala, aby se jí mohla podívat do tváře.

Vickie zírala přímo před sebe a zorničky měla zúžené na velikost špendlíkové hlavičky. Lapala po dechu malými sípavými nádechy a hruď se jí dmula.

„Já budu další. Řekl, že já budu další," šeptala stále dokola, ale zdálo se, že nemluví k Bonnii. Vypadalo to, že Bonnii vůbec nevidí.

Bonnie se zachvěla a ustoupila zpátky. Meredith stála na balkoně. Když se Bonnie natáhla, aby odhrnula závěsy, obrátila se k ní a pokusila se jí zastoupit cestu.

„Nedívej se tam, Bonnie. Nedívej se dolů," varovala ji.

Kam dolů? Bonnie náhle pochopila. Protlačila se kolem Meredith, která ji chytila za paži a v poslední chvíli ji zastavila na samotné hranici děsivého pádu. Zábradlí balkonu bylo proražené stejně jako francouzské okno a Bonnie viděla přímo dolů na osvětlený dvůr. Dole ležela zkroucená postava, která vypadala jako polámaná panenka: údy rozhozené nakřivo, šíji ohnutou v groteskním úhlu a světlé vlasy rozhozené po tmavé půdě. Byla to Sue Carsonová.

Ze všeho toho zmatku, který pak vypukl, Bonnii zůstaly v mysli především dvě vzpomínky. Že teď se už Caroline svojí dívčí čtyřky nedočká a že není fér, aby se takové věci děly zrovna na Mereditiny narozeniny. Prostě to není fér.

„Je mi to líto, Meredith, ale myslím, že se na to zrovna teď necítí."

Bonnie zaslechla tátův hlas od vstupních dveří, když apaticky míchala sladidlo v hrnku heřmánkového čaje.

Okamžitě odložila lžičku. Jediné, na co se necítí, je posedávat tady v kuchyni byť jen o jedinou minutu déle. Potřebuje ven.

„Hned tam budu, tati."

Meredith vypadala skoro stejně hrozně jako předchozí večer – rysy jí ostře vystupovaly, pod očima měla kruhy a ústa pevně semknutá.

„Jenom se chvilku projedeme," řekla Bonnie tátovi. „Možná se na chvíli u někoho stavíme. Vždyť jsi sám říkal, že tohle není nebezpečné, ne?"

Co se na to dalo říct? Pan McCullough shlédl na svoji drobnou dceru, která vysunula bradu v tvrdohlavém gestu, jež zdědila po něm, a čelila zpříma jeho pohledu. Rozhodil rukama a nechal ji jít.

„Jsou už skoro čtyři. Vraťte se, než bude tma," řekl jen.

„Nechápou to," řekla Bonnie Meredith cestou k autu. Jakmile nasedly, okamžitě se uvnitř zamkly.

Meredith nastartovala a věnovala Bonnii pohled plný smutného porozumění.

„Takže ani tvoji rodiče ti nevěří."

„Ale jo, věří všemu, co jsem jim řekla – až na ty důležité věci. Jak jenom můžou být tak *hloupí*?"

Meredith se krátce zasmála. „Musíš se na to podívat z jejich hlediska. Našlo se jedno mrtvé tělo bez viditelných známek násilí, kromě těch, které způsobil pád.

Zjistilo se, že světla zhasla v celé čtvrti následkem výpadku ve Virginia Electric. Našli nás v hysterickém stavu, jak odpovídáme na jejich otázky způsobem, který jim musel připadat hodně podivný. Kdo to udělal? Příšera s upocenýma rukama. Jak to víme? Řekla nám to naše mrtvá kamarádka Elena prostřednictvím spiritistické tabulky. A ty se divíš, že mají pochybnosti?"

„Jako kdyby nic podobného nezažili už *dřív*," vztekala se Bonnie a uhodila pěstí do dveří auta. „Ale oni to už *zažili*. Copak můžou tvrdit, že jsme si vymyslely ty psy, kteří útočili loni na vánočním plese? Nebo že Elenu zabila nějaká představa?"

„Už začínají zapomínat," odpověděla tiše Meredith. „Ty sama jsi to předpověděla. Život se vrátil zpátky do normálu a všichni ve Fell's Church se takhle cítí bezpečněji. Všichni mají pocit, že se probudili z nějakého zlého snu, a to poslední, co by si přáli, je nechat se do něčeho podobného zatáhnout znovu."

Bonnie jen zavrtěla hlavou.

„Takže je jednodušší věřit tomu, že parta dospívajících dívek zjančila při hře se spiritistickou tabulkou, a když zhasla světla, tak se prostě vyděsily a utekly. A jedna z nich byla tak zpanikařená a zmatená, že proběhla oknem.“

Chvíli bylo ticho a pak Meredith dodala: „Přála bych si, aby tu byl Alaric.“

Normálně by ji Bonnie šťouchla pod žebra a pronesla chlípným hlasem něco jako: „To si piš, že já taky.“ Alaric byl jeden z nejhezčích chlapů, které kdy viděla, přestože to byl věkovitý dvaadvacátník. Ale teď jenom zoufale stiskla Mereditinu ruku. „Nemůžeš mu nějak zavolat?“

„Do Ruska? Vždyť já ani nevím, *kde* tam teď je.“

Bonnie si kousala ret.

Pak se vzpřímila na sedadle. Meredith zrovna projížděla po Lee Street, odkud mohly vidět dav na parkovišti u školy.

Vyměnily si s Meredith pohled a Meredith přikývla. „To bychom mohly. Uvidíme, jestli jsou chytřejší než jejich rodiče.“

Bonnie zaznamenala překvapené obličeje, když jejich auto pomalu vjelo na parkoviště. Když s Meredith vystoupily, dav se rozestoupil, aby mohly projít.

Uprostřed stála Caroline se založenými pažemi a vystrašeně potřásala kaštanovou hřívou.

„Nebudeme v tom domě bydlet, dokud se to zas neopraví,“ říkala právě a třásla se ve svém bílém svetříku. „Táta říkal, že si najmeme apartmá v hotelu Heron, dokud se to nevyřeší.“

„Jaký je v tom rozdíl? Může to za tebou přijít i do Heronu, tím jsem si jistá,“ prohlásila Meredith.

Caroline se k ní obrátila, ale přímo do očí se jí nepodívala. „Co?“ zeptala se nechápavě.

„Ale Caroline, snad ne i ty!“ vybuchla Bonnie.

„Já prostě chci pryč,“ prohlásila Caroline. Zvedla pohled a Bonnie na okamžik zahlédla, jak moc je vystrašená. „Už toho víc nesnesu.“ Jako kdyby chtěla na místě prokázat, že to myslí vážně, prodrala se davem ven.

„Nech ji jít, Bonnie,“ řekla Meredith. „Je to k ničemu.“

„*Ona* je k ničemu," vztekala se Bonnie. Pokud se Caroline, která byla u toho, chová tímhle způsobem, co asi udělají ostatní spolužáci?

Odpověď si mohla přečíst ve tvářích kolem. Všechny byly vyděšené – tak vyděšené, jako by s Meredith přinesly s sebou nějakou odpornou nákazu. Jako by ona a Meredith byly ten problém.

„Já tomu nevěřím," mumlala Bonnie.

„Ani já tomu nemůžu uvěřit," řekla Deanna Kennedyová, kamarádka Sue. Stála vepředu a nevypadala tak nejistě jako ostatní. „Mluvila jsem se Sue včera odpoledne a měla tak dobrou náladu, byla tak šťastná. Ona prostě *nemůže* být mrtvá." Deanna začala vzlykat. Její přítel ji objal a rozplakalo se i několik dalších dívek. Kluci strnule přešlapovali.

Bonnie pocítila malý plamínek naděje. „Ale ona nebude jedinou obětí," prohlásila. „Elena nám řekla, že v nebezpečí je celé město. Elena tvrdí…" Navzdory svému přesvědčení Bonnie cítila, jak se jí láme hlas. Viděla, jak se na ni podívali, když zmínila Elenino jméno. Meredith měla pravdu; zazdili všechno, co se stalo minulou zimu. Už nevěří.

„Co to s váma se všema je?" zeptala se bezmocně a měla chuť do něčeho praštit. „Přece opravdu nevěříte, že Sue z toho balkonu skočila?"

„Lidi říkají…" začal Deannin chlapec, ale pak zahanbeně pokrčil rameny. „No – řekly jste policii, že v tom pokoji stála Vickie Bennettová, ne? A ona je už zase úplně mimo. A chvíli předtím jste přece slyšely Sue křičet ‚Ne, Vickie, ne'?"

Bonnie měla pocit, jako by si vyrazila dech. „Ty si myslíš, že *Vickie* – panebože, ty ses úplně zbláznil! Poslouchej mě. V tom domě mě někdo popadl za ruku a *nebyla* to Vickie. Vickie Sue z balkonu neshodila."

„Ani na to nemá dost síly," zdůraznila Meredith. „Váží pětačtyřicet kilo i s postelí."

Kdosi vzadu v davu mrmlal něco o tom, že nepříčetní můžou mít neuvěřitelnou sílu. „Vickie má psychiatrický záznam…“

„Elena nám řekla, že to je chlap!“ téměř už křičela Bonnie, která pomalu ztrácela sebekontrolu. Tváře, které se k ní obrátily, byly uzavřené a zarputilé. Pak zahlédla jednu, která ji uklidnila. „Matte! Řekni, že nám věříš!“

Matt Honeycutt stál na kraji s rukama v kapsách a skloněnou hlavou. Nyní vzhlédl a to, co Bonnie zahlédla v jeho očích, ji přimělo zadržet dech. Neměl oči tvrdé a nepřátelské jako všichni kolem, ale plné hlubokého zoufalství, což bylo ještě horší. Pokrčil rameny, aniž vyndal ruce z kapes.

„Jestli to k něčemu je, tak vám věřím,“ řekl. „Ale jaký je v tom rozdíl? Stejně to na výsledku nic nezmění.“

Bonnie snad poprvé v životě nebyla mocná slova. Matt od Eleniny smrti nebyl ve své kůži, ale tohle…

„Takže on tomu věří,“ prohlásila Meredith rychle, aby využila příležitosti. „Ale co musíme udělat, abychom přesvědčily i vás ostatní?“

„Zkus nás telepaticky spojit s Elvisem,“ ozval se hlas, který Bonnie z duše nesnášela. Tyler. Tyler Smallwood. Křenil se v nóbl svetru od Perryho Ellise jako přerostlá opice a cenil na ně svoje silné bílé zuby.

„Možná to není stejně fajn jako spiritistický e-mail od mrtvé královny maturiťáku, ale pro začátek by to stačilo,“ rozvíjel myšlenku Tyler.

Matt vždycky tvrdil, že Tylerův škodolibý úsměv si přímo říká o ránu do nosu. Ale ačkoli byl jediný kluk v davu, který se silou mohl s Tylerem měřit, teď jen tupě hleděl do země.

„Zmlkni, Tylere! Ty nemáš ponětí, co se v tom domě stalo,“ štěkla po něm Bonnie.

„No, to zjevně ani ty ne. Možná kdyby ses neschovávala v obýváku, viděla bys, co se stalo. Pak by ti možná někdo uvěřil.“

Bonnii odumřela odpověď na jazyku. Zírala na Tylera, otevřela pusu a pak ji zase zavřela. Tyler čekal. Když ze sebe nedostala ani slovo, promluvil znovu.

„Pokud jde o mě, udělala to Vickie," prohlásil a mrkl na Dicka Cartera, Vickiina bývalého přítele. „Je to silná malá potvůrka, že jo, Dicku? *Dokázala* by to udělat." Otočil se a přes rameno záměrně zasadil poslední úder: „Anebo se ten Salvatore vrátil do města."

„Ty šmejde!" vyštěkla Bonnie a dokonce i Meredith vykřikla vzteky. Samozřejmě, při zmínce o Stefanovi vypukla vřava, což Tyler musel vědět. Všichni se navzájem překřikovali v hrůze či vzrušení. Vzrušená byla hlavně děvčata.

Tím celá diskuse okamžitě skončila. Lidi se kradmo vytráceli už předtím a teď se odpojovali po dvojicích či trojicích a odcházeli zabraní do hašteření.

Bonnie za nimi naštvaně hleděla.

„Předpokládejme, že by ti uvěřili. Ale stejně, co by tak mohli udělat?" zeptal se Matt. Ani si nevšimla, kdy si stoupl vedle ní.

„Já nevím. Něco jiného, než jenom postávat a čekat, až si vybere další oběť." Pohlédla mu do očí. „Matte, jsi v pořádku?"

„Já nevím – co ty?"

Bonnie se zamyslela. „Ne. Chci říct, na jednu stranu mě překvapuje, že to zvládám tak, jak to zvládám, protože když Elena umřela, prostě jsem se s tím nedokázala smířit. Vůbec. Ale se Sue jsme si nebyly tak blízké a kromě toho… já prostě nevím!" Zase už měla sto chutí do něčeho praštit. „Je toho na mě prostě moc!"

„Máš vztek."

„*Jo*, mám vztek." Bonnie najednou pochopila pocity, které se v ní vzmáhaly už celý den. „Zabít Sue nebylo jenom špatné, bylo to vyloženě *zlé*. Hluboké zlo. A ten, kdo to udělal, nemůže zůstat bez trestu. To by bylo… jestli je svět skutečně takový, jestli takové věci můžou projít bez

potrestání… pokud je to skutečně pravda…“ Zjistila, že nedokáže větu dokončit.

„Pak co? Už nebudeš chtít žít? A co když svět je *opravdu* takový?“

V očích měl hluboké zoufalství a hořkost. Bonnií to hluboce otřáslo. Ale sebejistě prohlásila: „Já *nedovolím*, aby byl takový. Ani ty to nedovolíš.“

Díval se na ni, jako by byla dítětem, které trvá na tom, že Santa Claus existuje.

Pak promluvila Meredith. „Jestliže od ostatních chceme, aby nás brali vážně, měly bychom to i my samy brát vážně. Elena s námi *komunikovala.* Chtěla, abychom něco udělaly. A pokud tomu opravdu věříme, měly bychom přijít na to, co po nás chce.“

Matt při zmínce o Eleně stáhl tvář. Ubohý Matte, jsi do ní pořád blázen, stejně jako předtím, pomyslela si Bonnie. Zajímalo by mě, jestli na ni někdy zapomeneš. Zeptala se: „Pomůžeš nám, Matte?“

„Pomůžu,“ odpověděl Matt tiše. „Ale pořád ještě nevím, co vlastně chcete dělat.“

„Chceme zastavit toho vraždícího cvoka, než zabije ještě někoho dalšího,“ prohlásila Bonnie. Poprvé si skutečně uvědomila, že přesně to hodlá udělat.

„Sama? Protože na to jsi sama, uvědomuješ si to?“

„*Jsme* samy,“ opravila ho Meredith. „Ale právě to se nám Elena snažila říct. Řekla, že máme vykonat jakési přivolávací kouzlo a zavolat si pomoc.“

„Jednoduché zaříkání s pouhými dvěma přísadami,“ připomněla si Bonnie svůj sen. Začalo se jí zmocňovat vzrušení. „A tvrdila, že prý mi už ty přísady řekla – ale neřekla.“

„Poslední, co říkala, bylo, že jí komunikaci znemožňují nějaké rušivé vlivy,“ vzpomínala Meredith. „To mi připomíná, jak jsi mi vyprávěla o svém snu. Myslíš, že jsi ten čaj skutečně pila s *Elenou*?“

„To jo,“ ujistila ji Bonnie. „Chci říct – je mi jasné, že jsme ve skutečnosti neměly bláznivý čajový dýchánek ve

Warm Springs, ale myslím, že mi Elena předávala nějaké sdělení. A v polovině do toho najednou vstoupil kdosi jiný a vytlačil ji. Ale bojovala s tím a na konci se jí na krátký okamžik podařilo opět získat spojení.“

„Dobře. To znamená, že se musíme soustředit na počátek toho snu, kdy s tebou skutečně komunikovala Elena. Ale co když její slova už byla narušená těmi negativními vlivy? Možná to nevyznělo tak, jak mělo. Možná nešlo o to, co skutečně řekla, ale o něco, co udělala…“

Bonnii vylétla ruka ke kučeravé hlavě. „Vlasy!“ zvolala.

„Cože?“

„Vlasy! Ptala jsem se jí, kdo jí dělal vlasy, mluvily jsme o tom chvíli a ona řekla, že vlasy jsou velice důležité. A Meredith, když se nám včera večer pokoušela ty přísady zopakovat, první písmeno jedné z nich bylo právě V!“

„To bude ono!“ Meredith se zablýskalo v černých očích. „Teď už nám jenom zbývá přijít na tu druhou přísadu.“

„Ale tu přece taky znám!“ rozesmála se Bonnie. „Řekla mi ji hned potom, co jsme se bavily o těch vlasech, a já jsem si myslela, že mluví divně. Říkala, že krev je taky důležitá.“

Meredith soustředěně zavřela oči. „A včera večer spiritistická tabulka opakovala dokola ‚krevkrevkrev.‘ Myslela jsem, že nám vyhrožuje ta druhá síla, ale nebylo to tak,“ řekla a otevřela oči. „Bonnie, myslíš si, že jsme to pochopily správně? Jde skutečně o tyhle přísady, nebo máme začít přemýšlet o bahně, sendvičích, myších a čaji?“

„Jsou to ty přísady, jsem si jistá,“ potvrdila jednoznačně Bonnie. „U přivolávacího zaříkávání dávají takovéhle přísady smysl. Jsem si jistá, že v některé ze svých knih o keltské magii dokážu vyhledat přivolávací rituál s těmihle přísadami. Jenom musíme ještě přijít na to, koho vlastně chtěla, abychom přivolaly…“

„Celou dobu čekám, kdy vás to napadne,“ ozval se Matt poprvé po dlouhé době. „Ještě pořád vám to nedošlo, že ne?“

4.

Meredith věnovala Mattovi ironický pohled. „Hmm," zamyslela se. „Koho by tak Elena mohla volat na pomoc, kdyby se ocitla v nesnázích?"

Bonniin úsměv se rychle vytratil, když si povšimla Mattova výrazu. Nebylo fér ho škádlit na tohle téma. „Elena řekla, že ten vrah je na nás příliš silný protivník, a proto potřebujeme pomoc," vysvětlila Mattovi. „A napadá mě jenom jediná osoba, kterou Elena zná a která by mohla soupeřit s vrahem ze světa stínů."

Matt pomalu přikývnul. Bonnie nedokázala odhadnout, jaké pocity se v něm sváří. Bývali se Stefanem přátelé, dokonce i poté, co Elena dala přednost Stefanovi před Mattem. Ale to bylo dřív, než se Matt dozvěděl, kdo Stefan opravdu je a jakého násilí je schopen. Šílený hněvem a žalem nad ztrátou Eleny Stefan téměř zabil Tylera Smallwooda a pět jeho kamarádů. Skutečně by Matt dokázal na tohle zapomenout? Dokázal by se vyrovnat s tím, kdyby se Stefan vrátil do Fell's Church?

Z Mattovy hranaté tváře s výraznou čelistí se nedalo nic vyčíst. Pak promluvila znovu Meredith: „Takže jediné, co potřebujeme, je trocha krve a nějaké vlasy. Nebudeš plakat pro nějakou tu kudrnu, že ne, Bonnie?"

Bonnie byla natolik ponořená v myšlenkách, že ji skoro přeslechla. Pak ale zavrtěla hlavou: „Ne, ne, ne, nepotřebujeme *naše* vlasy a krev. Potřebujeme získat vlasy a krev osoby, kterou chceme přivolat."

„Cože? Ale to je přece nesmysl. Kdybychom měli Stefanovy vlasy a krev k dispozici, už bychom ho přece nepotřebovali přivolávat, že jo?"

„To mě nenapadlo," připustila Bonnie. „U přivolávacích zaříkávání si většinou opatříte potřebné přísady předem a pak je použijete, když chcete danou osobu přivolat zpátky. Co budeme dělat, Meredith? Tohle přece nedokážeme."

Meredith svraštila obočí. „Proč by nás o to Elena žádala, kdybychom to nedokázaly?"

„Elena vždycky žádala spoustu nemožných věcí," odpověděla Bonnie chmurně. „Nedívej se tak, Matte; sám to víš nejlíp. Nebyla žádný svatoušek."

„To máš možná pravdu, ale tohle není nemožné," prohlásil Matt. „Napadá mě jedno místo, kde musí být Stefanova krev, a pokud budeme mít štěstí, i nějaké jeho vlasy. V kryptě."

Bonnie sebou trhla, ale Meredith přikývla. „No jasně," přitakala. „Když tam Stefan ležel svázaný, musel to tam zakrvácet. A při tom souboji určitě ztratil i nějaký ten vlas. Jenom jestli tam dole všechno zůstalo, jak to bylo…"

„Myslím, že tam nikdo nechodí od té doby, co Elena umřela," řekl Matt. „Policajti to tam vyšetřovali, ale pak už se tam nevrátili. Existuje jenom jeden způsob, jak se můžeme přesvědčit."

Spletla jsem se, pomyslela si Bonnie. Dělala jsem si starosti, jestli se Matt vyrovná se Stefanovým návratem, ale on nám všemožně pomáhá ho přivolat. „Matte, za tohle ti snad dám pusu!" prohlásila.

Na okamžik v Mattově pohledu problesklo cosi, co nedokázala zařadit. Samozřejmě překvapení, ale bylo tam ještě něco. Najednou Bonnie začala být zvědavá, co by asi udělal, kdyby ho *skutečně* políbila.

„To říkají všechny," usmál se nakonec a pokrčil rameny v hrané rezignaci. To byl jediný okamžik za celý den, kdy se skoro rozveselil.

Ale Meredith zůstala vážná. „Tak pojďme. Máme toho spoustu, a to poslední, co potřebujeme, je uvíznout v kryptě po setmění."

Krypta byla pod zříceninou kostela, který stál na hřbitově na kopci. Bonnie si celou cestu nahoru musela

pořád opakovat, že je teprve odpoledne a všude je ještě dost světla. Přesto jí na pažích naskakovala husí kůže. Nový hřbitov vedle byl už sám o sobě dost hrozný, ale starý hřbitov u kostela byl i navzdory dennímu světlu vyloženě strašidelný. Tolik rozpadajících se náhrobků, naklánějících se jako v bláznivém tanci mezi přerostlou travou, které označují hroby mladých mužů padlých v občanské válce. Ani nemusíte mít nadpřirozené schopnosti, abyste cítili jejich přítomnost.

„Neklidné duše," zamumlala.

„Hmmm?" tázavě zamručela Meredith a překročila hromadu suti, která kdysi bývala jednou ze zdí zříceného kostela. „Podívejte, víko hrobky je stále ještě otevřené. To je dobře; nevím, jak bychom ho dokázali zvednout."

Bonnie teskně přejela očima bílé mramorové sochy, vytesané na odloženém víku. Honoria Fellová tu odpočívá vedle svého muže, paže mírně složené na hrudi, a vypadá stejně něžně a smutně jako vždy. Ale Bonnie ví, že z její strany se už žádné pomoci nedočkají. Honoria své povinnosti ochránkyně města, které pomáhala zakládat, již splnila.

A nechala v tom Elenu, pomyslela si Bonnie chmurně, když pohlédla do obdélníkového otvoru, který vedl dolů do hrobky. Železné příčle žebříku se ztrácely ve tmě.

Dokonce i s pomocí Mereditiny baterky bylo dost těžké sestupovat do podzemních prostor. Dole byla jen tma a ticho a zdi obložené leštěným mramorem. Bonnie se snažila ubránit třesu.

„Podívejte," upozornila je Meredith tiše. Matt nasměroval světlo baterky na železnou bránu, která oddělovala předpokoj od hlavní krypty. Kámen dole u podlahy byl na několika místech pokrytý skvrnami zaschlé krve. Z pohledu na kalužiny a stružky sedlé krve se Bonnii dělalo nevolno.

„Víme, že Damon byl zraněný nejvážněji," řekla Meredith a postoupila dopředu. Mluvila vyrovnaně, ale Bonnie v jejím hlase rozpoznala tvrdou sebekontrolu.

„Takže musel ležet na téhle straně, tady je nejvíc krve. Stefan říkal, že Elena byla uprostřed. To znamená, že on sám musel být… tady," sehnula se k podlaze.

„Já to udělám," nabídl se Matt chraplavě. „Ty podrž světlo." Vzal plastový piknikový nožík, který přinesli od Meredith z auta, a oškrábal jím krustu z kamene. Bonnie ztěžka polkla a pocítila vděčnost, že si k obědu dala jenom čaj. Krev byla v pohodě jako abstraktní pojem, ale pokud je člověk zblízka konfrontován s takovým množstvím – a zvlášť pokud je to krev mučených přátel…

Bonnie se odvrátila, dívala se raději do kamenné zdi a myslela na Katherine. Oba bratři, Stefan i Damon, do ní byli zamilovaní – kdysi ve Florencii v patnáctém století. Ale to ještě nevěděli, že dívka, kterou milují, není člověk. Upír v její domovské vsi v Německu ji proměnil, aby jí zachránil život v těžké nemoci. A Katherine pak proměnila v upíry i oba bratry.

A pak, vzpomínala Bonnie, narafičila vlastní smrt, aby o ni Stefan a Damon přestali bojovat – ale nefungovalo to. Začali se nenávidět ještě vášnivěji než dřív. A ona kvůli tomu začala nenávidět je. Vrátila se zpátky k upírovi, který ji kdysi proměnil, a během let se z ní vyvinula ďábelsky zlá bytost. Až nakonec měla jen jediné přání – zničit bratry, které kdysi milovala. Oba je nalákala do Fell's Church, kde je plánovala zabít. A v této místnosti se jí to téměř podařilo. Elena zemřela, aby ji zastavila.

„Tady to je," řekl Matt a Bonnie zamrkala a vrátila se zpátky do současnosti. Matt držel v ruce papírový kapesníček plný vloček Stefanovy zaschlé krve. „Teď ještě ty vlasy," vyzval je.

Pročesávali podlahu holými prsty, probírali prach a uschlé listí a různé kousky, které se Bonnie raději nepokoušela identifikovat. Mezi tím vším smetím objevili dlouhé světlé vlasy. Eleniny – nebo Katherininy, pomyslela si Bonnie. Byly si hodně podobné. Našli také kratší tmavé vlasy, jemné a mírně zvlněné. Ty budou Stefanovy.

Byla to pomalá, úmorná práce, probrat se tím vším a vysbírat ty správné vlasy do dalšího papírového kapesníčku. Většinu zastal Matt. Když skončili, byli všichni utahaní a světlo, které dopadalo vstupním otvorem, už mělo přídech soumraku. Ale Meredith se na ně usmála jako lvice po úspěšném lovu.

„A máme to," prohlásila. „Jestli Tyler chce Stefana zpátky, tak mu ho přivedeme."

A Bonnie, která si jen napůl uvědomovala, co se děje kolem, protože byla stále ještě ztracená ve vzpomínkách, najednou strnula.

Myslela na úplně jiné věci, které neměly nic společného s Tylerem, ale při zmínce toho jména jí cosi zablikalo v mysli. Něco, co ji napadlo už na tom parkovišti a co pak zapomněla ve víru hádky. Mereditina slova to teď přivolala zpět. Jak jen to mohl *vědět*? podivila se a srdce jí splašeně bilo.

„Bonnie? Co je s tebou?"

„Meredith," odpověděla potichoučku, „řeklas policii, kde přesně jsme se v domě schovávaly, když se to stalo Sue?"

„Ne, myslím, že jsem jenom říkala, že jsme byly v přízemí. Proč se ptáš?"

„Protože já jim to taky neřekla. A Vickie jim to říct nemohla, protože už je zas mimo realitu a Sue je mrtvá a Caroline už v tu chvíli byla venku. *Ale Tyler to věděl.* Vzpomeň si, přece říkal: ‚Kdybyste se neschovávaly v obýváku, viděly byste, co se stalo.' Jak to mohl vědět?"

„Bonnie, pokud se tím snažíš naznačit, že Tyler je vrah, tak to prostě nesedí. Není dost chytrý, aby zorganizoval takový vražedný útok," oponovala Meredith.

„Ale je tu ještě něco, Meredith. Loni na plese mi Tyler sáhl na holé rameno a já na to nikdy nezapomenu. Měl velkou, masitou, horkou a vlhce upocenou ruku." Bonnie se při té vzpomínce otřásla. „Stejnou, jako ta ruka, co mě vlekla pryč včera v noci."

Ale Meredith jen vrtěla hlavou a dokonce ani Matt nevypadal příliš přesvědčeně.

„V tom případě Elena jenom plýtvá časem, když po nás chce, abychom přivolali zpátky Stefana," prohlásil. „O Tylera se dokážu postarat sám několika pravými háky."

„Jenom se nad tím zamysli, Bonnie," přidala se Meredith. „Copak má Tyler takové schopnosti, aby dokázal ovlivnit spiritistickou tabulku nebo se ti objevit ve snu? Co myslíš?"

To tedy nemá. Co se týče parapsychických schopností, je Tyler stejný ignorant jako Caroline, to Bonnie nemůže popřít. Ale taky nemůže popřít svoji intuici. Vůbec to nedává smysl, ale přesto má pořád pocit, že Tyler včera v noci v tom domě byl.

„Radši bychom sebou měli hodit," připomněla Meredith. „Stmívá se a tvůj táta bude pěkně naštvanej."

Celou cestu domů byli potichu. Bonnie ještě pořád přemýšlela o Tylerovi. Jakmile dojeli k nim domů, začali se prohrabávat Bonniinými knihami o druidské a keltské magii. Od té doby, co se Bonnie dozvěděla, že pochází z prastarého rodu zaklínačů, se začala živě zajímat o druidy. A v jedné ze svých knih také brzy objevila rituál přivolávání.

„Musíme koupit svíčky," prohlásila. „Pak budeme potřebovat čistou vodu – radši nějakou balenou," obrátila se k Meredith. „A taky křídu, abychom mohli nakreslit na zemi kruh, a něco, v čem můžeme rozdělat malý ohýnek. Tyhle věci asi dokážu najít v domě. Není žádný spěch; přivolávání se musí vykonat o půlnoci."

A do půlnoci bylo ještě hodně daleko. Meredith zaběhla pro potřebné věci do nejbližšího obchodu. Navečeřeli se s Bonniinými rodiči, i když nikdo neměl moc chuti k jídlu. V jedenáct už měla Bonnie namalovaný kruh křídou na dřevěné podlaze ve svém pokoji a všechny ostatní věci připravené na malé stoličce uprostřed kruhu. S úderem dvanácté zahájila přivolávání.

Matt a Meredith přihlíželi, jak rozdělala malý oheň v keramické míse na květiny. Za ni postavila tři zapálené svíčky; do jedné z nich zabodla přesně do poloviny špendlík. Pak rozložila ubrousek a pečlivě vymetla vločky zaschlé krve do sklenice vody. Voda se zbarvila rezavě rudou barvou.

Pak rozbalila druhý ubrousek a vhodila tři tmavé vlasy do ohně, kde zasyčely a shořely za příšerného puchu. Do ohně kápla tři kapky zbarvené vody, které se okamžitě vypařily.

Pak našla očima slova v otevřené knize:

Rychle pospěš z dálek země
třikrát volán kouzlem mým
třikrát spálen ohněm mým
bez váhání chvátej ke mně.

Tato slova přečetla nahlas třikrát dokola. Pak si sedla na paty a čekala. Oheň se mihotal a čadivě hořel. Plameny svíček tancovaly po zdech.

„A co teď?“ zeptal se nakonec Matt.

„Já nevím. Píše se tam, že máme počkat, až prostřední svíčka dohoří k tomu špendlíku.“

„A co se stane pak?“

„Myslím, že si na to prostě musíme počkat, a uvidíme.“

Ve Florencii svítalo.

Stefan sledoval, jak dívka schází po schodech a jednou rukou se zlehka přidržuje zábradlí, aby neztratila rovnováhu. Pohybovala se pomalu a jaksi snově, jako by se vznášela.

Náhle se zapotácela a chytila se zábradlí pevněji. Stefan k ní rychle přistoupil a chytil ji za loket.

„Jsi v pořádku?“

Vzhlédla k němu omámeným pohledem. Byla velice hezká. Měla drahé oblečení podle poslední módy a umně

rozcuchaný účes jejích blond vlasů by se vyjímal v kterémkoli žurnálu. Věděl, že je Američanka, ještě předtím, než promluvila.

„Ano… aspoň myslím…“ nedokázala zaostřit své krásné hnědé oči.

„Víš, jak se dostaneš domů? Kde bydlíš?“

„Na Via dei Conti, poblíž kaple Medicejských. Jsem tu na studentském výměnném programu.“

Do háje, není to turistka, ale studentka. A to znamená, že to, co se jí přihodilo, bude vyprávět doma, až se vrátí. Spolužáci si určitě rádi poslechnou o krásném italském klukovi, s kterým se včera večer seznámila. Který měl tmavé oči a vzal ji do svého luxusního domu na Via Tornabuoni a pak ji opil a večeřeli spolu a pak, za svitu měsíce, možná ve svém pokoji, nebo snad v uzavřených zahradách, jí pohlédl do očí a…

Stefan odvrátil pohled o dívčina hrdla, kde se rýsovaly dvě červené ranky. Taková znamení viděl až příliš často – jak je možné, že ho stále znepokojují? Ale je to tak; dělá se mu z nich špatně a zároveň v něm rozpalují oheň.

„Jak se jmenuješ?“

„Rachael. S ‚a‘ uprostřed.“ Hláskovala mu to.

„Tak dobře, Rachael. Podívej se na mě. Půjdeš zpátky do svého *penzionu* a z minulého večera si nebudeš pamatovat vůbec nic. Nebudeš tušit, ani kam jsi šla, ani kohos viděla. Ani že ses setkala se mnou. Zopakuj to.“

„Nepamatuju si nic ze včerejšího večera,“ drmolila poslušně, neschopná odvrátit pohled. Stefan neměl tolik Sil, jako kdyby pil lidskou krev, ale na tohle bohatě stačily. „Nevím, kam jsem šla a s kým jsem se setkala. Nikdy jsem tě neviděla.“

„Dobře. Máš peníze na zpáteční cestu? Vem si tohle,“ Stefan jí podal hrst pomačkaných lir, většinou padesátitisícové a stotisícové bankovky, a odvedl ji před dům.

Když byla bezpečně v taxíku, vrátil se do domu a zamířil rovnou do Damonova pokoje.

Damon se povaloval v lenošce u okna, loupal si pomeranč a ještě nebyl ani oblečený. Když Stefan vešel, podrážděně vzhlédl.

„Je slušnost zaklepat," upozornil ho.

„Kde ses s ní setkal?" zeptal se Stefan. Pak, když na něj Damon obrátil nechápavý pohled, dodal: „S tou dívkou, s Rachael."

„Tak se jmenovala? Myslím, že jsem se neobtěžoval jí na to zeptat. V baru Gilli. Nebo možná v baru Mario. Proč?"

Stefan se snažil ovládnout hněv. „To není jediná věc, se kterou ses neobtěžoval. Ty ses ani neobtěžoval jí vyčistit mysl, aby na tebe zapomněla. Ty chceš, aby tě chytili, Damone?"

Damon rozvlnil rty v úsměvu a v prstech zkroutil proužek pomerančové kůry. „Mě nikdy nechytí, bratříčku," odpověděl.

„Co teda budeš dělat, až si pro tebe přijdou? Až si někdo uvědomí: proboha, na Via Tornabuoni žije nestvůra, co pije lidskou krev? Zabiješ je všechny? Počkáš, až vylomí vstupní dveře, a pak zmizíš v temnotách?"

Damon čelil jeho pohledu zpříma a vyzývavě a onen lehký úsměv mu stále pohrával na rtech.

„A proč ne?" opáčil.

„Čert tě vem!" vztekal se Stefan. „Poslouchej mě, Damone. Tohle musí přestat."

„Jsem dojat tvojí péčí o mé bezpečí."

„To není fér, Damone. Vzít si tímhle způsobem dívku, aniž by chtěla…"

„Ale ona chtěla, bratříčku. Strašně moc chtěla strávit večer se mnou."

„Copak jsi jí řekl, co se chystáš udělat? A varovals ji před následky výměny krve s upírem? Že může mít noční můry nebo parapsychické vidění? Copak opravdu chtěla *tohle*?"

Damon se zjevně neměl k odpovědi, a tak pokračoval: „Ty víš, že to není správné."

„Když se to tak vezme, vím to.“ Damon ta slova doprovodil jedním ze svých náhlých znepokojivých úsměvů, který zase okamžitě zmizel.

„A je ti to jedno,“ dopověděl Stefan otupěle a sklopil pohled.

Damon odhodil pomeranč. Promluvil hedvábným, přesvědčivým hlasem. „Můj mladší bratříčku, celý svět je plný toho, čemu ty říkáš ‚špatné‘,“ odpověděl. „Proč se prostě neuvolníš a nepřidáš se na vítěznou stranu? Je to mnohem větší zábava, to tě ujišťuju.“

Stefan pocítil žhavý vztek. „Jak něco takového vůbec můžeš říct?“ vyštěkl. „Copak ses vůbec nic nenaučil od Katherine? To *ona* si vybrala, jak ty říkáš, ‚vítěznou stranu‘.“

„Katherine umřela příliš rychle,“ odpověděl Damon. Opět se usmíval, ale oči měl chladné.

„A ty teď dokážeš myslet jenom na pomstu.“ Stefan pohlédl na svého bratra a sám pocítil zdrcující tíhu smutku. „Na pomstu a na vlastní potěšení,“ dodal.

„A co jiného zbývá? Potěšení je jediná skutečnost, bratříčku – potěšení a moc. A ty jsi od přírody lovec, stejně jako já,“ odpověděl Damon a dodal: „Nevzpomínám si, že bych tě pozval, abys jel do Florencie se mnou. Když se tu nebavíš, tak proč prostě neodejdeš?“

Bolest ve Stefanově hrudi náhle neúnosně vzrostla, ale pohledem Damonovi neuhnul. „Ty víš proč,“ řekl tiše. Konečně se dočkal toho, že Damon uhnul pohledem.

Stefan v duchu jasně slyšel Elenina slova. To už umírala a hlas měla slabý, ale slyšel ji zřetelně. *Teď se budete muset postarat jeden o druhého. Stefane, slíbíš mi to? Slíbíš mi, že se postaráte jeden o druhého?* A on to slíbil a svoje slovo dodrží. Ať se stane cokoli.

„Ty víš, proč neodejdu,“ zopakoval Damonovi, který se stále díval jinam. „Můžeš předstírat, že je ti to jedno. Můžeš oblbnout celý svět. Ale *já* vím, jaká je pravda.“ V tuto chvíli by bylo nejohleduplnější nechat Damona o samotě, ale Stefan nebyl v ohleduplné náladě. „Znáš tu dívku, kterou sis

včera vybral, tu Rachael?“ dodal. „Barvu vlasů měla správnou, ale barvu očí ne. Eleniny byly modré.“

S těmito slovy se otočil a nechal Damona přemýšlet nad svými slovy – pokud tedy Damon bude ochotný něco takového udělat. Ale ke dveřím už nedošel.

„Už je to tady!“ šeptla Meredith ostře a upírala oči na plamen svíčky, který se dopracoval až ke špendlíku.

Bonnie zatajila dech. Před ní se cosi otvíralo jako stříbrné vlákno, stříbrný spojovací tunel. Rozběhla se jím, aniž se dokázala zastavit nebo kontrolovat svoji rychlost. Panebože, pomyslela si, co když na konci narazím…

Záblesk energie se ve Stefanově mysli objevil bez zvuku či světla, ale přesto mocně jako úder hromu. V tentýž okamžik pocítil prudký škubavý tah. Pobídku k následování. Tohle nebylo Katherinino záludné podvědomé nabádání někam odjet; tohle byl parapsychický výkřik, příkaz, který nelze neposlechnout.

Uprostřed té vlny energie vycítil něčí přítomnost, ale sotva dokázal uvěřit, kdo to je.

Bonnie?

Stefane! Jsi to ty! Funguje to!

Bonnie, cos to udělala?

Elena mi to přikázala. Opravdu, Stefane, je to tak. Máme potíže a potřebujeme…

A konec. Komunikace se přerušila, příliv energie se zúžil na tenký pramínek, až úplně vyschnul. Vše bylo pryč, jen pokoj vibroval prošlou Silou.

Stefan a jeho bratr na sebe jen mlčky zírali.

Bonnie dlouze vydechla všechen vzduch, který předtím nevědomky zadržela v plicích. Otevřela oči – ani si nepamatovala, kdy je zavřela. Ležela na zádech. Matt a Meredith se nad ní skláněli a vypadali vyděšeně.

„Co se stalo? Fungovalo to?“ vyzvídala Meredith.

„Fungovalo.“ S jejich pomocí se posadila. „Navázala jsem kontakt se Stefanem. Mluvila jsem s ním. Teď už nezbývá než čekat a uvidíme, jestli přijede, nebo ne.“

„Zmínila ses o Eleně?“ zeptal se Matt.

„Jasně.“

„Tak to určitě přijede.“

5.

pondělí 8. června, 23:15

Milý deníčku,

vypadá to, že dneska v noci moc dobře spát nebudu, takže klidně můžu psát. Celý den jsem čekala, že se něco přihodí. Není možné vykonat takové zaklínání a s takovým výsledkem, aby se pak nic nestalo.

Ale opravdu nic. Nešla jsem do školy, protože mamka myslela, že to bude lepší. Zlobila se, že Matt a Meredith zůstali v neděli večer tak dlouho, a tvrdí, že si potřebuju trochu odpočinout. Jenže pokaždé, když lehnu, vidím obličej Sue.

Suein táta měl projev na Elenině pohřbu. Zajímalo by mě, kdo totéž udělá ve středu pro Sue? Měla bych přestat přemýšlet o takových věcech.

Možná zase zkusím usnout. Možná, když si lehnu se sluchátkama, neuvidím před sebou Sue.

Bonnie vrátila deníček zpátky do zásuvky nočního stolku a vytáhla si walkmana. Přepínala mezi kanály rádia a opuchlýma očima zírala do stropu. Přes všelijaké praskání z éteru slyšela dýdžejův hlas.

„A tady už máme zlatá padesátá léta pro fanoušky starší muziky ‚Goodnight Sweetheart' od skupiny The Spaniels…"

Bonnie odplula s hudbou do říše snů.

Limonáda měla jahodovou příchuť, tu měla Bonnie nejradši. Z jukeboxu se ozývala píseň ‚Goodnight Sweetheart' a stůl

byl třpytivě čistý. Ale Elena, usoudila Bonnie, by ve skutečnosti nikdy nenosila kolovou sukni.

„Kdepak, žádný kolový sukně," řekla a ukázala na ni. Elena k ní vzhlédla od svého zmrzlinového poháru s horkou polevou. Světlé vlasy měla sepnuté do ohonu. „Kdo by se o takové věci vůbec staral?" zeptala se Bonnie.

„Přece ty, hlupáčku. Já jsem tu jenom na návštěvě."

„Ach." Bonnie ucucla ze svojí limonády. Sny. Je tu jakýsi důvod bát se snů, ale zrovna teď si ho nemohla vybavit.

„Nemůžu zůstat dlouho," řekla Elena. „Myslím, že on už ví, že tu jsem. Přišla jsem ti jenom říct…" Zamračila se.

Bonnie na ni soucitně pohlédla. „Taky si nemůžeš vzpomenout?" Napila se ještě limonády. Chutnala divně.

„Umřela jsem moc mladá, Bonnie. Měla jsem toho ještě tolik udělat, tolik dosáhnout. A teď ti musím pomoct."

„Děkuju," odpověděla Bonnie.

„Víš, není to jednoduché. Nemám takovou moc. Je těžké se dostat skrz a je těžké udržet všecko pohromadě."

„Musíme to udržet pohromadě," souhlasila Bonnie a přikyvovala. Cítila se podivně lehkomyslně. Co to v té limonádě *bylo*?

„Nemám už nad tím kontrolu, všechno začíná být nějak divné. Myslím, že to dělá on. Pořád se mnou bojuje. Sleduje tě. A vždycky, když se pokusíme spojit, tak přijde."

„Dobře." Celá místnost se s ní točila.

„Bonnie, posloucháš mě? Může proti tobě využít tvůj vlastní strach. Takovým způsobem se dostává do duše."

„Dobře…"

„Ale *ty ho nesmíš vpustit.* Řekni to všem. A řekni Stefanovi…" Elena se zarazila a přitiskla si ruku na ústa. Cosi spadlo na její zmrzlinový pohár.

Byl to zub.

„On je tady." Elena měla podivný, nezřetelný hlas. Bonnie zírala na ten zub s fascinovanou hrůzou. Ležel uprostřed šlehačky, mezi strouhanými mandlemi. „Bonnie, řekni Stefanovi…"

Pak jí vypadl další zub… a další. Elena vzlykla a zakrývala si teď ústa oběma rukama. Měla vyděšený a bezmocný pohled. „Bonnie, nechoď pryč…“

Ale Bonnie už to táhlo zpět. Všechno se kolem ní točilo. Limonáda vybublávala ze sklenice, ale nebyla to limonáda – byla to krev. Jasně rudá a pěnivá, jako krev, kterou vykašlává umírající. Bonnii se zvedl žaludek.

„Řekni Stefanovi, že ho miluju!“ Byl to hlas bezzubé staré ženy a končil hysterickým vzlykotem. Bonnie byla šťastná, že se může ponořit do temnoty a na všechno zapomenout.

Bonnie okusovala konec propisky, upírala pohled na hodiny a myslela na kalendář. Ještě musí přežít osm a půl dne školy. A jak se zdá, každá jejich minuta bude utrpením.

Jeden kluk to řekl přímo, když se od ní odvrátil na schodech. „Neber si to osobně, ale vypadá to, že tvoji kamarádi nějak moc často končí mrtví.“ Bonnie s pláčem utekla na záchod.

Ale teď si jenom přála, aby už škola skončila, aby už nemusela hledět na ty tragické obličeje a snášet obviňující – nebo hůř – *soucitné* pohledy. Ředitel přednesl projev, kde hovořil o ‚tomto novém neštěstí‘ a ‚tragické ztrátě‘ a Bonnie cítila, jak ji přitom provrtává pohledem.

Když konečně zazvonilo, vyběhla ze dveří jako první. Ale místo aby zamířila na další hodinu, odešla znovu na záchod, kde počkala na další zvonění. Teprve pak, když se chodby vyprázdnily, zamířila k učebně cizích jazyků. Míjela vývěsky a plakáty oznamující různé akce k závěru školního roku, aniž se na ně podívala. Co záleží na zkouškách a maturitě, copak ještě vůbec na něčem záleží? Do konce měsíce můžou být všichni mrtví.

Málem vrazila do jakéhosi člověka postávajícího na chodbě. Zdvihla zrak a zaznamenala módně ošuntělé sálové tenisky odněkud z ciziny. Nad nimi těsné džíny, už dost staré, aby jemně obtáhly pevné svaly. Úzké boky. Hezkej hrudník. Obličej, pro který by sochaři vraždili – smyslná

ústa a vystouplé lícní kosti. Tmavé sluneční brýle. Jemně rozcuchané černé vlasy. Bonnie chvíli jen stála a lapala po dechu.

Panebože, už jsem zapomněla, jak je hezkej, pomyslela si. Eleno, odpusť; ale toho dostanu.

„Stefane!“ vydechla.

Pak se její mysl znovu vrátila do reality a honem se podezíravě rozhlédla. Nikdo v dohledu. Popadla ho za ruku. „Copak ses zbláznil, ukazovat se tady? Seš *cvok*?“

„Musel jsem tě najít. Myslel jsem, že je to naléhavé.“

„To je, ale…“ vypadal tady na školní chodbě tak nemístně. Tak exoticky. Jako zebra mezi stádem ovcí. Tlačila ho ke skladu úklidových potřeb.

Ale nedal se. A byl silnější než ona. „Bonnie, říkalas, že jsi mluvila s…“

„Musíš se schovat! Doběhnu pro Matta a Meredith a přivedu je a pak si můžeme promluvit. Ale jestli tě někdo uvidí, pravděpodobně tě zlynčujou. Došlo k další vraždě.“

Stefanova tvář se proměnila a nechal ji, aby ho schovala v komoře. Chtěl něco říct, ale pak se rozhodl raději mlčet.

„Počkám tu,“ řekl prostě.

Trvalo jí jenom pár minut, než našla Matta v audiotechnické pracovně a Meredith na ekonomii. Pospíchali zpátky ke komoře a propašovali Stefana ze školy co možná nenápadně.

Někdo nás určitě uvidí, dumala Bonnie. Jenom záleží na tom *kdo* a jak moc umí držet jazyk za zubama.

„Musíme ho vzít někam do bezpečí – to znamená, že nemůže k nikomu z nás domů,“ prohlásila Meredith. Snažili se co nejrychleji přejít školní parkoviště.

„Dobře, ale *kam* teda? Počkej chvíli, co třeba ten penzion…“ Bonnii se vytratil hlas v půlce věty. Na parkovišti před ní stálo malé černé auto. Italské auto. Elegantní, štíhlé a sexy. Všechna okna byla tmavá, takže nebylo vidět dovnitř. Pak si Bonnie povšimla znaku hřebce vzadu na kapotě.

„Panebože.“

Stefan bez zájmu hleděl na ferrari. „To je Damonovo.“

Tři páry očí se k němu překvapeně obrátily. „*Damonovo*!“ vyjekla Bonnie. Doufala, že Stefan řekne, že si auto od Damona jenom vypůjčil.

Ale okénko u řidiče pomalu sjelo dolů a odhalilo černé vlasy, stejně elegantní a lesklé jako lak auta, zrcadlové brýle a velice bílý úsměv. „*Buon giorno*,“ pozdravil je Damon zdvořile. „Chce se někdo svézt?“

„Ach, panebože,“ zopakovala Bonnie slabým hlasem. Ale neotočila se k němu zády.

Stefan byl viditelně netrpělivý. „Pojedeme k penzionu. Vy pojedete za námi. Zaparkujte za stodolou, aby vaše auto nikdo neviděl.“

Meredith musela Bonnii od ferrari odvést násilím. Ne že by snad Bonnie měla ráda Damona nebo že by mu někdy znovu dovolila ji políbit jako tenkrát na Alaricově večírku. Uvědomovala si, že je nebezpečný; asi ne tolik jako Katherine, ale dost. Svévolně zabíjel jen tak pro zábavu. Zabil učitele historie Tannera na dobročinné akci o minulém Halloweenu. Může kdykoli zabít znovu. Možná proto se Bonnie cítí jako myš zírající na lesklého černého hada, kdykoli se na něj podívá.

V soukromí Mereditina auta si děvčata vyměnila pohledy.

„Stefan ho s sebou neměl brát,“ řekla Meredith.

„Možná prostě šel s ním,“ napadlo Bonnii. Byla přesvědčená, že Damon není ten typ člověka, kterého s sebou někam *vezmete*.

„A proč by měl? Určitě nám nepřišel pomoct z dobroty srdce, to vím jistě.“

Matt neříkal nic. Zřejmě ani nepostřehl napětí panující ve voze. Prostě jen zíral z okénka, ztracený v myšlenkách.

Na obloze se sbíraly mraky.

„Matte?“

„Nech ho být, Bonnie,“ vybídla ji Meredith.

Skvěle, pomyslela si Bonnie a padla na ni deprese jako velká huňatá deka. Matt i Stefan i Damon jsou všichni tu a všichni myslí na Elenu.

Zaparkovali za starou stodolou poblíž nízkého černého vozu. Když vešli dovnitř, stál tam Stefan sám. Obrátil se k nim a Bonnie si všimla, že si sundal sluneční brýle. Trochu se zachvěla, jemně se jí zježily chloupky na pažích a krku. Stefan se nepodobal žádnému klukovi, kterého kdy poznala. Má tak zelené oči; zelené jako dubové listy na jaře. Ale zrovna teď pod nimi má kruhy.

Na okamžik zavládlo rozpačité ticho; všichni tři stáli u dveří a beze slova hleděli na Stefana. Zdálo se, že nikdo neví, co říct.

Pak Meredith přešla k němu a vzala ho za ruku. „Vypadáš unaveně," řekla.

„Přijel jsem, jak nejrychleji to šlo." Krátce a téměř váhavě ji objal na přivítanou. Tohle by za starých časů nikdy neudělal, pomyslela si Bonnie. Býval tak rezervovaný.

Pak si také došla pro objetí. Stefan měl pod tričkem pokožku velmi chladnou, musela se přinutit, aby se neroztřásla. Když se odtáhla, měla vlhké oči. Co cítí teď, když je Stefan Salvatore zpátky ve Fell's Church? Úlevu? Smutek pro vzpomínky, které s sebou přináší? Strach? S jistotou věděla jediné, že se jí chce plakat.

Stefan a Matt se dívali jeden na druhého. A už je to tady, pomyslela si Bonnie. Je to skoro legrační; na obou tvářích stejný výraz. Oba jsou zranění a unavení a pokoušejí se nedat to najevo. Ať se stane cokoli, Elena vždycky bude stát mezi nimi.

Matt nakonec napřáhl ruku a Stefan jí potřásl. Oba pak ustoupili, šťastní, že už je to za nimi.

„Kde je Damon?" zeptala se Meredith.

„Sleduje okolí. Myslel jsem, že budeme potřebovat několik minut bez něj jenom pro sebe."

„Myslím, že potřebujem několik *desetiletí* bez něj," vyhrkla Bonnie dřív, než se stihla zarazit, a Meredith dodala: „Nemůžeme mu věřit, Stefane."

„Myslím, že se pleteš," odpověděl Stefan tiše. „Mohl by pro nás být veliká pomoc, pokud se pro to ovšem rozhodne."

„A mezitím zabije každou druhou noc pár místních?" optala se Meredith se zvednutým obočím. „Myslím, žes ho neměl brát s sebou, Stefane."

„Ale to on neudělal," ozval se hlas odkudsi za Bonnií, znepokojivě blízko za jejími zády. Bonnie sebou trhla a instinktivně uskočila k Mattovi, který jí položil ruku na rameno.

Damon se krátce usmál, jen tak jedním koutkem úst. Sundal si také brýle, ale jeho oči byly tmavé jako mezihvězdné prostory. Vypadá snad ještě líp než Stefan, pomyslela si Bonnie rozrušeně a raději se chytila Mattových prstů.

„Takže teď je tvoje, že jo?" zeptal se Damon nenuceně Matta.

„Ne," odsekl Matt, ale její ruku nepustil.

„Tak Stefan tě nepřivedl?" vrátila ho Meredith k tématu. Na ni neměl Damon sebemenší vliv, nebála se ho a nejméně mu podléhala.

„Ne," potvrdil Damon a stále hleděl na Bonnii. On se ani neotáčí za zvukem jako ostatní lidé, pomyslela si. Dívá se na předmět svého zájmu bez ohledu na to, kdo právě mluví. „To ty," prohlásil.

„Já?" cukla sebou Bonnie. Nebyla si jistá, co tím myslí.

„Ty. To ty jsi vykonala přivolávání, ne?"

„Přivo…" A *do háje.* Bonnii se před duševním zrakem objevil bílý ubrousek s černými vlasy. Očima zaletěla k Damonově hřívě, je jemnější a rovnější než Stefanova, ale také tmavá. Matt zřejmě udělal při třídění chybu.

Do Stefanova hlasu se vkrádala netrpělivost. „Poslalas pro nás, Bonnie. Přišli jsme. Tak co se děje?"

Všichni se rozsadili na rozpadajících se balících sena – kromě Damona, který zůstal stát. Stefan se naklonil dopředu, ruce na kolenou a díval se na Bonnii.

„Říkalas – řeklas mi, že jsi mluvila s Elenou.“ Před vyslovením jejího jména udělal slyšitelnou pauzu. Obličej měl napjatý, jak se snažil ovládat.

„Ano,“ usmála se na něj. „Měla jsem sen, Stefane, takový velmi podivný sen…“

Vyprávěla mu o něm i o tom, co se stalo potom. Trvalo to docela dlouho. Stefan pozorně naslouchal a v zelených očích mu zablýsklo pokaždé, když se zmínila o Eleně. Když mu převyprávěla, jak skončil večírek u Caroline a jak pak našli Sueino tělo na dvoře, vyprchala mu krev z obličeje, ale neřekl nic.

„Přijeli policajti a potvrdili, že je mrtvá, ale to už jsme stejně věděli,“ zakončila Bonnie. „A odvezli Vickii pryč – ubohá Vickie, byla úplně nepříčetná. Nedovolili nám s ní promluvit a její máma vždycky zavěsí, když tam voláme. Někteří lidi dokonce tvrdí, že to udělala Vickie, což je naprostý nesmysl. Ale nikdo nevěří, že s náma Elena mluvila, takže nevěří ani tomu, co nám řekla.“

„A ona říkala, že to spáchal nějaký ‚on‘,“ vmísila se Meredith. „A to několikrát. Je to muž; někdo, kdo má ohromné parapsychické síly.“

„A v té chodbě to byl určitě chlap, kdo mě vzal za ruku,“ doplnila Bonnie. Řekla Stefanovi i o svých podezřeních ohledně Tylera, ale jak už předtím zdůraznila Meredith, Tyler nezapadal do celkového popisu. Není ani dost chytrý, ani parapsychicky nadaný, aby mohl být tím, před kým je Elena varuje.

„A co Caroline?“ zeptal se Stefan. „Nemohla něco vidět ona?“

„Ta byla venku před vchodem,“ odpověděla Meredith. „Našla dveře a dostala se ven, zatímco my jsme se schovali. Slyšela výkřiky, ale byla moc vyděšená, než aby se vrátila do domu. A abych řekla pravdu, nemám jí to za zlé.“

„Takže nikdo neviděl, co se skutečně stalo, kromě Vickie.“

„Přesně. A Vickie nám to neřekne.“ Bonnie navázala tam, kde předtím skončila. „Jakmile jsme zjistili, že nám nikdo neuvěří, vzpomněli jsme si na to, co Elena řekla o přivolávacím kouzlu. Domysleli jsme si, že chtěla přivolat tebe, protože si myslí, že bys nám mohl nějak pomoct. Takže… můžeš nám pomoct?“

„Můžu se pokusit,“ odpověděl Stefan. Vstal, kousek poodešel a zůstal k nim otočený zády. Mlčky tam bez hnutí stál notnou chvíli. Nakonec se otočil zpět a pohlédl Bonnii do očí. „Bonnie,“ řekl tiše, ale naléhavě. „Ve svých snech jsi skutečně mluvila s Elenou. Myslíš, že kdybys upadla do tranzu, dokázala bys to znovu?“

Bonnie trochu vyděsilo to, co si přečetla v jeho očích. Plály mu v bledé tváři jako zelené smaragdy. Jako by najednou dokázala nahlédnout za tu jeho masku sebeovládání. Pod ní se skrývalo tolik bolesti, tolik touhy, že stěží dokázala unést pouhý letmý pohled do jeho duše.

„Možná… možná bych mohla… ale Stefane…“

„Tak to uděláme. Teď a tady. A zkusíme, jestli mě dokážeš vzít s sebou.“ Ty oči ji okouzlily – ne však nějakými skrytými Silami, ale pouhou silou jeho vůle. Bonnie si přála to pro něj udělat. Udělala by pro něj v té chvíli cokoli. Ale vzpomínka na ten poslední sen na ni byla příliš. Nedokázala by té hrůze čelit znovu; prostě *nedokázala.*

„Stefane, je to příliš nebezpečné. Mohla bych se tak otevřít úplně čemukoliv – a děsí mě to k smrti. Pokud se ta věc zmocní mojí mysli, nevím, co všechno by se mohlo stát. *Nemůžu* to udělat, Stefane. Prosím. Dokonce i obyčejná spiritistická tabulka je pro něj pozvání na návštěvu.“

Na okamžik myslela, že ji bude nutit, aby to udělala.

Ústa se mu sevřela do zatvrzelé linky a v očích zaplál plamen. Ale ten oheň pak pomalu vyhasl.

Bonnie cítila neskonalý smutek. „Stefane, je mi to hrozně líto,“ zašeptala.

„Prostě to budeme muset zvládnout sami," řekl a maska opět zapadla na své místo. Úsměv však měl poněkud škrobený, jako by ho bolelo se usmívat. Pak promluvil rozhodněji. „Nejdřív musíme zjistit totožnost našeho zabijáka, a co vlastně chce. Jediné, co zatím víme, je, že do Fell's Church zase přišlo cosi velmi zlého."

„Ale *proč*?" divila se Bonnie. „Proč si všechny zlé příšery vybírají zrovna tohle místo? Copak jsme si toho už neprožili dost?"

„Vypadá to jako nějaká podezřelá shoda náhod," ušklíbla se Meredith „Proč by zrovna nám mělo být tak výjimečně přáno?"

„To není shoda náhod," odpověděl Stefan. Vstal a rozhodil rukama, jako by si nebyl jistý, odkud začít. „Na Zemi jsou určitá místa, která jsou… prostě jiná," vysvětloval. „Jsou plná parapsychické energie, ať už kladné, nebo záporné, dobré, nebo zlé. Některá z nich taková byla vždycky, jako třeba Bermudský trojúhelník nebo Salisbury Plain – místo, kde stojí Stonehenge. Jiná se jimi prostě *stávají*, zvlášť pokud na nich bylo prolito mnoho krve." Pohlédl na Bonnii.

„Neklidné duše," zašeptala.

„Ano. Tady kdysi proběhla bitva, že?"

„Jo, během občanské války," potvrdil Matt. „Právě při tom byl zničený ten kostel na starém hřbitově. Byla to jatka na obou stranách. Nikdo nezvítězil, ale všichni tehdy v té bitvě padli. Lesy jsou plné jejich hrobů."

„A země nasákla krví. Takové místo přitahuje nadpřirozené síly. Přitahuje zlé síly. Hlavně proto tak upoutalo Katherine. Taky jsem to cítil, když jsem sem poprvé přišel."

„A teď sem přišlo ještě něco dalšího," doplnila Meredith, tentokrát vážným hlasem. „Ale jak s tím můžeme bojovat?"

„Nejdřív potřebujeme vědět, s čím vlastně bojujeme. Myslím si…" Vtom se ozvalo zaskřípění a bledé sluneční

světlo ozářilo zrnka prachu nad balíky sena. Dveře stodoly se otevřely.

Všichni strnuli, připraveni vyskočit, a utíkat, či bojovat. Ale postava, která si loktem otevírala dveře stodoly, rozhodně nevypadala hrozivě.

Majitelka penzionu paní Flowersová se na ně usmála a kolem drobných černých oček se jí rozprostřely vějířky vrásek. Nesla s sebou podnos.

„Měla jsem pocit, děcka, že by vám přišlo k chuti něco k pití," řekla vlídně.

Vyměnili si zaskočené pohledy. Jak se dozvěděla, že tady vůbec jsou? A jak to, že jí to nevadí?

„Tak tady to máte," pokračovala paní Flowersová. „Tohle je hroznová šťáva vyrobená z mých vlastních hroznů." Postavila papírový pohárek vedle Meredith, Matta a Bonnie. „A tady máte pár zázvorových sušenek, jsou čerstvě upečené." Nabízela talíř dokola. Bonnie si všimla, že Stefanovi a Damonovi nenabídla nic.

„Vy dva můžete jít se mnou dolů do sklepa a ochutnat moje domácí ostružinové víno, jestli chcete," řekla jim místo toho a Bonnie by přísahala, že na ně mrkla.

Stefan se zhluboka nadechl. „Ehm, podívejte, paní Flowersová…"

„A tvůj starý pokoj je tak, jak jsi ho nechal. Nikdo tam nahoře od té doby nebydlel. Můžeš ho použít, kdy budeš chtít; vůbec mě tím nebudeš obtěžovat."

Vypadalo to, že Stefanovi došla slova. „Já… děkuju, děkuju vám mockrát, ale…"

„Pokud si děláš starosti, jestli o tom budu někomu vyprávět, můžeš být klidný. Já nejsem povídavá ženská. Nikdy jsem nebyla a nikdy nebudu. Jak vám chutná ta hroznová šťáva?" obrátila se najednou k Bonnii.

Bonnie si honem usrkla. „Je výtečná," odpověděla po pravdě.

„Až to dopijete, hoďte kelímky támhle do koše. Mám ráda všechno uklizené." Paní Flowersová se rozhlédla po stodole, zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Taková škoda.

Tak pěkné děvče.“ Pronikavě pohlédla na Stefana očkama jako onyxové korálky. „Tentokrát tady máš práci, pro kterou jsi jako dělaný, chlapče,“ prohlásila a odešla, stále potřásajíc hlavou.

„No nazdar!“ ulevila si Bonnie a překvapeně za ní hleděla. Ostatní na sebe jen překvapeně zírali.

„Takové pěkné děvče… ale které?“ ozvala se nakonec Meredith. „Sue nebo Elena?“ Elena v téhle stodole strávila asi týden loni v zimě, ale o tom paní Flowersová neměla vědět. „Tys jí o nás něco *řekli*?“ zeptala se Meredith Damona.

„Ani slovo,“ odvětil Damon s pobaveným výrazem. „Je to stará dáma. Je praštěná.“

„Je bystřejší, než si kdokoli z nás myslel,“ prohlásil Matt. „Když si vzpomenu, jak jsme trávili celé dny tím, že jsme ji pozorovali, jak kutí ve sklepě – myslíte, že *věděla*, že ji pozorujeme?“

„Nevím, co si mám myslet,“ odpověděl Stefan pomalu. „Jsem jenom rád, že je zřejmě na naší straně. A že nám nabídla bezpečné místo k pobytu.“

„A hroznovou šťávu, na to nezapomínej,“ zakřenil se Matt na Stefana. „Chceš trochu?“ nabízel mu svůj kelímek.

„Víš co? Můžeš si vzít tu svoji hroznovou šťávu a …“ Stefan už se sám skoro usmíval. Na okamžik v nich Bonnie zahlédla ty dva chlapce, kterými bývali, než Elena zemřela. Kamarádské, vřelé a v pohodě, stejně jako je ona s Meredith. Zabolelo ji u srdce.

Ale Elena neumřela, pomyslela si. Je tady s námi víc než kdy předtím. Řídí všechno, co říkáme a děláme.

Stefan zase zvážněl. „Když paní Flowersová vešla, chystal jsem se říct, že bychom se radši měli pustit do práce. A já si myslím, že bychom měli začít u Vickie.“

„Nepustí nás k ní,“ zareagovala Meredith okamžitě. „Její rodiče k ní nepouštějí nikoho.“

„Tak prostě budeme muset obejít její rodiče,“ prohlásil Stefan. „Jdeš do toho s náma, Damone?“

„Návštěva u další hezké holky? To bych si nenechal ujít.“

Bonnie se poplašeně obrátila ke Stefanovi, ale ten ji cestou ven ze stodoly uklidnil. „To je v pořádku, dám na něj pozor.“

Bonnie v to srdečně doufala.

6.

Vickiin dům stál na rohu, takže se k němu vydali z postranní ulice. Zatímco se radili, obloha se zatáhla těžkými nachovými mraky. Světlo mělo téměř podmořský přísvit.

„Vypadá to na bouřku," poznamenal Matt.

Bonnie pohlédla na Damona. On ani Stefan nesnášeli prudké světlo. A ona cítila Sílu, která z něj vyzařovala; vnímala ji jako tlumené bzučení vycházející odkudsi těsně pod jeho kůží. Usmál se, aniž na ni pohlédl, a řekl: „Co takhle sníh v červnu?"

Bonnie potlačila zachvění.

Jednou nebo dvakrát na Damona pohlédla, když se radili ve stodole, a zjistila, že celému příběhu naslouchá s výrazem odtažité neutrality. Na rozdíl od Stefana se jeho výraz nezměnil ani v nejmenším, když se zmínila o Eleně nebo když mluvila o Sueině smrti. Co k Eleně skutečně cítil? Jednou vyvolal sněhovou bouři a nechal ji v ní mrznout. Co cítí teď? Záleží mu vůbec na dopadení vraha?

„Támhle je Vickiin pokoj," upozornila je Meredith. „To arkýřové okno vzadu."

Stefan pohlédl na Damona. „Kolik je v domě lidí?"

„Dva. Muž a žena. Žena je opilá."

Chudák paní Bennettová, pomyslela si Bonnie.

„Potřebuju, aby oba usnuli," požádal Stefan.

Navzdory svému názoru na Damona byla Bonnie fascinovaná vlnou Síly, kterou z něj ucítila. Dřív její parapsychické schopnosti nebyly dost silné, aby tuhle surovou sílu vycítila, ale nyní ano. Teď ji cítila tak jasně, jako vnímala barvu podivně nafialovělého světla

dopadajícího skrze oblaka nebo vůni zimolezu před Vickiiným oknem.

Damon pokrčil rameny. „Už spí.“

Stefan jemně zaťukal na sklo.

Nedočkal se odpovědi, nebo alespoň ne takové, které by si Bonnie všimla. Ale Stefan s Damonem na sebe pohlédli.

„Je už teď napůl v tranzu,“ řekl Damon.

„Je vyděšená. Udělám to já; zná mě,“ odpověděl Stefan. Opřel se prsty o sklo. „Vickie, tady je Stefan Salvatore,“ oslovil ji. „Přišel jsem ti pomoct. Pojď sem a pusť mě dovnitř.“

Mluvil tichým hlasem, který nemohl být přes okno slyšet. Ale po chvíli se záclony zachvěly a objevila se Vickiina tvář.

Bonnie nahlas zalapala po dechu.

Vickiiny dlouhé světlehnědé vlasy byly rozcuchané a pokožku měla křídově bílou. Pod očima měla výrazné černé kruhy a samotné oči měly skelný rozostřený pohled. Rty měla drsné a rozpraskané.

„Vypadá, jako by se oblékla na roli šílené Ofélie,“ zašeptala Meredith tiše. „Ta noční košile a vůbec.“

„Vypadá, jako *posedlá*,“ šeptem jí odpověděla Bonnie.

Stefan prostě požádal: „Vickie, otevři okno.“

Mechanicky, jako panenka na klíček, Vickie pootevřela jedno křídlo arkýřového okna a Stefan se zeptal: „Můžu dál?“

Vickie bloudila skelným pohledem po skupince venku. Na okamžik měla Bonnie pocit, že nikoho z nich nepoznává. Ale pak zamrkala a pomalu řekla: „Meredith… Bonnie… Stefane? Vrátil ses. Co tu děláš?“

„Pozvi mě dovnitř, Vickie,“ nabádal ji Stefan hypnotickým hlasem.

„Stefane…“ nastala dlouhá pauza a pak pokračovala: „Pojď dál.“

Ustoupila, když se opřel o parapet a vskočil dovnitř. Matt ho následoval a za ním Meredith. Bonnie, která měla minisukni, zůstala venku s Damonem. Nadávala si, že si

dneska nevzala do školy džíny – ale kdo měl vědět, že se vydá na dobrodružnou výpravu.

„Ty bys tady neměl být," řekla Vickie Stefanovi klidně. „On si pro mě přijde. A tebe dostane taky."

Meredith ji objala kolem ramen. Stefan se jen zeptal: „Kdo?"

„On. Přichází za mnou ve snech. On zabil Sue." Vickiin věcný tón byl ještě děsivější, než dřívější hysterie.

„Vickie, my jsme ti přišli pomoct," oslovila ji Meredith jemně. „Teď už bude všechno v pořádku. Nedovolíme mu, aby ti ublížil, to ti slibuju."

Vickie se obrátila a podívala se na ni. Prohlížela si Meredith odshora dolů, jako by se najednou změnila v cosi neuvěřitelného. A pak se rozesmála.

Byl to příšerný, drsný výbuch neveselého smíchu, který zněl jako dávivý kašel. Smála se a smála, až Bonnie měla pocit, že si bude muset zakrýt uši. Nakonec Stefan řekl: „Vickie, nech toho."

Smích přešel v jakési vzlyky, a když Vickie znovu zvedla hlavu, neměla pohled už tolik skelný, zato o to smutnější. „Vy všichni umřete, Stefane," řekla a zavrtěla hlavou. „Nikdo nemůže bojovat *s ním* a přežít."

„Musíme se o něm něco dozvědět, abychom s ním vůbec *mohli* bojovat. Potřebujeme tvoji pomoc," vysvětloval Stefan. „Řekni mi, jak vypadá."

„Já ho v těch snech nevidím. Je to jen stín bez tváře." Vickie šeptala a shrbila ramena.

„Ale viděla jsi ho u Caroline v domě," naléhal Stefan. „Vickie, poslouchej mě," dodal, když se od něj dívka prudce odvrátila. „Já vím, že máš strach, ale tohle je důležité, důležitější, než si umíš představit. Nemůžeme s ním bojovat, dokud se nedozvíme, co je zač, a ty jsi jediný člověk – *teď už* jediný člověk – kdo má informace, které potřebujeme. Musíš nám pomoct."

„Já si *nevzpomínám*."

Stefanův hlas byl neústupný. „Vím, jak ti pomoct, aby sis vzpomněla," řekl. „Dovolíš mi, abych to zkusil?"

Vteřiny míjely, pak si Vickie zhluboka povzdechla a celé tělo jí ochablo. „Dělejte si, co chcete," řekla lhostejně. „Mně je to jedno, stejně to nebude nic platné."

„Jsi statečná dívka. Teď se na mě podívej, Vickie. Chci, aby ses uvolnila. Jenom se na mě dívej a uvolni se." Stefan ztlumil hlas do chlácholivého mumlání. To trvalo několik minut a pak se Vickie zavřely oči.

„Posaď se." Stefan ji dovedl k posteli, aby si mohla sednout. Posadil se vedle ní a pohlédl jí do tváře. „Vickie, teď se cítíš klidná a uvolněná. Nic, na co si vzpomeneš, ti nemůže ublížit," mluvil na ni uklidňujícím hlasem. „Potřebuju, aby ses vrátila k sobotní noci. Jsi nahoře v patře, v ložnici Carolininých rodičů. S tebou je Sue Carsonová a ještě někdo. Chci, aby ses podívala…"

„Ne!" Vickie se nakláněla sem a tam, jako by se snažila něčemu uniknout. „Ne! Já nemůžu…"

„Vickie, uklidni se. On ti neublíží. Nemůže tě vidět, ale ty můžeš vidět jeho. Poslouchej mě."

Zatímco Stefan mluvil, Vickie se pomalu uklidňovala. Přesto se stále třásla a trhala sebou.

„Ty ho potřebuješ vidět, Vickie. Pomůžeš nám s ním bojovat. Jak vypadá?"

„Vypadá jako ďábel!"

Byl to téměř výkřik. Meredith se k Vickii posadila z druhé strany a vzala ji za ruku. Podívala se oknem na Bonnii, která na ně zírala velkýma tmavýma očima, a jemně pokrčila rameny. Bonnie neměla ani potuchy, o čem Vickie mluví.

„Řekni mi toho víc," naléhal Stefan.

Vickie zkřivila ústa. Nozdry se jí rozšířily, jako by ucítila nějaký odporný puch. Když promluvila, odsekávala každé slovo zvlášť, jako by se jí z nich dělalo špatně.

„Nosí… starý plášť. Vlaje mu ve větru kolem nohou. To on způsobuje, že ten vítr vane. Vlasy má světlé. Téměř bílé. Vlní se mu po celé hlavě. Jeho oči jsou tak modré – elektrizující modř." Vickie si olízla rty a polkla. Vypadala, jako by se jí udělalo špatně. „Modrá je barva smrti."

Venku zahřmělo a oblohu rozčísl blesk. Damon rychle vzhlédl a pak se zamračil a pohled se mu zúžil.

„Je vysoký. A směje se. Natahuje se po mně a pořád se směje. Ale Sue křičí ‚ne, ne' a snaží se mě odstrčit do bezpečí. Tak si vezme místo mě ji. Okno je rozbité a hned za ním je balkon. Sue křičí ‚prosím, ne'. A pak ho vidím… vidím, jak ji shazuje…" Vickie se zatajil dech a hlas stoupnul do hysterických výšek.

„Vickie, to je v pořádku. Ty tam doopravdy nejsi. Jsi v bezpečí."

„Ach prosím, ne! Sue, Sue! *Sue!"*

„Vickie, zůstaň se mnou. Poslouchej mě. Potřebuju už jenom jednu věc. Podívej se na něj. Řekni mi, jestli nosí modrý drahokam…"

Ale Vickie házela hlavou sem a tam, vzlykala a s každou vteřinou upadala do větší hysterie. „Ne! Ne! Já budu další! Já budu další!" Náhle otevřela oči, jak se sama probudila z tranzu, a ztěžka lapala po dechu. Pak sebou trhla a rozhlédla se.

Na stěně se roztřásl obraz.

K němu se přidalo zrcadlo v bambusovém rámu, pak lahvičky s parfémy a rtěnky na poličce pod ním. Se zvukem, jako když praská popcorn, začaly odlétávat náušnice z věšáčku. Rachocení bylo stále hlasitější. Z věšáku spadl slamák. Z rámu zrcadla se rozlétly fotografie. Kazety a cédéčka se rozletěly ze stojánku na podlahu jako vějíř karet.

Meredith vyskočila, stejně tak Matt se zaťatými pěstmi.

„Ať to přestane! Ať to přestane!" ječela Vickie divoce.

Ale nepřestávalo to. Matt a Meredith mohli jen přihlížet, jak se další a další předměty přidávají k divokému tanci. Vše, co nebylo připevněno, se třáslo, cinkalo a kývalo. Vypadalo to, jako by v pokoji nastalo zemětřesení.

„Dost! Dost!" vřískala Vickie a zacpávala si dlaněmi uši.

Přímo nad domem zahřmělo.

Bonnie nadskočila, když zahlédla, jak se zablesklo přes celou oblohu. Instinktivně se natáhla po nějaké opoře. Současně se zablýsknutím se plakát, který měla Vickie na zdi, diagonálně roztrhl, jako by jej rozťal imaginární nůž. Bonnie zdusila výkřik a chytila se pevněji.

A potom, jako by někdo stiskl vypínač, všechen hluk ustal.

Vickiin pokoj byl naprosto tichý. Stínítko na noční lampičce se jemně pohupovalo. Plakát se zkroutil do dvou nepravidelných roliček. Vickie si pomalu sundala ruce z uší.

Matt a Meredith se roztřeseně rozhlíželi.

Bonnie zavřela oči a mumlala cosi jako modlitbu. Teprve když oči opět otevřela, uvědomila si, u koho hledala oporu. Tiskla se k chladivě uklidňující kožené bundě. K Damonově paži.

Neucukl jí. Vůbec se nehýbal. Mírně se nakláněl dopředu a ostrým pohledem zkoumal vnitřek pokoje.

„Podívejte se na zrcadlo," řekl.

Všichni se otočili. Bonnie zatajila dech a prsty opět zaťala do Damonovy paže. Neviděla, jak se to stalo – muselo se to objevit ve chvíli, kdy všechno ostatní v pokoji zešílelo.

Na skle zrcadla byla Vickiinou rtěnkou korálové barvy napsána dvě slova.

Goodnight, sweetheart. Dobrou noc, srdíčko.

„Panebože," zašeptala Bonnie.

Stefan se obrátil od nápisu zpět k Vickii. Něco v něm se změnilo, pomyslela si Bonnie – je uvolněný, ale připravený k akci, jako voják, který se dozvěděl o nadcházející bitvě. Skoro to vypadalo, jako by přijal nějakou osobní výzvu.

Vytáhl cosi ze zadní kapsy kalhot a rozbalil to – byly to rostlinky s protáhlými zelenými listy a drobnými fialovými kvítky.

„Tohle je sporýš – čerstvý sporýš," řekl tiše naléhavým, ale vyrovnaným hlasem. „Nasbíral jsem ho poblíž Florencie; teď tam právě kvete." Vzal Vickii za ruku a vtiskl do ní balíček. „Chci, aby sis ho nechala a nosila ho pořád

u sebe. Dej trošku do každé místnosti v domě, a pokud to půjde, schovej kousky i v oblečení rodičů, aby ho měli pořád nablízku. Dokud budeš mít u sebe sporýš, nemůže převzít vládu nad tvojí myslí. Může tě vyděsit, Vickie, ale nemůže tě přinutit, abys udělala něco, co nechceš – třeba mu otevřela dveře nebo okno. Poslouchej mě dobře, Vickie, protože tohle je důležité.“

Vickie se třásla a měla stažený obličej. Stefan ji uchopil za obě ruce a přinutil ji se na něj podívat. Pak promluvil pomalu a zřetelně.

„Pokud se nepletu, Vickie, *nemůže se dostat dovnitř, dokud mu to nedovolíš.* Takže si promluv s rodiči. Řekni jim, že je důležité, aby do domu nezvali žádné cizí lidi. Vlastně můžu říct Damonovi, aby jim tu myšlenku rovnou nasadil do hlavy.“ Pohlédl na Damona, který zlehka pokrčil rameny a přikývl. Vypadal, jako by se soustředil na něco úplně jiného. Bonnie stáhla ruku z jeho bundy.

Vickie sklonila hlavu nad sporýšem. „On si nějakou cestu dovnitř najde,“ řekla tiše a s neotřesitelnou jistotou.

„Ne, Vickie. Poslouchej mě. Od teď budeme hlídat váš dům; budeme na něj čekat.“

„Na tom vůbec *nezáleží*,“ odpověděla Vickie. „Nemůžete ho zastavit.“ Začala zároveň plakat a smát se.

„Ale pokusíme se o to,“ prohlásil Stefan. Pohlédl na Meredith a Matta, kteří přikývli na souhlas. „Správně. Od teď už nebudeš ani chvíli sama. Venku vždycky bude alespoň jeden z nás a bude na tebe dávat pozor.“

Vickie jen zavrtěla hlavou. Meredith jí povzbudivě stiskla paži a vstala. Stefan pokývl k oknu.

Když tam s Mattem popošli, oslovil je Stefan všechny tichým hlasem. „Nechci ji nechat bez dozoru, ale sám tady teď nemůžu zůstat. Je tu něco, co musím udělat, a potřebuju s sebou jedno z děvčat. Na druhou stranu tu nechci nechávat samotnou ani Meredith, ani Bonnii.“ Obrátil se k Mattovi. „Matte, mohl bys…“

„Já tu zůstanu,“ oznámil Damon.

Všichni na něj překvapeně pohlédli.

„No, je to přece logické řešení, ne?“ bavil se Damon. „Ostatně, co by tak asi mohl někdo z *nich* proti němu udělat?“

„Můžou zavolat *mě*. Dokážu sledovat jejich mysl,“ neustoupil Stefan ani o píď.

„Mno,“ opáčil rozmarně Damon. „Já tě taky můžu zavolat, bratříčku, až se dostanu do potíží. Stejně mě to vaše vyšetřování už začíná nudit. Klidně můžu zůstat tady.“

„Vickie ale potřebuje ochraňovat, ne zneužívat,“ otevřeně prohlásil Stefan.

Damon vyslal jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Cože, *ji*?“ Pokývl k dívce, která seděla na posteli a chovala sporýš. Od rozcuchané hlavy až po bosá chodidla Vickie rozhodně neposkytovala přitažlivý pohled. „Dávám ti svoje slovo, bratříčku, že si umím najít lepší, než je tahle.“ Na nepostřehnutelný okamžik měla Bonnie pocit, že ty tmavé oči sklouzly k ní. „Stejně pořád tvrdíš, jak by sis přál mi věřit,“ dodal Damon. „Tak teď máš šanci.“

Stefan se tvářil, jako by byl v pokušení mu vyhovět. Ale vypadal také podezřívavě. Damon neříkal nic, jenom se usmíval tím svým tajemně výsměšným úsměvem. Prakticky si říká o to, aby se mu *nevěřilo*, pomyslela si Bonnie.

Bratři se dívali jeden na druhého a ticho i napětí mezi nimi rostly. Právě v tu chvíli si Bonnie uvědomila podobu v jejich tvářích – jedna vážná a naléhavá, druhá uzavřená a lehce výsměšná, ale obě až nelidsky krásné.

Stefan pomalu vydechl. „Tak dobře,“ řekl nakonec potichu. Bonnie, Matt i Meredith na něj zůstali zírat, ale on si toho zřejmě ani nevšiml. Mluvil s Damonem, jako by byli úplně sami. „Zůstaneš tady před domem tak, aby tě nikdo neviděl. Já se vrátím a vystřídám tě, jakmile si vyřídím svoje věci.“

Meredith vyletělo obočí údivem vzhůru skoro až k vlasům, ale neřekla na to nic. Ani Matt. Bonnie se pokoušela potlačit pocit nejistoty. Stefan přece ví, co dělá, opakovala si. No, alespoň *by měl*.

„Tak už tu neokounějte," pronesl Damon tónem krále rozpouštějícího audienci.

A tak ho tam nechali. Damon splynul s temným stínem mohutných ořechů v zahradě a Vickie zůstala v pokoji a stále dokola se kývala a chovala sporýš.

V autě se Meredith zeptala: „A kam teď?"

„Potřebuju si ověřit jeden nápad," odpověděl Stefan stručně.

„Že ten zabiják je ve skutečnosti upír?" napovídal Matt zezadu, kde seděli s Bonnií.

Stefan na něj ostře pohlédl a potvrdil: „Jo."

„Proto jsi řekl Vickie, aby nikoho cizího nezvala dovnitř," přidala se Meredith, která se nechtěla nechat předstihnout v logických dedukcích. Bonnie si připomněla, že upíři nemohou vejít tam, kde přebývají a spí lidé, dokud je někdo nepozve dál. „A proto ses ptal, jestli ten muž měl modrý kámen."

„Amulet proti slunečnímu světlu," potvrdil Stefan a ukázal svoji pravou ruku, kde se na prostředníčku leskl stříbrný prsten s lapisem lazuli. „Bez takového amuletu by nás denní světlo zabilo. Pokud je ten zabiják skutečně upír, nosí někde u sebe takovýhle kámen." Stefan instinktivně sáhl kamsi pod tričko. Bonnie si uvědomila, co tam musí mít.

Elenin prsten. Stefan jí ho dal a poté, co zemřela, si ho vzal a začal ho nosit na řetízku kolem krku. Tahle část z ní bude vždycky s ním, jak říkal.

Když Bonnie pohlédla vedle na Matta, všimla si, že má zavřené oči.

„A jak můžeme zjistit, jestli je to upír?" zeptala se Meredith.

„Znám jenom jediný způsob – a ten není moc příjemný. Ale musí se to udělat."

Bonnie propadla trudnomyslnosti. Pokud si i Stefan myslí, že to není nic příjemného, byla si jistá, že pro ni to bude ještě horší. „Co to znamená?" zeptala se bez nadšení.

„Potřebuju se podívat na tělo Sue."

Nastalo hrobové ticho. Dokonce i Meredith, které se hned tak něco nedotkne, vypadala zděšeně. Matt se odvrátil a opřel si čelo o okýnko.

„To si děláš srandu," vyhrkla Bonnie.

„Kéž by."

„Ale proboha, Stefane, to přece *nemůžeme*. Nenechají nás. Co bychom jim vlastně řekli? ‚Promiňte, jenom to tělo prohlídnu, jestli nemá kousnutí od upíra?'"

„Bonnie, nech toho," okřikla ji Meredith.

„Nemůžu si pomoct," odsekla otřeseně Bonnie. „Je to *příšernej* nápad. A kromě toho, policie už její tělo prohlížela. Nemělo žádná zranění kromě těch způsobených pádem."

„Policajti nevědí, po čem se dívat," opáčil Stefan a v hlasu se mu ozval ocelový tón. Ten tón Bonnii připomněl jakousi zasutou vzpomínku, něco, co se snažila zapomenout. Stefan je jeden *z nich.* Je to lovící šelma. Už viděl mrtvé lidi. Možná i některé zabil.

Vždyť on pije *krev*, pomyslela si se zachvěním.

„Tak co," zeptal se Stefan, „pořád jste v tom se mnou?"

Bonnie se pokusila zavrtat do zadního sedadla. Meredith zaťala ruce na volantu. Nakonec promluvil Matt, který se odvrátil od okna.

„Stejně nemáme moc na výběr, že?" pronesl unaveně.

„V pohřebním ústavu bude tělo vystavené pro truchlící od sedmi do deseti," dodala Meredith tichým hlasem.

„Takže budeme muset počkat až po tom. Až pohřební ústav večer zavřou, můžeme s ní být sami," uzavřel téma Stefan.

„Tohle je ta nejhroznější věc, kterou jsem kdy musela udělat," šeptala Bonnie zoufale. V pohřební kapli byla tma a zima. Stefan otevřel zámky na vstupních dveřích pružným kovovým páskem.

Obřadní síň byla vyložená tlustým kobercem a zdi pokrývalo tmavé dubové ostění. Bylo by to depresivní místo i s rozsvícenými světly. Potmě působilo jako past – stísněné,

dusivé a plné podivných tvarů. Jako by se někdo krčil za každou z četných květinových výzdob.

„Já tady nechci *být*," naříkala Bonnie.

„Prostě honem uděláme, proč jsme přišli, ano?" procedil Matt mezi zuby.

Když rozsvítil baterku, dívala se Bonnie všude jinde než tam, kam mířil paprsek světla. Nechtěla vidět rakev, *nevidí* rakev. Hleděla na květiny, na srdce z růžových růžiček. Venku zahřmělo a znělo to jako zavrčení nějakého zvířete.

„Ukažte, já to otevřu – už to je," řekl Stefan. Navzdory svému rozhodnutí se Bonnie podívala.

Rakev byla bílá a vyložená růžovým saténem. Sueiny světlé vlasy se proti němu odrážely jako vlasy spící Šípkové Růženky z pohádky. Ale Sue nevypadala, jako když spí. Byla příliš bledá, příliš nehybná. Jako z vosku.

Bonnie popošla blíž s očima upřenýma na její tvář.

Tak proto je tu tak chladno, domyslela si. Aby se vosk nerozpouštěl. Trochu to pomohlo.

Stefan se natáhl, aby dosáhl Sue na blůzku s límečkem. Rozepnul horní knoflíček.

„Proboha," zašeptala Bonnie vztekle.

„Proč myslíš, že jsme tady?" zasyčel na ni Stefan. Ale jeho prsty nad druhým knoflíčkem zaváhaly.

Bonnie chvíli přihlížela a pak se rozhodla. „Uhni," pobídla ho, a když Stefan hned nereagoval, odstrčila ho stranou. Meredith k ní přistoupila blíž, a tak zastínily Sue před pohledy chlapců. Jejich oči se setkaly v pohledu plném porozumění. Pokud budou muset blůzku skutečně sundat, kluci půjdou ven.

Bonnie rozepínala malé knoflíčky a Meredith držela světlo. Sue měla pokožku na omak stejně voskovou jako na pohled, chladila Bonnii na špičkách prstů. Neohrabaně odhrnula blůzku a odkryla krajkové kombiné. Pak se přinutila odhrnout Sue zářivě zlaté vlasy z bledého hrdla. Vlasy byly tuhé od laku.

„Žádné kousnutí," oznámila, když prohlédla Sue hrdlo. Byla hrdá na to, že se jí hlas téměř nechvěje.

„To je pravda," přiznal Stefan podivným tónem. „Ale je tu něco jiného. Podívejte se sem." Jemně se natáhl kolem Bonnie a ukázal na drobnou ranku, bledou a bez krve stejně jako pokožka kolem, ale přesto viditelnou jako jemná linka od klíční kosti až k prsu. Přes srdce. Stefanův štíhlý prst ukazoval ve vzduchu podél celé linie řezu a Bonnie ztuhla, připravená ruku srazit, pokud by se dotkla kůže.

„Co to je?" divila se Meredith zmateně.

„Záhada," odpověděl Stefan. Stále měl ten divný tón v hlase. „Kdybych viděl takové znamení na upírovi, znamenalo by to, že dával krev člověku. Takhle se to totiž dělá. Lidské zuby nedokážou proniknout naší kůží, takže když chceme s někým sdílet krev, trochu se řízneme. Ale Sue nebyla upír."

„To teda určitě nebyla!" rozčílila se Bonnie. Pokoušela se zahnat představu, která jí vyvstala v mysli – Elena se sklání k podobnému řezu na Stefanově hrudi a saje, pije jeho krev…

Otřásla se a uvědomila si, že má zavřené oči. „Potřebuješ vidět ještě něco?" řekla a otevřela je.

„Ne. To je všecko."

Bonnie zapnula knoflíčky. Znovu upravila Sue vlasy, pak, zatímco Meredith a Stefan znovu pokládali víko na rakev, vyšla rychle z obřadní síně a ven ze dveří. Tam zůstala stát a objímala se pažemi.

Jejího lokte se zlehka dotkla čísi ruka. Matt.

„Jsi z tvrdšího těsta, než vypadáš," řekl.

„No jo…" pokusila se pokrčit rameny, ale pak najednou zjistila, že pláče, že hrozně pláče. Matt ji objal pažemi.

„Já vím," těšil ji. Jenom to. Žádné ‚neplač', nebo ‚nic si z toho nedělej', nebo ‚všechno bude dobrý', jenom ‚já vím'. V jeho hlase slyšela stejné zoufalství, které cítila v srdci.

„Dali jí na vlasy lak," vzlykala. „Sue *nikdy* nepoužívala lak na vlasy. Je to příšerné." Nějak jí v tu chvíli zrovna tohle přišlo na celé věci to nejhorší.

A on ji prostě držel v náručí a čekal.

Po chvíli se Bonnie trochu vzpamatovala. Zjistila, že se Matta drží téměř křečovitě, a uvolnila paže. „Zamokřila jsem ti celou košili," řekla omluvně a popotáhla.

„To je fuk."

Cosi v jeho hlase ji přimělo ustoupit a pořádně si ho prohlédnout. Vypadal stejně jako před pár dny na školním parkovišti. Tak ztracený, tak… bez naděje.

„Matte, co je s tebou?" zašeptala. „Prosím."

„Už jsem ti to řekl," odpověděl a díval se přitom kamsi do nezměrné dálky. „Sue tam vevnitř leží mrtvá, a to by nemělo být. Řeklas to sama, Bonnie. Co je to za svět, kde se můžou dít takové věci? Kde holky jako Sue někdo zavraždí jen tak pro zábavu, kde děti z Afghánistánu hladoví k smrti a kde se mláďata tuleňů stahují z kůže zaživa? Pokud je svět takový, proč by mělo ještě na něčem záležet? Všechno už je stejně ztraceno." Zarazil se a zjevně se trochu vzpamatoval. „Rozumíš, co se ti snažím říct?"

„Nejsem si úplně jistá." Bonnie ani nevěděla, jestli tomu chce rozumět. Bylo to příliš děsivé. Ale přemohla ji touha ho nějak utěšit, vymazat ten ztracený výraz z jeho očí. „Matte, já…"

„Už jsme skončili," ozval se za nimi Stefanův hlas.

Když se Matt za tím hlasem ohlédl, zdálo se, že onen ztracený výraz ještě zintenzivněl. „Někdy mám pocit, že jsme *všichni* ztraceni," dodal Matt a odstoupil od Bonnie, aniž vysvětlil, co tím vlastně myslel. „Tak pojďme."

7.

Stefan se k rohovému domu přibližoval váhavě, téměř se strachem z toho, co zjistí. Napůl očekával, že Damon už opustil stanoviště. Nejspíš se musel zbláznit, když se na Damona spolehl.

Ale když došel na zahradu, postřehl pohyb mezi ořešáky. Jeho zrak, ostřejší než lidský, zrak lovce odhalil temnější stín opírající se o kmen.

„Dal sis pěkně načas."

„Musel jsem ostatní doprovodit bezpečně domů. A musel jsem se nakrmit."

„Zvířecí krev," odfrkl Damon pohrdavě s očima upřenýma na malou okrouhlou skvrnku na Stefanově tričku. „Podle pachu králík. To je jaksi příhodné, nezdá se ti?"

„Damone, dal jsem sporýš i Bonnii a Meredith."

„To je rozumné opatření," pronesl Damon zřetelně a ukázal zuby.

Stefan pocítil známou vlnu podráždění. Proč Damon vždycky všechno ztěžuje? Mluvit s ním je jako kličkovat minovým polem.

„Už půjdu," pokračoval Damon a přehodil si bundu přes rameno. „Mám nějaké vlastní záležitosti k vyřizování." Vrhnul přes rameno poslední úsměšek. „Nečekej na mě."

„Damone." Damon se napůl otočil, nepodíval se zpátky, ale poslouchal. „To poslední, co teď potřebujeme, je, aby nějaké děvče z tohohle města začalo vykřikovat něco o upírech," domlouval mu Stefan. „Nebo ukazovat kousance. Zdejší lidé už takové věci znají; vědí, o co jde."

„Budu to mít na paměti." Jeho výrok zněl sice ironicky, ale podobal se slibu asi nejvíc ze všeho, co Stefan od bratra za celý život slyšel.

„A – Damone?“

„Co zas?“

„Děkuju ti.“

To už bylo moc. Damon se k němu otočil, v očích chlad a nevoli – byly to oči cizince.

„Nic ode mě nečekej, bratříčku,“ pronesl výhružně. „Protože bys jenom mrhal časem. A nemysli si, že mnou můžeš manipulovat. Ti tři lidi tě možná budou poslouchat, ale já ne. Já tu jsem čistě ze svých vlastních důvodů.“

A byl pryč dřív, než Stefan našel ta správná slova v odpověď. Stejně by slova nic nezměnila. Damon nikdy neposlouchal nic, co mu řekl. Damon ho dokonce ani nikdy neoslovil jménem. Vždycky jen opovržlivě „bratříčku“.

A teď Damon vyrazil kamsi po svých, dokázat, jak je nespolehlivý, pomyslel si Stefan. Paráda. Provede něco obzvlášť zpustlého, jen aby Stefanovi ukázal, že je toho schopen.

Stefan si našel strom, o který se mohl pohodlně opřít, unaveně si k němu sedl a díval se na noční oblohu. Pokoušel se dát dohromady všechna zjištění toho večera. Popis zabijáka, který jim poskytla Vickie. Vysoký blonďák s modrýma očima, vzpomínal – kohosi mu to připomínalo. Ne, nikoho, s kým se skutečně setkal, ale někoho, o kom slyšel…

Nemělo to smysl. Nedokázal se soustředit. Byl unavený a osamělý a zoufale potřeboval útěchu. A drsná pravda byla, že pro něj žádná útěcha neexistuje.

Eleno, pomyslel si, tys mi lhala.

To byla jediná věc, na které trvala, jediná věc, kterou mu vždycky slibovala. „Ať se stane cokoli, Stefane, zůstanu s tebou. Řekni, že tomu věříš.“ A on odpověděl, bezmocný proti jejímu kouzlu „Ach Eleno, věřím ti. Ať se stane cokoli, zůstaneme spolu.“

Ale ona ho opustila. Asi neměla na výběr, ale co na tom teď sejde? Opustila ho a je pryč.

Byly chvíle, kdy jeho jediným přáním bylo ji následovat.

Mysli na něco jiného, na cokoli jiného, říkal si, ale bylo už příliš pozdě. Jednou rozpoutaná fantazie mu přehrávala obrazy Eleny, příliš bolestné, aby je dokázal unést, a příliš krásné, než aby je zaháněl.

Jak ji poprvé políbil. Šok z omamné sladkosti, když se jejich rty setkaly. A pak již jen šok za šokem, ale na jakési hlubší úrovni. Jako kdyby se dotýkala samého jádra jeho bytosti, jádra, na které již téměř zapomněl.

Vyděšeně si uvědomil, že veškeré jeho obranné valy se rozpadají. Veškerá jeho tajemství, jeho sebeobrana, všechny triky, kterými udržoval ostatní v patřičné vzdálenosti. Elena pronikla tím vším a odkryla jeho zranitelná místa.

Odhalila jeho duši.

A nakonec zjistil, že si to vlastně přál. Přál si, aby ho Elena viděla bez obranných valů, bez hradeb a zdí. Chtěl, aby ho poznala takového, jaký skutečně je.

Děsivý? Rozhodně. Když nakonec objevila jeho tajemství, když ho našla, jak se krmí na tom ptákovi, choulil se hanbou. Byl si jistý, že se v hrůze odvrátí od krve na jeho ústech. V hrůze a znechucení.

Ale když tehdy v noci pohlédl do jejích očí, spatřil tam porozumění. Odpuštění. A lásku.

Její láska ho uzdravila.

A tehdy si uvědomil, že už se nikdy nerozdělí.

Vynořovaly se další a další vzpomínky a Stefan se k nim přimkl, přestože mu bolest zatínala své spáry do srdce. Vybavoval si vjemy. Jaké to bylo, cítit Elenu v objetí. Dotek jejích vlasů na jeho tváři, lehounký jako motýlí křídla. Křivku jejích rtů a jejich příchuť. Neuvěřitelnou polední modř jejích očí.

A to vše je ztraceno. Navždy mimo jeho dosah.

Ale ne mimo dosah Bonnie. Elena, Elenin duch, její duše je stále ještě někde blízko.

Kdo jiný než on by měl být schopen ji přivolat? Vládne Silami. A má větší právo než kdokoli jiný ji hledat.

Věděl, jak se to dělá. Zavřít oči. Představit si osobu, kterou chce přivolat. To je snadné. Dokáže v duchu Elenu

vidět, cítit její dotek, její vůni. A pak zavolat, nechat touhu vzlétnout do nicoty. Otevřít se a prožít svůj stesk.

To je ještě snadnější. Kašle na veškeré nebezpečí. Soustředil veškerou svou touhu a stesk, všechnu svou bolest, a vyslal je vzhůru jako modlitbu.

A pocítil… vůbec nic.

Jen prázdnotu a svou vlastní osamělost. Jenom ticho.

Jeho Síly nejsou stejné, jako má Bonnie. Nedokáže oslovit tu, kterou nade všechno miluje, to jediné na světě, na čem mu opravdu záleží.

Nikdy v životě se necítil tak sám.

„*Cože* chceš?“ divila se Bonnie.

„Nějaké záznamy o historii Fell’s Church. Zvlášť o jeho zakladatelích,“ zopakoval Stefan. Všichni seděli v Mereditině autě, které bylo zaparkované v diskrétní vzdálenosti za Vickiiným domem. Byl soumrak dalšího dne a oni se právě vrátili ze Sueina pohřbu – všichni, až na Stefana.

„Má to něco společného se Sue, že ano?“ Meredith si zkoumavě prohlížela Stefana svýma tmavýma inteligentníma očima. „Ty si myslíš, žes na tu záhadu přišel.“

„Možná ano,“ připustil. Strávil celý den přemýšlením. Odložil stranou bolest a stesk minulé noci a opět nad sebou získal kontrolu. I když je Elena mimo jeho dosah, může alespoň dokázat, že její důvěra v něj je oprávněná – může udělat, co si přeje. A v soustředění na práci našel i určitou útěchu. Pomáhalo mu udržet stranou emoce. Dodal: „Mám určitou představu o tom, co se možná stalo, ale je to dost divoký odhad a nechci o tom mluvit, dokud nebudu mít jistotu.“

„Proč ne?“ dožadovala se Bonnie. Je úplný protipól Meredith, pomyslel si Stefan. Vlasy rudé jako oheň a jim odpovídající jiskrná povaha. Jemný obličej do srdíčka a světlá, skoro průsvitná pleť jsou ale zavádějící. Bonnie je

chytrá a nápaditá – i když na to teprve teď sama začíná přicházet.

„Protože jestli se pletu, mohl by být zraněný nevinný člověk. Podívejte, je to jenom nápad. Ale slibuju, že pokud dneska večer najdu nějaký důkaz, který ho podpoří, řeknu to vám všem."

„Mohl by sis promluvit s paní Grimesbyovou," navrhla Meredith. „Zastává funkci městské knihovnice a kronikářky a o vzniku města Fell's Church toho ví opravdu hodně."

„Nebo je tu Honoria," napadlo Bonnii. „Chci říct, ona byla jedním ze zakladatelů."

Stefan na ni rychle pohlédl. „Myslel jsem, že Honoria Fellová s tebou přestala komunikovat," řekl obezřetně.

„Nemám na mysli mluvit *s ní*. Ona je pryč, ffft, finito," pronesla Bonnie otráveně. „Mluvím o jejím deníku. Je v městské knihovně společně s tím Eleniným; paní Grimesbyová je má vystavené blízko svého pultu."

Stefana to překvapilo. Moc se mu nezamlouvala myšlenka, že Elenin deník je někde vystavený. Ale zápisky Honorie Fellové můžou být přesně to, co hledá. Honoria nebyla jenom moudrá žena; byla také zdatná v oblasti parapsychických sil. Podle dřívějších pojmů čarodějka.

„Ale knihovna už teď bude zavřená," upozornila je Meredith.

„To je jenom dobře," opáčil Stefan. „Nikdo se nedozví, o jaké informace se zajímáme. Dva z nás se můžou vkrást dovnitř a druzí dva budou hlídat venku. Meredith, kdybys mohla jít se mnou…"

„Radši bych zůstala tady, kdyby ti to nevadilo," řekla. „Jsem hrozně unavená," dodala, když uviděla jeho výraz. „Takhle budu mít svoji hlídku dřív za sebou a dostanu se brzy domů. Co kdybyste tam zašli s Mattem a já s Bonnií zůstaly tady?"

Stefan ji stále zkoumavě pozoroval. „Tak dobře," odpověděl pomalu. „Fajn. Jestli Matt souhlasí." Matt pokrčil rameny. „Tak domluveno. Může nám to trvat nějakou hodinu nebo i víc. Vy dvě zůstaňte v autě a zamkněte se.

Tak byste měly být celkem v bezpečí.“ Pokud má ve svém podezření pravdu, nějakou dobu teď nedojde k žádným útokům – nejméně několik dní. Bonnie a Meredith by *měly* být v bezpečí. Ale hlavou mu vrtalo, co je za Mereditiným návrhem. To nebude jenom únava, tím si byl jistý.

„Kde je vlastně Damon?“ zeptala se Bonnie, když se s Mattem chystali odejít.

Stefanovi se sevřel žaludek. „Nevím.“ Čekal, že se na to někdo zeptá. Od včerejšího večera bratra neviděl a neměl nejmenší ponětí, co asi dělá.

„On se nakonec objeví,“ řekl a zavřel dveře za Mereditinou poznámkou: „Toho se právě bojím.“

Kráčeli s Mattem ke knihovně v naprostém tichu, drželi se ve stínu a vyhýbali se osvětleným místům. Nemohl si dovolit, aby ho tu někdo spatřil. Stefan se vrátil, aby pomohl městu Fell’s Church, ale byl si jistý, že Fell’s Church o jeho pomoc nestojí. Už byl pro ně zase cizinec, vetřelec. Jestli ho chytí, ublíží mu.

Zámek knihovny nebylo těžké otevřít, byl to jen jednoduchý západkový mechanismus. A deníky byly přesně tam, kde Bonnie říkala.

Stefan se ovládl, aby nesáhl po Elenině deníku. Uvnitř byly zápisky z posledních dnů jejího života, jejím vlastním písmem. Kdyby o tom teď začal přemýšlet…

Soustředil pozornost na deník vázaný v kůži, který ležel vedle. Vybledlý inkoust na zažloutlých stránkách se dal jen těžko přečíst, ale po chvíli si jeho oči zvykly na hustý drobný rukopis s umnými kudrlinkami.

Byl to příběh Honorie Fellové a jejího muže, kteří společně se Smallwoodovými a s několika dalšími rodinami přišli na tohle místo, když zde byla ještě panenská divočina. Museli čelit nejen odloučení a hladu, ale i divokým šelmám. Honoria vyprávěla příběh jejich boje o přežití jednoduše a přehledně, bez zbytečné sentimentality.

A na těchto stránkách Stefan objevil to, co hledal.

Znovu si pečlivě přečetl onen zápis a ucítil, jak mu vstávají chloupky na krku. Nakonec sklapl deník a zavřel oči.

Tak měl pravdu. Už neměl žádné pochybnosti. A to znamená, že musí mít pravdu i v tom, co se podle něj teď odehrává ve Fell's Church. Na okamžik ho přemohla vlna nevolnosti a vzteku, který ho nutil vyskočit a něco roztrhat nebo zničit. Sue. Krásná Sue, která byla Eleninou přítelkyní, umřela pro… tohle. Pro krevní rituál, pro obscénní iniciaci. Měl chuť *zabít.*

Ale pak vztek polevil a nahradilo jej pevné odhodlání zastavit to a dát věci do pořádku.

Slibuju ti to, zašeptal v duchu Eleně. *Zastavím to.* Nějak. Jedno jak.

Vzhlédl a uvědomil si, že ho Matt pozoruje.

Měl v ruce Elenin deník založený palcem. V tu chvíli měl Matt stejně hluboce modré oči jako Elena. Tak tmavé a plné nepokoje, žalu a snad hořkosti.

„Našels to," řekl Matt. „A je to zlé."

„Ano."

„Musí to být zlé." Matt položil Elenin deník zpátky do vitríny a vstal. V hlase měl tón, který zněl téměř jako uspokojení. Jako když si někdo právě ověří svůj předpoklad.

„Mohl jsem ti ušetřit potíže s cestou sem." Matt se rozhlížel po setmělé knihovně a cinkal drobnými v kapse. Nepříliš pozorný pozorovatel by mohl dokonce říct, že je uvolněný, ale hlas ho zradil. Zaznívala v něm surová trýzeň. „Prostě si představ tu nejhorší možnost a vždycky je to pravda," pokračoval.

„Matte…" Stefan o něj náhle pocítil obavy. Od chvíle, kdy se vrátil do Fell's Church, měl pořád příliš napilno, než aby si Matta pořádně prohlídl. A teď si uvědomil, že byl neodpustitelně pitomý. Něco se s ním děje. Matt měl celé tělo ztuhlé skrývaným napětím. A Stefan dokázal v jeho mysli vycítit utrpení a zoufalství.

„Matte, co je s tebou?" zeptal se tiše. Vstal a přešel k němu. „Jde o něco, co jsem udělal?"

„Jsem v pohodě.“

„Třeseš se.“ Byla to pravda. Ztuhlými svaly mu probíhaly jemné záchvěvy.

„Řekl jsem, že jsem v pohodě!“ Matt před ním uhnul a podrážděně nahrbil ramena. „Stejně, co bys tak mohl ještě udělat, aby mě to naštvalo? Teda kromě toho, žes mi přebral holku a nechal ji zabít?“

Tahle rána šla Stefanovi přímo do srdce. Stejně jako ostří meče, který ho svého času připravil o lidský život. Pokoušel se to rozdýchat, nevěřil, že by byl v tu chvíli mocen odpovědi.

„Promiň.“ Mattův hlas zněl kovově, a když Stefan vzhlédl, všiml si, že jeho napjatá ramena poklesla. „To bylo ode mě hnusný.“

„Řekls pravdu.“ Stefan chvíli počkal a pak dodal: „Ale to není celý problém, že ne?“

Matt neodpověděl. Zíral do podlahy a posunoval nějaké neviditelné smetí špičkou boty. Když už to Stefan chtěl vzdát, konečně promluvil.

„Jaký je svět ve skutečnosti?“ zeptal se.

„Cože?“

„Svět. Tys z něj viděl pěkný kus, Stefane. Máš před náma náskok čtyři nebo pět století, jestli se nepletu. Tak o co tady vlastně jde? Chci vědět, jestli je svět místo, které stojí za to zachraňovat, nebo je to v zásadě kupa sraček?“

Stefan zavřel oči. „Ach jo.“

„A co lidi, Stefane? Lidi jako lidstvo. Jsme nemoc nebo jenom příznak? Vem si třeba někoho jako… jako Elena.“ Mattovi se na okamžik zachvěl hlas, ale pokračoval. „Elena umřela, aby tohle město bylo bezpečné pro holky jako Sue. A teď je Sue taky mrtvá. A všecko se to děje znova. Nikdy to neskončí. Nemůžeme to vyhrát. Co ti to říká o světě?“

„Matte.“

„To, na co se ve skutečnosti ptám, je, jakej to má smysl? Jde o nějakej kosmickej vtip, kterej mi nedošel? Nebo je to všecko jenom jedna zpropadená obří chyba? Chápeš, o co mi jde?“

„Já ti rozumím, Matte.“ Stefan se posadil a prohrábl si vlasy rukama. „Když na chvíli sklapneš, zkusím ti odpovědět.“

Matt si přitáhl židli a obkročmo se na ni posadil. „Super. Tak to se hodně snaž.“ Měl tvrdý a vyzývavý pohled, ale kdesi vespod Stefan cítil zmatenou zranitelnost, která hrozí propuknout.

„Já jsem viděl hodně zla, Matte, víc, než si umíš představit,“ začal Stefan. „Dokonce jsem ho žil. Vždycky bude mojí součástí, bez ohledu na to, jak s tím bojuju. Občas mám pocit, že celá lidská rasa je prolezlá zlem, natož můj druh. A někdy si myslím, že dost z nás i z vás je tak zlých, že je už pak jedno, co se stane s tím zbytkem.

Ale když si to rozebereš, nevím o nic víc než ty. Nedokážu ti říct, jestli svět má smysl, nebo jestli se nakonec všecko obrátí k dobrému.“ Stefan se Mattovi podíval přímo do očí a pronesl naléhavě: „Ale mám pro tebe jinou otázku. A co má bejt?“

Matt zíral. „A co má bejt?“

„Jo. A co má bejt.“

„Co má bejt, jestli je vesmír zlej a nic, co uděláme, abychom to změnili, ve skutečnosti nemá mít význam?“ Mattův udivený hlas s každým slovem nabýval na hlasitosti.

„Jo. A co má bejt?“ Stefan se naklonil dopředu. „Co teda uděláš, Matte Honeycutte, jestli každá z těch hroznejch věcí, které jsi tu řekl, je pravda? Co ty osobně uděláš? Vzdáš boj a budeš plavat s proudem?“

Matt se chytil za opěradlo židle, na které seděl. „O čem to proboha mluvíš?“

„To můžeš udělat, to přece víš. Damon to tvrdí pořád. Můžeš se přidat na černou stranu, na stranu vítězů. A nikdo by ti to nemohl vyčítat, protože jestli je svět takovej, proč bys neměl bejt takovej i ty?“

„Jdi s tím do prdele!“ vybuchl Matt. Zíral na Stefana svýma modrýma očima a napůl se zvedl ze židle. „To je možná Damonův způsob. Ale to, že jde o marnej boj, přece neznamená, že je v pořádku přestat bojovat. I kdybych

věděl, že je to beznadějný, stejně bych se musel aspoň pokusit. Přece se to musí zkusit, sakra!“

„Já vím,“ Stefan se znovu opřel a mírně se usmál. Byl to unavený úsměv, ale byla z něj cítit spřízněnost, kterou v tu chvíli s Mattem cítil. V tom okamžiku poznal z Mattovy tváře, že to Matt pochopil.

„Já vím, protože to cítím stejně,“ pokračoval Stefan. „Není důvod ani omluva vzdát boj jenom proto, že to vypadá na prohru. Musíme to aspoň zkusit – protože druhá možnost je vzdát se.“

„Nejsem ochotnej vzdát *nic*,“ procedil Matt skrze zuby. Vypadalo to, že si opět probojoval cestu k vnitřnímu ohni, který v něm plál celou tu dobu. „Nikdy,“ dodal.

„No, ‚nikdy‘ je docela dlouhá doba,“ odpověděl Stefan. „Ale jestli to něco znamená, tak já se taky pokusím to nevzdat. Nevím, jestli je to možné, ale pokusím se.“

„To je asi všechno, co člověk může udělat,“ přisvědčil Matt. Pomalu se zvedl ze židle a napřímil se. Napětí ze svalů mu vyprchalo a oči už měl zase tak jasně modré a pronikavé, jak si je Stefan pamatoval.

„Tak jo,“ řekl tiše. „Jestli jsi našel to, po čem jsi pátral, měli bychom se radši vrátit k holkám.“

Stefan přemýšlel a v mysli se mu otáčela kolečka. „Matte, jestli mám pravdu v tom, co se děje, holky by měly být nějakou dobu v bezpečí. Ale jdi tam, a převezmi hlídku. Dokud jsem tu, chtěl bych si něco přečíst o chlapovi, co se jmenoval Gervase z Tilbury a žil na začátku 13. století.“

„Dokonce ještě před tvojí dobou, co?“ zakřenil se Matt a Stefan mu věnoval náznak úsměvu. Na chvíli se zarazili a dívali se jeden na druhého.

„Tak jo, uvidíme se u Vickie.“ Matt se obrátil ke dveřím a pak zaváhal. Náhle se otočil zpět a nabídl Stefanovi ruku. „Stefane – jsem rád, že seš zpátky.“

Stefan ruku stiskl a řekl jen: „Já jsem taky rád,“ ale uvnitř pocítil teplo, které otupilo bodavou bolest.

A také odplavilo část jeho osamělosti.

8.

Z místa, kde Bonnie a Meredith seděly v autě, viděly přímo na Vickiino okno. Kdyby moh být blíž, bylo by to lepší, ale to by si jich mohl někdo všimnout.

Meredith jim rozlila poslední zbytek kafe z termosky a napily se. Pak zívla. Provinile se podívala po Bonnii.

„Taky se ti v noci špatně spí?“

„Jo. Nechápu proč,“ přiznala Meredith.

„Myslíš, že si kluci spolu promluví?“

Meredith, zjevně překvapená, po ní střelila pohledem a pak se usmála. Bonnie si uvědomila, že Meredith nečekala, že jí to dojde. „Doufám,“ přiznala. „Mattovi by to mohlo prospět.“

Bonnie přikývla a uvelebila se zas v sedačce. Mereditino auto jí ještě nikdy nepřipadalo tak pohodlné.

Když se znovu podívala na Meredith, tmavovláska už spala.

No skvělý. Úžasný. Bonnie zírala na sedlinu na dně svého hrnku a zašklebila se. Neodvažovala se zase uvelebit; kdyby *obě* usnuly, mohlo by to mít katastrofální následky. Štípala se do rukou a zírala na Vickiino osvětlené okno.

Když zjistila, že se jí obraz rozplývá a zdvojuje, věděla, že s tím honem musí něco udělat.

Čerstvý vzduch – to pomůže. Ani se nestarala, jestli způsobí nějaký hluk, odemkla dveře a otevřela je. Ale Meredith zhluboka oddechovala dál.

Musí být opravdu utahaná, pomyslela si Bonnie a vystoupila. Zavřela dveře už opatrněji a zamkla Meredith uvnitř. Teprve v tu chvíli si uvědomila, že nemá klíč.

No skvělý, bude muset Meredith vzbudit, aby se dostala zpátky dovnitř. Mezitím může zajít zkontrolovat Vickii. Vickie asi bude ještě vzhůru.

Po zamračeném nebi se prohánějí přeháňky, ale noc byla teplá. Za Vickiiným domem se zlehka zachvívaly ořešáky. Cvrčkové cvrlikali, ale jejich monotónní píseň jako by jen podtrhovala všeobjímající ticho.

Bonniiny smysly zahltila vůně zimolezu. Zlehka nehty zaklepala na Vickiino okno a zkoušela nakouknout dovnitř škvírou mezi závěsy.

Žádná odpověď. Na posteli zahlédla hromadu dek, ze které čouhal pramen neudržovaných hnědých vlasů. Vickie taky spí.

Jak tam tak Bonnie stála, zdálo se jí, že ticho kolem houstne. Cvrčci ztichli a stromy znehybněly. A přesto měla pocit, že se zoufale snaží zaslechnout něco, o čem *věděla, že* tu je.

Nejsem tu sama, uvědomila si.

Neřekl jí to žádný z jejích běžných smyslů. Ale onen záhadný šestý smysl jí nyní nahnal husí kůži, až jí zamrazilo u páteře – ten šestý smysl, který se v ní nově probudil a dokázal rozpoznat přítomnost Sil, si byl stoprocentně jistý. Něco tu je… blízko. Něco ji pozoruje.

Pomalu se otočila, aby nezpůsobila žádný hluk. Když bude potichu, možná ji to nedostane, ať je to cokoli. Možná si jí to nevšimne.

Ticho bylo zlověstné, hrozivé. Hučelo jí v uších spolu s šuměním vlastní krve. Nedokázala si pomoct, před duševním zrakem se jí objevovaly různé věci, které se každou chvíli mohou s vřískotem vyřítit z temnoty.

Něco s horkýma vlhkýma rukama, pomyslela si a zírala do tmy v zahradě. Černočerná tma, to bylo vše, co viděla. Každý tvar mohl znamenat naprosto cokoli, vypadalo to, že se všechny stíny hýbou. Cosi s horkýma zpocenýma rukama, které jsou dost silné, aby drtily…

Zapraskání větvičky jí projelo jako žhavá kulka. Otočila se za tím zvukem, oči i uši nastražené. Ale kolem bylo zas jen ticho a tma.

Něčí prsty se jí dotkly vzadu na krku.

Bonnie se znovu otočila tak prudce, až málem spadla. Leknutím skoro omdlela. Byla tak vyděšená, že nedokázala ani vykřiknout. Když uviděla, kdo to je, leknutí zahltilo všechny její smysly a svaly jí vypověděly poslušnost. Skončila by na zemi, kdyby ji nezachytil.

„Vypadáš vyděšeně," řekl Damon jemně.

Bonnie jen zavrtěla hlavou. Ještě nenašla hlas. Pořád měla pocit, že omdlí. Přesto se pokusila odtáhnout.

Nezesílil sevření, ale nepustil ji. A bojovat s ním mělo asi stejný smysl, jako kdyby se pokoušela probourat cihlovou zeď holýma rukama. Vzdala to a snažila se zklidnit dech.

„Ty se bojíš *mě*?" zeptal se Damon. Káravě se usmál, jako by spolu sdíleli nějaké tajemství. „To přece nemusíš."

Jak jen Elena dokázala tohle všechno zvládnout? Ale ona to nakonec nezvládla, uvědomila si Bonnie. Elena mu nakonec podlehla. Damon vyhrál a bylo po jeho.

Jednou rukou ji pustil a zlehounka objel prstem křivku jejích rtů. „Předpokládám, že chceš, abych odešel," pokračoval, „a už tě neděsil. Opravdu si to přeješ?"

Je to, jako když si had pohrává s králíkem, pomyslela si Bonnie. Takhle se určitě cítí ten králík. Jediný rozdíl je v tom, že mě, doufám, nečeká smrt. Ale možná prostě umřu sama od sebe. Měla pocit, že ji nohy každou chvíli zradí. Uvnitř cítila horké chvění.

Mysli na něco jiného… a rychle. Ty neproniknutelné černé oči jako by teď vyplňovaly celý vesmír. Měla dojem, že v nich vidí hvězdy. *Mysli.* Honem.

Eleně by se to nelíbilo, pomyslela si přesně v tu chvíli, kdy se jeho boky dotkly jejích. Jo, to je ono. Problém je v tom, že nemá sílu to říct nahlas. Teplo uvnitř roste, proudí do všech jejích údů od špiček prstů až po chodidla nohou. Rty má chladivé jako hedvábí, ale všechno ostatní je tak

žhavé. Nemusí se bát; může se tomu prostě poddat a vznášet se. Zalila ji vlna blaženosti…

„Co se to tady *sakra* děje?“

Ten hlas přerušil ticho a zlomil kouzlo. Bonnie sebou škubla a zjistila, že konečně dokáže odtrhnout pohled. Matt stál na kraji zahrady se zaťatými pěstmi a jeho oči vypadaly jako střípky modrého ledu. Tak ledové, až pálily.

„Vypadni od ní,“ zasyčel Matt.

K Bonniinu překvapení sevření na jejích pažích povolilo. Ustoupila o krok a poněkud bez dechu si narovnala blůzku. Mysl už jí zase fungovala.

„Už je to dobrý,“ řekla Mattovi skoro normálním hlasem. „Já jsem prostě…“

„Jdi zpátky do auta a zůstaň tam.“

Tak to teda *počkat*, pomyslela si Bonnie. Byla ráda, že Matt přišel; to vyrušení bylo načasované velice příhodně. Ale tohle chování staršího bratra-ochranitele už trochu přehání.

„Podívej, Matte…“

„Prostě jdi,“ přerušil ji a stále tvrdě hleděl na Damona.

Meredith by si určitě nedala takhle poroučet. A Elena stoprocentně ne. Bonnie otevřela pusu, aby řekla Mattovi, že si má jít do toho auta sednout sám, když vtom si něco uvědomila.

Tohle je poprvé za několik měsíců, kdy vidí, že Mattovi skutečně na něčem *záleží*. V těch modrých očích je zase světlo – ten studený záblesk spravedlivého hněvu, který dokázal zarazit dokonce i Tylera Smallwooda. Matt je právě teď doopravdy naživu a plný energie. Je zase sám sebou.

Bonnie se kousla do rtu. Ještě chvíli bojovala se svou pýchou, ale pak sklopila oči.

„Dík, žes mě zachránil,“ zamumlala a odešla ze zahrady.

Matt měl takový vztek, že se k Damonovi radši nepřiblížil, aby ho rovnou nepraštil. A mrazivá temnota v Damonových očích mu prozrazovala, že to by nebyl zrovna dobrý nápad.

Ale Damonův hlas byl klidný, téměř bez emocí. „Moje chuť na krev není jenom rozmar, to víš. Je to životní nezbytnost, kterou se ty tady snažíš narušit. Já jenom dělám to, co musím."

Tahle bezohledná lhostejnost už byla na Matta moc. Přemýšlejí o nás jako o jídle, připomněl si. Jsou to šelmy a my jsme jejich kořist. A on měl ve svých spárech Bonnie, Bonnie, která by nepřeprala ani kotě.

Pohrdavě pronesl: „Proč si teda netroufneš na někoho svojí kategorie, co?"

Damon se usmál a vzduch kolem jako by se náhle ochladil. „Jako třeba na tebe?"

Matt na něj jenom vztekle zíral. Cítil, jak se mu na čelisti zatínají svaly. Po chvíli řekl tvrdě: „Zkus to."

„Můžu udělat víc, než to jenom zkusit, Matte." Damon učinil jediný krok směrem k němu, jako panter na stopě. Mattovi se bezděky vybavily kočkovité šelmy z džungle, jejich mocný skok a ostré rvoucí zuby. Vzpomněl si, jak vypadal Tyler v tom skladu, když s ním Stefan skončil. Rudé syrové maso. Jenom syrové maso a krev.

„Jakže se jmenoval ten učitel historie?" hedvábně se vyptával Damon. Teď vypadal skoro pobaveně, užíval si to. „Pan Tanner, že jo? O něj jsem se víc než jen pokusil."

„Jsi vrah."

Damon přikývl, jako kdyby byl právě někomu představen. Neurazilo ho to. „On mě ale bodnul nožem. Neměl jsem v úmyslu ho vypít úplně, ale naštval mě, a tak jsem změnil názor. A ty mě teď taky štveš, Matte."

Mattovi jako by nohy vrostly do země, nemohl by utéct, ani kdyby chtěl. Bylo v tom víc než jen kočičí ladnost při lovu, bylo v tom víc než jen ty nezemsky černé oči upřené na něj. Přímo *uvnitř* v Damonovi bylo cosi, co v člověku vyvolávalo panickou hrůzu. Jakási hrozba, která promlouvala přímo k Mattově krvi, k jeho podvědomí, a radila mu udělat cokoli, aby se dostal pryč.

Ale on neuteče. Rozhovor se Stefanem si právě teď vybavoval jenom matně, ale pamatoval si z něj jedno. I kdyby tu měl umřít, utíkat nebude.

„Nebuď hloupý," řekl Damon, jako by slyšel každé slovo z Mattových myšlenek. „Tobě ještě nikdy nikdo nevzal krev proti tvé vůli, že ne? Bolí to, Matte. Hodně to bolí."

Elena, vzpomněl si Matt. Když si tenkrát poprvé brala jeho krev, byl vyděšený k smrti a ten strach byl dost zlý. Ale tenkrát to učinil z vlastního rozhodnutí. Jaké by to asi bylo, kdyby nesouhlasil?

Neuteču. A neuhnu pohledem.

Nahlas řekl Damonovi do očí. „Jestli mě chceš zabít, měl bys radši přestat kecat a udělat to. Možná mě můžeš zabít, ale to je tak jediné, k čemu mě můžeš donutit."

„Ty jsi snad ještě hloupější než můj bratr," konstatoval Damon. Dvěma kroky překonal vzdálenost mezi nimi. Popadl Matta za košili a pak mu položil ruce kolem hrdla. „A mám dojem, že tě budu muset poučit stejným způsobem."

Všechno strnulo. Matt cítil pach vlastního strachu, ale neuhnul. Teď už se nemohl pohnout.

Na tom ale nezáleželo. Nevzdal to. Kdyby tady na místě umřel, umřel by s tímhle vědomím.

Damonovy zuby se bíle zableskly ve tmě. Byly ostré jako nože. Matt téměř cítil jejich ostří ještě dřív, než se ho dotkly.

Nedám mu zadarmo vůbec nic, pomyslel si a zavřel oči.

Náraz ho úplně vyvedl z rovnováhy. Prudce otevřel oči, zavrávoral a spadl na záda. Damon ho nechal být a odstrčil ho pryč.

Jeho černé oči na něj hleděly z uzavřené tváře, jak tam sedí na špinavé zemi.

„Pokusím se to říct tak, abys to pochopil i ty," řekl Damon. „Nepleť se mi do cesty, Matte, bude to pro tebe lepší, věř mi. Jsem nebezpečnější, než si vůbec dovedeš představit. A teď odsud vypadni. Je to moje hlídka."

Mat potichu vstal. Narovnal si košili tam, kde ji Damonovy pěsti pomačkaly. A pak odešel, ale neutíkal a neucouvl před Damonovým pohledem.

Vyhrál jsem, pomyslel si. Jsem pořád naživu, takže jsem vyhrál.

A v těch černých očích se nakonec objevil záblesk jakéhosi vzteklého respektu. A to Matta přimělo se nad některými věcmi zamyslet.

Když se vrátil, Bonnie a Meredith seděly v autě. Obě vypadaly ustaraně.

„Byls pryč dlouho," řekla Bonnie. „Co se stalo? Jsi v pořádku?"

Matt si pomalu začínal přát, aby mu lidi přestali klást tuhle pitomou otázku. „Jsem v pohodě," odpověděl a dodal: „Fakt." Po chvíli si uvědomil, že by měl říct ještě něco. „Omlouvám se, jestli jsem na tebe na té zahradě křičel, Bonnie."

„To je dobrý," řekla Bonnie chladně. Pak roztála a dodala: „Fakticky vypadáš líp. Víš, jako bys to zase byl opravdu ty."

„Jo?" Přihladil si znovu svoji pomačkanou košili a rozhlédl se. „Mno, zaplést se s upírama je zjevně dost dobrý zahřívací cvičení."

„Co jste tam vlastně blbli? Sklonili jste hlavy a rozeběhli se proti sobě z opačných stran dvorku?" vyzvídala Meredith.

„Něco takovýho. Říkal, že teď bude držet hlídku u Vickie on."

„Myslíš, že mu můžeme věřit?" zeptala se Meredith střízlivě.

Matt se zamyslel. „Asi jo. Je to divný, ale myslím, že se jí nechystá ublížit. A pokud se tu ten zabiják ukáže, mám dojem, že se dočká ošklivého překvapení. Damon dychtí po boji. Klidně můžeme jet zpátky do knihovny pro Stefana."

Stefana nebylo před knihovnou nikde vidět, ale když projeli párkrát ulicí nahoru a dolů, vynořil se ze tmy. Měl s sebou tlustou knihu.

„Vloupání, nedovolený vstup a velká loupež – kniha z knihovny," podotkla Meredith. „K čemu to proboha máš?"

„Jenom jsem si ji vypůjčil," odpověděl Stefan dotčeně. „K tomu přece knihovny jsou, ne? A z deníku jsem si okopíroval stránky, které jsou pro nás důležité."

„Chceš říct, žes to našel? Domyslel sis to správně? Takže nám všecko řekneš, jak jsi slíbil," vychrlila Bonnie. „Pojeďme do penzionu."

Stefana mírně překvapilo, když se dozvěděl, že se objevil Damon a drží hlídku u Vickie, ale nijak to nekomentoval. Matt mu přesně neřekl, *jak* se Damon objevil, a všiml si, že ani Bonnie to nekomentovala.

„Jsem si skoro jistý, že vím, co se děje ve Fell's Church. A půlku té hádanky už jsem vyřešil," prohlásil Stefan, jakmile se všichni rozsadili v jeho pokoji v podkroví penzionu. „Ale existuje jenom jediný způsob, jak to dokázat, a jenom jediný způsob, jak zjistit tu druhou půlku. Budu potřebovat pomoc, ale nevím, jestli to po vás můžu žádat." Když to říkal, díval se přitom na Bonnii a Meredith.

Podívaly se jedna na druhou a pak zpátky na něho. „Ten neřád zabil jednu z našich kamarádek," připomněla Meredith. „A druhou pomalu přivádí k šílenství. Jestli potřebuješ naši pomoc, máš ji mít."

„Ať to stojí, co to stojí," přidala se Bonnie.

„Jde o něco nebezpečného, že jo?" vyptával se Matt. Nemohl se udržet. Jako kdyby si Bonnie už nevytrpěla dost…

„Ano, je to nebezpečné. Ale je to i boj děvčat, nejenom náš."

„To si piš, že jo," vrčela Bonnie. Meredith se evidentně pokoušela potlačit úsměv. Nakonec se musela odvrátit a zubit se do dlaně.

„Tak Matt je zpátky," odpověděla, když se jí Stefan zeptal, co je tu k smíchu.

„Chyběls nám," dodala Bonnie. Matt nechápal, proč se na něj všichni usmívají, a najednou zčervenal a zrozpačitěl. Raději přešel k oknu a podíval se ven.

„Je to *opravdu* nebezpečné; nechci vám o tom lhát," řekl už vážně Stefan dívkám. „Ale je to jediný způsob, jak to udělat. Celá ta věc je trochu komplikovaná, a tak bych měl radši začít od začátku. Musíme se vrátit zpátky do doby založení Fell's Church…"

Vyprávěl dlouho do noci.

čtvrtek 11. června, 7:00

Milý deníčku,

včera večer jsem nemohla psát, protože jsem se vrátila domů moc pozdě. Máma byla zas naštvaná. Kdyby věděla, co doopravdy dělám, dostala by z toho záchvat. Poflakuju se s upírama a plánuju akce, při kterých mě můžou zabít. Všechny nás můžou zabít.

Stefan má plán, jak nalákat do pasti toho, kdo zabil Sue. Připomíná mi to některé Eleniny plány a dělá mi to starost. Vždycky totiž zněly skvěle, ale často stejně nevyšly.

Bavili jsme se o tom, kdo dostane tu nejnebezpečnější úlohu, a nakonec jsme rozhodli, že to bude Meredith. Co se mě týče, naprosto souhlasím. Chci říct, ona je silnější a sportovnější typ a v potížích dokáže vždycky zachovat klid. Jenom mi jde na nervy, že pro ni všichni hlasovali tak rychle, zvlášť Matt. Přece nejsem totálně neschopná? Je mi jasné, že nejsem tak bystrá jako ostatní a určitě nejsem dobrá sportovkyně ani klidná v krizových situacích, ale taky nejsem naprostej moula. Na některé věci vlohy mám.

Stejně se do toho pustíme až po maturitě. Čeká nás to všecky kromě Damona, který v tu dobu bude dávat pozor na Vickii. Je to divný, ale všichni mu teď věříme. Dokonce i já. Navzdory tomu, co se mi pokusil udělat včera v noci, myslím, že by nedovolil, aby Vickie někdo ublížil.

Neměla jsem už žádné další sny o Eleně. Myslím, že jestli se vrátí, stane se ze mě totální vřískající cvok. Nebo už nikdy neusnu. Prostě bych toho víc nesnesla.

Tak jo. Radši bych měla jít. Doufejme, že do neděle celé to tajemství vyřešíme a chytíme toho zabijáka. Věřím Stefanovi.

Jenom doufám, že si zapamatuju svoji roli.

9.

„A tak, dámy a pánové, představuji vám absolventy roku 1992!“

Bonnie spolu s ostatními vyhodila svůj baret do vzduchu. Zmákli jsme to, pomyslela si. Ať už se dneska večer stane cokoli, Matt, Meredith a já jsme to dotáhli až k maturitě. V tomhle školním roce byly chvíle, kdy opravdu pochybovala, že se jim to podaří.

Vzhledem ke smrti Sue Bonnie očekávala, že maturitní oslavy budou nezáživné nebo zasmušilé. Místo toho se dostavilo až frenetické vzrušení – jako by všichni slavili, že jsou naživu… než bude příliš pozdě.

Když rodiče odešli a maturitní třída střední školy Roberta E. Leea se rozprchla všemi směry, zvrhly se oslavy ve výtržnictví, všichni povykovali a vyváděli. Bonnie si došla pro svoji čapku a pak vzhlédla přímo do objektivu foťáku svojí mámy.

Chovej se normálně, to je ze všeho nejdůležitější, opakovala si. Zahlédla Eleninu tetu Judith a Roberta Maxwella, muže, kterého si teta Judith nedávno vzala, jak stojí po straně. Robert držel Eleninu mladší sestřičku Margaret za ruku. Když uviděli, že si jich všimla, statečně se na ni usmáli, ale přesto cítila rozpaky, když k ní přistoupili.

„Ale slečno Gilbertová – chci říct, paní Maxwellová – to jste neměli,“ bránila se, když jí teta Judith podala malou kytici růžových růží.

Teta Judith se usmála skrze slzy v očích. „Tohle by byl pro Elenu výjimečný den,“ odpověděla. „Přála bych si, aby byl výjimečný i pro tebe a Meredith.“

„Ach, teto Judith," Bonnie ženu impulsivně objala. „Je mi to všechno tak líto," zašeptala. „Vy víte, jak moc."

„Všem nám chybí," povzdechla si teta Judith. Pak se odtáhla, usmála se a všichni tři odešli. Bonnie se odvrátila a ucítila knedlík v krku, když uviděla divoce slavící dav.

Támhle je Ray Hernandez, kluk, se kterým byla na maturitním plese, a zve všechny na mejdan dneska večer u nich doma. A támhle je Tylerův kámoš Dick Carter, který ze sebe dělá blázna jako vždycky. Tyler se bezostyšně zubí a jeho táta dělá fotku za fotkou. Matt s nezaujatým výrazem poslouchá jakéhosi fotbalového lovce talentů z James Mason University. Meredith stojí poblíž, drží kytku růžových růží a tváří se zadumaně.

Vickie nepřišla. Její rodiče ji nechali doma a tvrdili, že není v tak dobrém stavu, aby mohla ven. Ani Caroline tu nebyla. Zůstala ve svém apartmá v hotelu Heron. Její máma tvrdila Bonnii, že má chřipku, ale Bonnie si domyslela pravdu. Caroline se mezi ně bojí.

A možná má pravdu, pomyslela si Bonnie a popošla k Meredith. Caroline možná bude jediná z nás, která přežije příští týden.

Musíš vypadat normálně a chovat se normálně. Připojila se ke skupince kolem Meredith. Ta právě odmotávala červenočernou stužku ze svého baretu, svazovala jí kytici a nervózně ji kroutila mezi prsty.

Bonnie střelila pohledem okolo. Super. Tady je to správné místo a teď přišel ten správný čas.

„Dej pozor, vždyť tu stužku zničíš," upozornila ji hlasitě.

Meredith neztratila svůj výraz přemýšlivé melancholie. Dál zírala na stužku a pak na ní zavázala uzlík. „Nepřipadá mi to fér," prohlásila. „Že my jsme je dostali a Elena ne. Není to správné."

„Já vím, je to hrůza," souhlasila Bonnie, ale držela se lehkého tónu. „Přála bych si, abychom s tím mohly něco udělat, ale to prostě nejde změnit."

„Všechno je to *špatně*," vedla si dál svou Meredith, jako kdyby ji vůbec neslyšela. „My si tu užíváme letního sluníčka, slavíme maturu a ona je tam pod tím… šutrem."

„Já vím, já vím," těšila ji Bonnie. „Meredith, zbytečně se kvůli tomu trápíš. Mysli radši na něco jiného. Podívej, teď tě čeká večeře s rodiči a pak bychom spolu mohly jít na mejdan k Raymondovi? Sice nejsme pozvané, ale prostě se tam vnutíme."

„Ne!" odmítla Meredith s rostoucí vehemencí. „Já nechci jít na žádný mejdan. Jak jen můžeš mít v hlavě takové věci, Bonnie? Jak můžeš být tak povrchní?"

„No, musíme přece *nějak* strávit večer…"

„Já ti řeknu, jak strávím večer. Po večeři půjdu nahoru na hřbitov. A dám tuhle kytku se stužkou Eleně. Stejně si ji ona zaslouží nejvíc." Meredith měla úplně bílé klouby, když potřásala kyticí.

„Meredith, nebuď pitomá. Nemůžeš jít tam nahoru – a vůbec ne v noci. To je úplná blbost. Matt by ti určitě řekl to samé."

„No jenže já na Mattův názor nejsem zvědavá. Nejsem zvědavá na *ničí* názory. Půjdu tam klidně sama."

„To nemůžeš. Panebože, Meredith, vždycky jsem si o tobě myslela, že máš mozek…"

„A já jsem si o tobě vždycky myslela, že máš soucit. Ale ty zjevně nechceš na Elenu ani pomyslet. Nebo je to proto, že chceš jejího bývalého kluka pro sebe?"

Bonnie jí vrazila facku.

A byla to pořádná mlaskavá facka, pěkně energická. Meredith se zprudka nadechla a jednou rukou se chytila za rudnoucí tvář. Všichni kolem na ně zírali.

„Tak tím jsme spolu skončily, Bonnie McCulloughová," řekla Meredith po chvíli s chladnou rozhodností v hlase. „Nikdy v životě už s tebou nepromluvím." Otočila se na patě a odkráčela.

„Nikdy v životě je ještě pořád moc brzy, pokud jde o mě!" štěkla Bonnie za jejími mizejícími zády.

Když se Bonnie rozhlédla, všichni rychle odvraceli pohledy. Ale nebylo pochyb o tom, že se s Meredith staly středem pozornosti. Bonnie se kousla zevnitř do tváře, aby udržela odpovídající bolestný výraz, a přešla k Mattovi, který se mezitím zbavil svého náboráře.

„Jaká jsem byla?“ zamumlala.

„Výborná.“

„Nemyslíš, že jsem to s tou fackou přehnala? To jsme neplánovaly; prostě to vyplynulo ze situace. Možná to bylo až moc nápadné.“

„Ne, bylo to skvělé, prostě skvělé.“ Matt vypadal zamyšleně. Už neměl ten apatický, otupělý a do sebe obrácený výraz jako v posledních pár měsících, ale momentálně byl lehce duchem nepřítomen.

„Co je? Něco jde špatně s naším plánem?“

„Ne, to ne. Poslouchej, Bonnie, přemýšlel jsem o tom. To tys objevila tělo pana Tannera při té dobročinné akci o Halloweenu, že jo?“

Bonnie se zarazila a nechtíc se otřásla nechutí. „Jo, já jsem si jako první uvědomila, že je mrtvý – doopravdy mrtvý, že nehraje jenom svoji roli. Ale proč se proboha chceš teď bavit zrovna o tomhle?“

„Protože mi možná můžeš odpovědět na jednu otázku. Myslíš, že pan Tanner mohl bodnout Damona?“

„*Cože*?“

„No myslíš, že je to možné?“

„No…“ Bonnie zamžikala a zamračila se. Pak pokrčila rameny. „Myslím, že jo. Určitě. Nezapomeň, že to byla scéna o druidském obětování, a nůž, který jsme použili, byl opravdický. Mluvili jsme o tom, že použijeme falešný, ale protože měl nakonec pan Tanner ležet hned vedle něj, mysleli jsme, že to bude bezpečné i tak. Vlastně ve skutečnosti…“ Bonnie se zamračila ještě víc. „…mám dojem, že když jsem našla jeho tělo, byl ten nůž jinde, než kam jsme ho na začátku naaranžovali. Ale mohly ho přesunout nějaký děcka. Proč se na to ptáš, Matte?“

„Jde o něco, co mi řekl Damon," odpověděl Matt a zase se tvářil nepřítomně. „Zajímalo mě, jestli by to mohla být pravda."

„Aha." Bonnie čekala, že ještě něco dodá, ale on nic víc nevysvětlil. „No dobře," řekla nakonec, „pokud sis to ujasnil, mohl by ses prosím vrátit zpátky na zem? A nemyslíš, že bys mě mohl alespoň obejmout kolem ramen? Prostě ukázat, že seš na mojí straně, aby nikoho ani nenapadlo, že by ses mohl u Elenina hrobu s Meredith dneska večer objevit ty?"

Matt si odfrkl, ale z očí mu vymizel nepřítomný výraz. Na okamžik položil Bonnii paži kolem ramen a povzbudivě ji stiskl.

Déjà vu, pomyslela si Meredith, když došla ke hřbitovní bráně. Jenom měla problém rozlišit, který z minulých zážitků na tomhle hřbitově ji dnešní noc připomíná. Bylo jich tolik.

Svým způsobem všechno začalo tady. Tady Elena přísahala, že se nevzdá, dokud Stefan nebude patřit jí. Přiměla přísahat i Bonnii a Meredith, že jí budou pomáhat – a to vlastní krví. To teda sedne, pomyslela si teď Meredith.

Na tomhle místě Tyler napadl Elenu tu noc po maturitním plese. Stefan jí přišel na pomoc, a tím to mezi nimi všechno začalo. Tenhle hřbitov už toho viděl mnoho.

Dokonce viděl i celou jejich partu minulý prosinec stoupat nahoru ke zřícenině kostela, když hledali úkryt Katherine. Sedm jich sešlo dolů do krypty: Meredith, Bonnie, Matt, Alaric a Elena se Stefanem, Damonem. Ale jen šest se vrátilo v pořádku. Když odtamtud vynesli Elenu, bylo to už jen k pohřbu.

Tenhle hřbitov viděl, jak to všechno začalo i jak to skončilo. A možná dneska v noci zažije další ukončení.

Meredith vstoupila dovnitř.

Kéž bys tu tak byl se mnou, Alariku, pomyslela si. Přišel by mi vhod tvůj optimismus i praktické vědomosti

o nadpřirozenu – a je fakt, že ani tvoje svaly nejsou k zahození.

Elena měla samozřejmě náhrobek na novém hřbitově. Tam byla tráva úpravně zastřižená a hroby ozdobené květinovými věnci. Náhrobek byl velmi jednoduchý, vypadal téměř prostě, jen se stručným nápisem. Meredith se sklonila a položila na něj svoji kytici růží. Pak pomalu přidala i černočervenou stužku ze svého baretu. V šeru vypadaly obě barvy stejně, jako zaschlá krev. Poklekla a tiše sepjala ruce. Čekala.

Hřbitov kolem byl úplně tichý. Zdálo se, jako by čekal spolu s ní a očekáváním tajil dech. Z obou stran se kolem ní tyčily řady bílých náhrobků a svítily do tmy. Meredith napínala uši na každý zvuk.

A pak to uslyšela. Těžké kroky.

Zůstala zticha se skloněnou hlavou a předstírala, že si ničeho nevšimla.

Kroky se ozvaly blíž, dotyčný se ani nesnažil přikrást potichu.

„Čau, Meredith."

Meredith se rychle ohlédla. „Ach, Tylere," odpověděla. „Tys mě vyděsil. Myslela jsem, že to je… ale to je fuk."

„Kdo?" Tyler stáhl rty do zneklidňujícího úsměvu. „No, je mi líto, že seš zklamaná. Ale jsem to já – jenom já a nikdo jinej."

„Co tu děláš, Tylere? Žádný mejdan ti nepřišel dost dobrý?"

„Moh' bych se tě zeptat na to samý." Tyler střelil očima po náhrobku a stužce a obličej se mu zachmuřil. „Ale myslím, že už znám odpověď. Seš tu kvůli *ní*. Elena Gilbertová, světlo v temnotách," přečetl sarkasticky.

„To máš pravdu," potvrdila Meredith klidně. „Elena znamená světlo, to snad víš. A rozhodně byla obklopená samou temnotou. Skoro ji ta temnota porazila, ale nakonec nad ní zvítězila."

„Možná," odpověděl Tyler, přemýšlivě přežvykoval a prohlížel si ji přivřenýma očima. „Ale víš, Meredith, temnota je zvláštní věc. Za zády ti vždycky číhá ještě horší."

„Jako dneska večer," řekla Meredith a podívala se na oblohu. Byla jasná a posetá vzdálenými hvězdami. „Dneska je velmi temno, Tylere. Ale naštěstí dřív nebo později slunce vyjde."

„Jo, ale dřív vyjde měsíc." Tyler se náhle přidušeně sám pro sebe zasmál, jako by právě udělal vtip, kterému rozumí jen on sám. „Hele, Meredith, vidělas už někdy Smallwoodovic rodinnou hrobku? Pojď, já ti ji ukážu. Není to daleko."

Stejně jako jsi ji chtěl ukázat Eleně, pomyslela si Meredith. Svým způsobem si tenhle slovní souboj vychutnávala, ale ani na chvíli nezapomínala na to, proč sem hlavně přišla. Prochladlými prsty sáhla do kapsy a našla tam jemnou snítku sporýše. „Tylere, děkuju, ale radši bych zůstala tady."

„Seš si tím jistá? Hřbitov je nebezpečný místo pro osamělý holky."

Neklidné duše, pomyslela si Meredith. Podívala se mu zpříma do očí: „Já vím."

Už se zase křenil a ukazoval zuby veliké jak menhiry. „Vlastně ji můžeš vidět i odsud, když máš dobrý oči. Podívej se támhle, ke starému hřbitovu. A teď, vidíš uprostřed něco, co jakoby rudě září?"

„Ne." Nad stromy na východě se objevila lehká záře. Meredith se vytrvale dívala tím směrem.

„Ale no tak, Meredith, ty se nesnažíš. Jakmile vyjde měsíc, uvidíš to líp."

„Tylere, nemůžu tu ztrácet čas – už půjdu."

„Ne, nepůjdeš," oponoval. Ale pak dodal lichotivým hlasem: „Chci říct, přece nepůjdeš, dokud ti nepovím historii toho náhrobního kamene, že ne? Je to skvělý příběh. Víš, ten náhrobní kámen je z červeného mramoru, jediný takový na celém hřbitově. A ta koule nahoře – vidíš ji? – musí vážit aspoň tunu. A hýbá se. Prý se vždycky otočí,

když má některý ze Smallwoodů umřít. Můj děda tomu nevěřil; udělal na ni shora dolů rýhu a pak tam chodil a kontroloval ji asi tak každý měsíc. A pak jednou přišel a našel tu rýhu vzadu. Koule se otočila úplně na druhou stranu. Snažil se ji vrátit do původní pozice, ale nešlo to. Byla moc těžká. A tu noc ve svojí posteli umřel. A pod tou koulí je teď pohřbený."

„Asi dostal srdeční záchvat z té námahy," odsekla Meredith kousavě, ale dlaně se jí chvěly.

„Ty seš divná, víš to? Vždycky tak chladná. Vždycky se tak ovládáš. Chce to hodně velkej šok, abys začala vřískat, co?"

„Odcházím, Tylere, už toho mám dost."

Nechal ji poodejít pár kroků a pak řekl. „Ale tu noc u Caroline jsi vřískala, že jo?"

Meredith se k němu obrátila zpátky: „Jak to víš?"

Tyler obrátil oči v sloup. „Proboha, přiznej mi aspoň trochu inteligence, jo? Já toho vím spoustu. Například vím, co to máš v kapse."

Mereditiny prsty strnuly. „Co tím chceš říct?"

„Sporýš, Meredith. *Verbena oficinalis.* Mám kámoše, co těmhle věcem rozumí." Tyler byl teď naprosto soustředěný. Úsměv se mu rozšiřoval a sledoval její tvář, jako by byla herečka v jeho oblíbeném televizním seriálu. Stejně jako kočka, která si chce hrát s myší, se pomalu přibližoval. „A taky vím, k čemu je dobrý." Vrhl přehnaně opatrný pohled kolem a položil si prst na rty. „Pššššt, upíři," zašeptal. Pak zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.

Meredith o krok ustoupila.

„Ty si fakt myslíš, že ti to pomůže, co? Ale já ti prozradím jedno tajemství."

Meredith očima odhadovala vzdálenost, která jí zbývala k cestě. Na tváři dokázala udržet klidný výraz, ale uvnitř začínala panikařit. Nevěděla, jestli tohle zvládne.

„Nikam nejdeš, kotě," prohlásil Tyler a popadl ji za zápěstí. Měl horkou a vlhkou dlaň. „Zůstaneš pěkně tady

a počkáš si na překvápko.“ Tělo měl teď nahrbené, hlavu vysunutou a na rtech vítězný úsměšek.

„Nech mě bejt, Tylere. To bolí!“ Meredith projel nával paniky, když ucítila Tylerovo tělo na svém. Ale on ji jen popadl pevněji, až měla pocit, že jí drtí zápěstí.

„Kotě, tohle je tajemství, který nikdo jinej nezná,“ vrčel Tyler a přitáhl si ji tak blízko, až cítila jeho horký dech na tváři. „Přišlas sem vyzbrojená od hlavy až k patě proti upírům. Ale já nejsem upír.“

Meredith zběsile tlouklo srdce. „Pusť!“

„Nejdřív chci, aby ses podívala támhle. Teď už ten náhrobek uvidíš,“ prohlásil a otočil ji tak, aby se nemohla dívat jinam, než kam ukazoval. A měl pravdu. Viděla ho – rudý monument se zářící kupolí nahoře. Vlastně ne kupolí. Ta mramorová koule vypadala jako… vypadala jako…

„A teď se podívej k východu. Co tam vidíš, Meredith?“ Tyler pokračoval a hlas mu zdrsněl vzrušením.

Byl úplněk. Měsíc vyšel, zatímco s ní mluvil, a teď visel nad vrchovinou: dokonale kulatý a nezvykle veliký jako obří rudá koule.

A přesně stejně vypadala i koule na náhrobku. Jako krvavý úplněk.

„Přišlas chráněná proti upírům, Meredith,“ ozval se za ní Tyler ještě drsnějším hlasem. „Ale Smallwoodovi vůbec nejsou upíři. Jsme něco úplně jiného.“

Pak zavrčel.

Takový zvuk nedokáže vydat žádné lidské hrdlo. Nebylo to napodobení zvířete – bylo to *doopravdy*. Kruté hrdelní vrčení, které stále trvalo, když Meredith leknutím otočila hlavu a podívala se na něj v nevěřícím údivu. To, co uviděla, bylo tak děsivé, že to její mysl odmítala přijmout…

Meredith vykřikla.

„Říkal jsem ti, že to je překvápko. Jak se ti líbí?“ řekl Tyler. Měl vlhce uslintaný hlas a rudý jazyk se mu houpal mezi řadami dlouhých psích zubisek. Jeho tvář už nebyla lidskou tváří. Groteskně se protáhla v dlouhý čumák, nad kterým se blýskaly žluté oči se štěrbinovými zorničkami.

Nazrzlá písková kštice se mu rozšířila i na tváře a dolů po krku. Srst. „Můžeš si křičet, jak chceš, tady tě stejně nikdo neuslyší," dodal.

Meredith v těle ztuhl každičký sval touhou od něj prchnout. Byla to instinktivní reakce, které by nedokázala zabránit, ani kdyby chtěla. Měl horký dech, který páchl jako zvířecí. Nehty, které jí zatínal do zápěstí, se změnily na tmavé drápy. Už neměla sílu ani křičet.

„I jiná stvoření než upíři mají chuť na krev," pokračoval Tyler svým novým slintavým hlasem. „A já jsem mlsný na tu tvoji. Ale nejdřív si trochu užijem."

Ačkoli pořád ještě stál na dvou nohách, tělo se mu shrbilo a podivně změnilo proporce. Meredith vzdorovala jen chabě, když ji strhl k zemi. Byla to silná dívka, ale on byl daleko silnější – pod košilí se mu nadouvaly provazce svalů, jak ji pod sebou tiskl k zemi.

„Nikdy jsem ti nebyl dost dobrý, co? No teď rozhodně budeš mít příležitost zjistit, o cos přišla."

Nemůžu dýchat, běželo Meredith divoce hlavou. Paži měl položenou přes její hrdlo a blokoval jí tak přístup vzduchu. Začaly ji obestírat mrákoty. Jestli teď omdlí…

„Budeš si přát, abys umřela stejně rychle jako Sue." Tylerův obličej se nad ní vznášel, rudý jako ten úplněk, a obrovský jazyk se mu houpal. Druhou paží jí přidržoval ruce nad hlavou. „Znáš pohádku o Červené karkulce?"

Šedivé mrákoty se rychle měnily v černočernou tmu bezvědomí, před očima jí tancovaly tisíce malinkých hvězdiček. Padala kamsi mezi hvězdy…

„Tylere, sundej z ní ty svoje pracky! Ale okamžitě!" zařval Mattův hlas.

Tylerovo slintavé vrčení přešlo do překvapeného zakňučení. Stisk na Mereditině hrdle se uvolnil a do plic se jí konečně dostal vzduch.

Slyšela kolem sebe dusající kroky. „Na to, co teď udělám, jsem se těšil už dlouho, Tylere," oznámil Matt a popadl Tylera za rezavě páskovou srst na temeni. A pak

jeho pěst dopadla na Tylerův nově vyrostlý čumák. Z vlhkého zvířecího nosu se spustila krev.

Tyler vydal zvuk, který Meredith zmrazil krev v žilách. Vymrštil se, zaútočil na Matta a uprostřed skoku se otočil a vytasil drápy. Pod divokým náporem toho útoku Matt padl na záda. Meredith se omámeně pokusila zvednout ze země. Ale nešlo to; všechny svaly se jí neovladatelně třásly. Vtom se objevil ještě někdo a sundal Tylera z Matta, jako by nevážil víc než hadrová panenka.

„Jako za starých časů, Tylere," řekl Stefan a postavil ho na nohy čelem k sobě.

Tyler chvíli jen zíral a pak se pokusil utéct.

Byl bleskurychlý, se zvířecí hbitostí se proplétal mezi náhrobky. Ale Stefan byl rychlejší a odřízl mu cestu.

„Meredith, ublížil ti? Meredith?" Bonnie k ní přiklekla. Meredith přikývla – pořád ještě nemohla mluvit a nechala Bonnii, aby jí podepřela hlavu. „Já říkala, že ho máme zastavit dřív. Já to říkala," ustaraně opakovala Bonnie.

Stefan vlekl Tylera zpátky. „Vždycky jsem věděl, že jsi pitomec," řekl a srazil Tylera k nejbližšímu náhrobku, „ale netušil jsem, že až takhle velký. Člověk by si myslel, že už ses odnaučil přepadávat holky na hřbitově, ale ty ne. A ještě jsi musel vykecat, cos udělal Sue, ty chvástale. To od tebe vůbec nebylo chytré."

Meredith sledovala, jak proti sobě stojí. Jsou tak odlišní, pomyslela si. Přestože jsou svým způsobem oba temné bytosti. Stefan byl bledý a zelené oči mu hrozivě blýskaly hněvem, ale byla v něm určitá důstojnost, až ryzost. Vypadal jako nějaký krutý anděl vytesaný z nepoddajného mramoru. Tyler vypadal prostě jako zvíře v pasti. Krčil se a ztěžka dýchal, na hrudi se mu mísily sliny s krví. Ve žlutých očích se mu usadila nenávist a strach. Pohyboval prsty, jako by se chystal do něčeho zatnout drápy. Z hrdla mu vyšel hluboký zvuk.

„Žádný strach, tentokrát se nechystám tě zmlátit," pokračoval Stefan. „Aspoň dokud se nepokusíš utéct. Všichni teď půjdeme nahoru ke kostelu a tam si trochu

popovídáme. A ty budeš hlavní vypravěč, Tylere; povíš mi pěkně dopodrobna svoji pohádku.“

Tyler po něm skočil – vyrazil přímo ze země Stefanovi po krku. Ale Stefan na to byl připravený. Meredith se zdálo, že jak Stefan, tak Matt si příštích pár minut dost užili a zbavili se tak nahromaděné agrese – ale ona si to neužívala ani trochu a radši se dívala jinam.

Tyler nakonec skončil svázaný nylonovou šňůrou. Mohl sice chodit, nebo se alespoň šourat, ale Stefan ho držel vzadu za košili a vedl ho nepříliš šetrně nahoru ke kostelu.

Když byli uvnitř, Stefan posadil Tylera na zem poblíž otevřené hrobky. „A teď,“ prohlásil, „si popovídáme. A ty budeš spolupracovat, Tylere, jinak budeš hodně, ale opravdu hodně litovat.“

10.

Meredith se posadila na nízkou zídku kolem zříceniny kostela. „Říkals, že to bude nebezpečné, Stefane, ale neprozradil jsi mi, že ho necháš, aby mě uškrtil.“

„Promiň. Doufal jsem, že z něj vypadne ještě něco – zvlášť po tom, co přiznal, že byl u toho, když Sue umřela. Ale neměl jsem to nechat zajít tak daleko.“

„Já jsem nepřiznal vůbec nic! Nic nemůžeš dokázat,“ vztekal se Tyler. V hlase mu opět zaznívalo ono zvířecí kňučení, ale cestou nahoru se mu tělo i tvář vrátily do normální podoby. Nebo spíš do lidské podoby, pomyslela si Meredith. Ty otoky, modřiny a zaschlá krev rozhodně normální nejsou.

„Tohle není zákonný soud, Tylere,“ řekla. „Teď ti tvůj táta nepomůže.“

„Ale i kdyby byl, měli bychom dost silný důkaz,“ dodal Stefan. „Dost silný na to, aby tě odsoudili za zločinné spolčení za účelem vraždy.“

„Teda pokud by se někdo mezitím nerozhodl roztavit stříbrné lžičky po babičce a vyrobit pro tebe stříbrnou kulku,“ přisadil si Matt.

Tyler jezdil pohledem od jednoho k druhému. „Neřeknu vám nic.“

„Tylere, víš, co seš? Seš srab, kterej zastrašuje druhý,“ rozohnila se Bonnie. „A srabi vždycky mluvěj.“

„Nevadí ti srazit holku na zem a vyhrožovat jí,“ přidal se Matt, „ale když se objeví její kámoši, to seš podělanej strachy.“

Tyler na ně jen zíral.

„No, když nechceš mluvit, budu to muset obstarat *já*," oznámil Stefan. Sklonil se a vytáhl velkou knihu, kterou si předtím půjčil z knihovny. Jednu nohu si opřel o obrubník hrobky, položil si knihu na koleno a otevřel ji. V tu chvíli napadlo Meredith, jak je znepokojivě podobný Damonovi.

„Tuhle knihu napsal Gervase z Tilbury, Tylere," oznámil. „Vznikla někdy kolem roku 1210 a jedním z témat, o kterých se tu píše, jsou vlkodlaci."

„Nemůžete dokázat vůbec nic! Nemáte žádný důkaz…"

„Sklapni, Tylere!" houknul na něj Stefan. „Nepotřebuju nic dokazovat. Já to *vidím*, dokonce i teď. Copak jsi zapomněl, s kým máš co do činění?" Nastala chvíle ticha a pak Stefan pokračoval. „Když jsem před pár dny přijel, čekalo mě tajemství. Mrtvá dívka. Ale kdo ji zabil? A proč? Vodítka, která jsem měl k dispozici, ukazovala zdánlivě různými směry.

Nebyla to obyčejná vražda, nebyl to žádný magorský zabiják odněkud z ulice. Na to jsem měl slovo někoho, komu věřím – a taky objektivní důkazy. Normální zabiják nedokáže ovládat spiritistickou tabulku prostřednictvím telekineze. Normální zabiják nedokáže způsobit, aby vyletěly pojistky v elektrárně stovky kilometrů daleko.

Ne, byl to někdo s neuvěřitelnou fyzickou i psychickou silou. Ze všeho, co mi vyprávěla Vickie, jsem měl dojem, že jde o upíra.

Až na to, že Sue Carsonová nepřišla ani o kapku krve. Upír by upil alespoň trochu. Žádný upír nedokáže takové příležitosti odolat, a zvlášť ne upír zabiják. Ten se z toho dostává do extáze a kvůli té extázi zabíjí. Ale policejní lékař nenašel žádná poranění žil a jen malé krvácení odpovídající charakteru zranění. Nedávalo to smysl.

A pak tu byla ještě jedna věc. *Tys* byl v tom domě, Tylere. Udělals chybu, když jsi ten večer popadl Bonnii za ruku, a pak jsi udělal další chybu, když sis druhý den pustil pusu na špacír a roztruboval věci, které jsi nemohl vědět, pokud bys u toho nebyl.

Tak co tu teda řádí? Ostřílený upír a krutý vrah s nadbytkem parapsychických sil? Nebo malý středoškolský tyran, který nedokáže zorganizovat exkurzi na záchod, aniž by předtím zakopl o vlastní nohu? Který z nich? Důkazy směřovaly oběma směry a já jsem se nedokázal rozhodnout.

Tak jsem vyrazil do márnice, abych si sám prohlídl Sueino tělo. A tam jsem to našel. Největší tajemství ze všech – řez *tady*.“ Stefan prstem naznačil ostrou linii dolů od klíční kosti. „Typický tradiční řez, který si dělají upíři, pokud chtějí sdílet svou krev. Ale Sue *nebyla* upír a ten řez si neudělala sama. Někdo ji říznul, když umírala na zemi.“

Meredith zavřela oči a slyšela, jak Bonnie vedle ní polkla. Natáhla ruku, našla tu Bonniinu a pevně se chytila, ale přesto poslouchala dál. Stefan jim předtím nevysvětloval všechno do takových podrobností.

„Upíři nepotřebují svoje oběti takhle pořezat; používají svoje ostré zuby,“ pokračoval Stefan. Mírně nadzvedl svůj horní ret a ukázal špičáky. „Ale pokud upír chce krev *nabídnout někomu jinému*, musí místo kousnutí provést řez. Pokud chce upír pro někoho uspořádat první a jedinou ochutnávku, může postupovat tímhle způsobem.

A *proto* jsem začal přemýšlet o krvi. Krev je důležitá, jak víš. Upírům prodlužuje život a je zdrojem Síly. Potřebujeme ji k přežití a někdy přicházejí chvíle, kdy z touhy po ní šílíme. Ale je taky dobrá k jiným věcem. Například… k zasvěcení.

Zasvěcení a Síly. Pak už jsem přemýšlel jen o těchhle dvou věcech a dával jsem si to dohromady s tím, co jsem se dozvěděl o *tobě*, Tylere, když jsem byl ve Fell’s Church poprvé. Malé drobnosti, kterých jsem si dřív nevšímal. Vzpomněl jsem si na něco, co mi Elena vyprávěla o vaší rodinné historii, a rozhodl jsem se ověřit si to v deníku Honorie Fellové.“

Stefan zvedl kus papíru, kterým měl založenou stránku v knize. „A tam to bylo, Honoriiným vlastním písmem. Tu stránku jsem si ofotil, abych ti ji mohl přečíst. Malé

tajemství rodiny Smallwoodových, pokud člověk dovede číst mezi řádky.“

Pohlédl dolů na papír a začal číst:

„12. listopadu. Dokončili jsme výrobu svíček a spřádání lnu. Nemáme dostatečné zásoby kukuřičné mouky a soli, ale myslím, že zimu zvládneme. Minulou noc jsme měli poplach, Jacoba Smallwooda napadli vlci, když se vracel z lesa. Ošetřila jsem mu rány borůvčím a žlutou kůrou, ale jsou hluboké a já mám obavy. Po návratu domů jsem vrhala runy. Výsledek jsem neřekla nikomu, jenom Thomasovi.“

„Vrhání run je prorocké,“ dodal Stefan a vzhlédl. „Honoria byla to, co tenkrát nazývali čarodějnicí. I dál mluví o ‚potížích s vlky‘ v různých částech obce. Zdá se, že z ničeho nic začalo docházet k častým útokům, zvláště na mladá děvčata. Vypráví, jak si s manželem dělali stále větší starosti. A nakonec přichází následující zápis:

20. prosince. Potíže s vlky zase u Smallwoodů. Před pár minutami jsme zaslechli výkřiky a Thomas řekl, že přišel čas. Kulky vyrobil včera. Nabil si pušku a vyrážíme tam. Pokud přežiju, dopíšu zbytek.

21. prosince. Včera v noci jsme šli ke Smallwoodům. Jacob byl vážně zraněn. Vlk zabit.

Pohřbíme Jacoba na malém hřbitůvku u úpatí kopce. Kéž jeho duše po smrti dojde pokoje.“

„V oficiálních záznamech o historii Fell’s Church,“ pokračoval Stefan ve vyprávění, „se tenhle zápis interpretuje tak, že Thomas Fell a jeho žena šli ke Smallwoodům, kde viděli, jak vlk opět napadl Jacoba Smallwooda a zabil ho. Ale to je špatně. Tady se ve skutečnosti nepíše, že vlk zabil Jacoba Smallwooda, ale že Jacob Smallwood, *vlk*, byl zabit.“

Stefan sklapl knihu. „Byl to vlkodlak, ten tvůj pra-pra-pra-pra-děd, Tylere. Stalo se to, když jeho samotného napadl vlkodlak. A on to dědictví předal svému synovi, který se narodil osm a půl měsíce po jeho smrti. Stejně jako ho tvůj otec předal tobě.“

„Vždycky jsem věděla, že s tebou není něco v pořádku, Tylere," ozvala se Bonnie a Meredith otevřela oči.

„Nikdy jsem si nebyla jistá, co mi vadí, ale moje podvědomí mi prostě tvrdilo, že z tebe mám mít husí kůži."

„Dělávaly jsme o tom mezi sebou vtipy," potvrdila Meredith stále ještě zastřeným hlasem. „O tvojí ‚zvířecí přitažlivosti' a velkých bílých zubech. Jenom jsme netušily, jak blízko jsme pravdě."

„Parapsychicky nadaní tyhle věci někdy dokážou vycítit," připustil Stefan. „Někdy to dokážou i obyčejní lidé. Já jsem si toho měl všimnout, ale soustředil jsem se na jiné věci. Přesto to není omluva. Ale někdo jiný – ten parapsychicky neuvěřitelně obdařený zabiják – si všiml hned, že jo, Tylere? Přišel za tebou muž v ošuntělém plášti. Byl vysoký, měl blond vlasy a modré oči a uzavřel s tebou jakousi dohodu. Výměnou za – *něco* – ti ukáže, jak naplnit svoje dědictví. Jak se stát skutečným vlkodlakem."

„Protože podle Gervase z Tilbury," Stefan poklepal na zavřenou knihu, „vlkodlak, který se nestal vlkodlakem tak, že byl sám pokousán, musí podstoupit iniciaci – obřad zasvěcení. To znamená, že můžeš být dědičně vlkodlakem klidně celý život, ale ani o tom nemusíš vědět, protože to dědictví se prostě neaktivuje. Celé generace Smallwoodů žily a umíraly a to dědictví v nich dřímalo, protože neznali tajemství, jak ho aktivovat. Ale ten muž v plášti to věděl. Věděl, že musíš zabít a ochutnat čerstvou krev. Pak se při prvním úplňku můžeš proměnit,"

Stefan vzhlédl a Meredith sledovala jeho pohled k bílému měsíčnímu kotouči na obloze. Teď už vypadal čistý a dvojrozměrný, už ne jako krvavě rudá koule.

Tylerovým masitým obličejem probleskl podezřívavý záchvěv a pak se znovu zkřivil do zuřivé grimasy. „Tys mě napálil! Vy jste si to všecko naplánovali!"

„Chytrej kluk," pochválila ho Meredith a Matt dodal: „To si piš." Bonnie si naslinila prst a nakreslila na imaginární tabuli velikou jedničku.

„Věděl jsem, že neodoláš a budeš pronásledovat jedno z děvčat, když budeš přesvědčený, že bude samo," potvrdil Stefan. „Že hřbitov ti bude připadat jako ideální místo pro zabíjení; budeš mít naprosté soukromí. A taky jsem věděl, že neodoláš a rozkecáš se o tom, co jsi spáchal. Doufal jsem, že Meredith řekneš víc o tom druhém vrahovi, o tom, kdo Sue opravdu z toho okna shodil, o tom, kdo ji pořezal, aby ses mohl napít čerstvé krve. Ten upír, Tylere. Kdo je to? Kde se schovává?"

Tylerův výraz čiré nenávisti se změnil v úšklebek. „Myslíte, že vám to povím? Je to můj kámoš."

„On není tvůj kámoš, Tylere. Využívá tě. A je to vrah."

„Nenech se do toho zatáhnout ještě víc, Tylere," přidal se Matt.

„Už teď máš na krku spoluvinu. Dneska v noci ses pokusil zabít Meredith. Za chvíli už nedokážeš hodit zpátečku, i kdybys nakrásně chtěl. Nebuď blázen a zastav to. Řekni nám, co víš."

Tyler ukázal zuby. „Neřeknu vám vůbec *nic*. Jak byste mě chtěli přinutit?"

Vyměnili si pohledy. Atmosféra se změnila: když se obrátili zpátky k Tylerovi, jiskřila napětím.

„Ty to fakt ještě nechápeš, že jo?" odpověděla mu Meredith tiše. „Tylere, tys pomáhal *zabít Sue*. Umřela kvůli nějakému obscénnímu rituálu, aby ses mohl proměnit v tu odpornou *věc*, kterou jsme před chvílí viděli. Plánovals, že zabiješ mě a taky Bonnii a Vickii, tím jsem si jistá. Ty si myslíš, že s tebou budeme mít nějaký soucit? Myslíš, že jsme tě sem přivedli, abychom se k tobě chovali mile?"

Rozhostilo se ticho. Úšklebek zvolna mizel z Tylerova obličeje. Očima přejížděl z jedné tváře na druhou. Všechny byly stejně nemilosrdné. Dokonce i Bonniin obličejík sálal nesmiřitelností.

„Gervase z Tilbury se zmiňuje o jedné zajímavé věci," navázal Stefan téměř milým tónem. „Pro vlkodlaky existuje ještě jeden lék vedle tradiční stříbrné kulky. Poslouchejte." Za svitu měsíce zase začal předčítat z velké knihy. „*Často*

se říká a je to potvrzeno i věhlasnými a učenými doktory, že pokud je vlkodlak zbaven jednoho ze svých údů, zaručeně nabude své původní podoby. Gervase dál pokračuje příběhem jakéhosi Raimbauda z Auvergne, vlkodlaka, který byl vyléčen, když mu tesař usekl jednu ze zadních tlap. Samozřejmě to muselo příšerně bolet, ale v tom příběhu se píše, že Raimbaud tesaři vděčně děkoval za to, že ho ‚zbavil navěky oné proklaté podoby hodné zatracení'." Stefan zvedl hlavu. „Myslím si, že pokud nám Tyler nebude ochotný pomoct s informacemi, to nejmenší, co můžeme udělat je, že se postaráme, aby už znova nezabíjel. Co myslíte?"

Matt se ozval první: „Myslím, že je naše povinnost ho vyléčit."

„Jediné, co pro to musíme udělat, je zbavit ho jednoho z údů," souhlasila Bonnie.

„Jeden mě rovnou napadá," zavrčela Meredith.

Tyler vyvalil oči. Pod vší tou špínou a zaschlou krví mu obličej, normálně brunátný, strašlivě zbledl. „Vy blafujete!"

„Dojdi pro tu sekeru, Matte," řekl Stefan. „Meredith, sundej mu jednu botu."

Když se do toho pustila, Tyler se pokoušel kopnout ji do obličeje. Matt přistoupil a sevřel mu hlavu do kleští. „Nedělej si to ještě horší, Tylere."

Chodidlo, které Meredith obnažila, bylo obrovské a stejně upocené jako Tylerovy dlaně. Na palcích měl drsné chlupy. Meredith se z toho dělalo zle.

„Tak už to skoncujeme," řekla.

„To si děláte srandu!" zavyl Tyler a mlátil sebou tak, že ho Bonnie musela popadnout za druhou nohu a kleknout si na ni. „To nemůžete udělat! To nemůžete!"

„Přidržte ho, ať se nehýbe," přikázal Stefan. Společně Tylera natáhli – Matt mu přidržel hlavu, nohy si vzala na starost děvčata. Stefan opřel o obrubník hrobky pěkně tlustou větev a tak, aby Tyler viděl, co dělá, zvedl sekeru a jedním úderem ji přesekl.

„Ostrá je dost," oznámil. „Meredith, vyhrň mu kalhoty a pak mu uvaž kus té šňůry nad kotníkem co nejtěsněji jako škrtidlo, jinak vykrvácí."

„To nemůžete udělat!" vřeštěl Tyler. „*To nemůůůůáůůžete udělat*!"

„Řvi si, jak chceš, Tylere. Tady nahoře tě nikdo neuslyší – říkám to správně?" ujišťoval se Stefan.

„Nejsi o nic lepší než já!" ječel Tyler, až mu vyprskly sliny. „Taky zabíjíš!"

„Já vím přesně, co jsem zač," odpověděl mu Stefan. „Věř tomu, Tylere, že to vím. Jsou všichni připravení? Dobře. Pevně ho držte; až to udělám, tak sebou pořádně trhne."

Tyler už jen beze slov vřískal. Matt ho držel tak, aby viděl, jak si Stefan kleká a zaměřuje ránu – potěžkával ostří nad kotníkem, aby dobře odhadl sílu a vzdálenost.

„Teď," vykřikl Stefan a zvedl vysoko sekeru.

„*Ne! Ne!* Já vám to řeknu! Budu mluvit!" zavřeštěl Tyler.

Stefan po něm střelil pohledem. „Pozdě," odsekl a máchl sekyrou.

Odrazila se od kamenné podlahy s jasným zazvoněním, až vylétly jiskry, ale všecky zvuky přehlušovalo Tylerovo ječení. Tylerovi trvalo několik dlouhých minut, než si uvědomil, že ostří neťalo do jeho chodidla. Konečně se nadechl, zakuckal se a valil oči na Stefana.

„Tak mluv," vyzval ho Stefan mrazivým, nemilosrdným tónem.

Tylerovi unikalo z hrdla tiché pofňukávání a na rtech měl pěnu. „Nevím, jak se jmenuje," zalapal po dechu. „Ale vypadal přesně, jak jsi říkal. A máš pravdu; je to fakt upír! Viděl jsem, jak vypil obrovskýho jelena, kterej ještě kopal. A *lhal* mi," dodal Tyler kňučivým hlasem. „Říkal, že budu silnější než všichni ostatní, stejně silný jako on sám. A že prý budu moct mít každou holku, které se mi zachce, a tak, jak se mi zachce. Ten neřád lhal."

„Nakecal ti, že můžeš zabíjet a projde ti to," upřesnil to Stefan.

„Řek mi, že to bude Caroline, tenkrát v noci. Měla to jasný po tom, jak mě pustila k vodě. Plánoval jsem, že ji nechám škemrat – ale ta mrcha se nějak dostala z domu. Prej budu mít Caroline a Vickii. Jediný, co za to chtěl, byly Bonnie a Meredith."

„Ale ty ses právě pokusil Meredith zabít."

„Ale to bylo *teď*. Teď je všechno jinak. Řekl, že je to v pohodě, že můžu."

„Ale proč?" zeptala se Meredith potichu Stefana.

„Možná proto, že už jsi posloužila svému účelu," odpověděl. „Přivedlas mě sem." Pak pokračoval nahlas. „Tak dobře, Tylere, ukaž nám, že spolupracuješ. Řekni nám, jak ho můžeme dostat."

„Dostat *jeho*? Vy jste se úplně zbláznili!" Tyler propukl v ohavný smích a Matt o něco zesílil sevření na jeho krku. „Hele, škrť mě, jak chceš; prostě je to pravda. Tvrdil mi, že je jedním ze Starobylých, jedním z Prvních, ať už to znamená, co chce. Tvrdil, že dělá z lidí upíry už od dob starších než pyramidy. Že má smlouvu s ďáblem. Můžete mu vrazit kůl do srdce a neudělá to s ním *vůbec nic*. Nemůžete ho zabít." Tyler se neovladatelně rozesmál.

„Kde se schovává, Tylere?" vyštěkl Stefan. „Každý upír potřebuje místo k spánku. Kde to je?"

„Zabil by mě, kdybych vám to řekl. On by mě *snědl*. Bože, kdybych vám vyprávěl, co udělal s tím jelenem, než ho zabil…" Tylerův smích přešel v cosi hodně podobného vzlykům.

„Tak bys nám měl pomoct ho zničit dřív, než si tě sám najde, ne? Jaké má slabé místo? Kde je zranitelný?"

„Bože, ten ubohej jelen…" blábolil Tyler.

„A co Sue? Plakal jsi snad nad *ní*?" odsekl Stefan ostře. Zvedl zase sekeru. „Myslím," dodal, „že tu jen marníme čas."

Sekera se zdvihla.

„Ne! Ne! Budu mluvit; řeknu vám alespoň něco. Existuje jeden druh dřeva, který ho dokáže zranit – nezabije ho, ale ublíží mu. Přiznal to, ale neřekl mi, co to je za dřevo! Přísahám, že mluvím pravdu!“

„To nestačí, Tylere,“ hrozil Stefan.

„Proboha živýho – řeknu vám, kde bude dneska v noci. Jestli se tam dostanete dost rychle, možná ho dokážete zastavit.“

„Co tím chceš říct? Kde bude dneska v noci? Mluv, ale rychle!“

„Chystá se k Vickii, jasný? Prej dneska v noci budeme mít každej jednu. Tohle už je něco, ne? Pokud si pospíšíte, možná přijdete ještě včas!“

Stefan ztuhl a Meredith si uvědomila, jak se jí splašeně rozeběhlo srdce. Vickie. Ani nepomysleli na útok proti Vickii.

„Damon ji hlídá,“ řekl Matt. „Že jo, Stefane? Hlídá ji, je to tak?“

„Měl by,“ potvrdil Stefan. „Střídali jsme se tam, když se smrákalo. Kdyby se něco stalo, měl mě zavolat…“

„Kluci,“ zašeptala Bonnie. Měla velké oči a rty se jí třásly. „Já myslím, že bychom tam měli vyrazit *hned*.“

Chvíli na ni zírali a pak se všechno dalo do pohybu. Sekera zazvonila o zem, jak ji Stefan upustil.

„Hej, přece mě tady nemůžete takhle nechat! Nemůžu řídit! On se pro mě vrátí! Vraťte se a aspoň mi rozvažte ruce,“ vřískal Tyler. Nikdo mu neodpověděl.

Běželi celou cestu z kopce a nacpali se k Meredith do auta. Meredith odstartovala a nabírala rychlost. Nebezpečně řezala zatáčky, smykem dojížděla ke stopkám, ale celou tu dobu jí něco uvnitř našeptávalo, že k Vickiinu domu vlastně nechce, že si nepřeje vidět, co tam najdou. Že by nejradši otočila a vyrazila úplně opačným směrem.

Jsem klidná; já jsem přece vždycky klidná. Ale to je jenom navenek. Meredith věděla moc dobře, jak člověk může navenek vypadat klidně, zatímco uvnitř se všecko hroutí.

Zahnuli kolem posledního rohu do Birch Street a Meredith dupla na brzdy.

„Proboha!“ vykřikla Bonnie ze zadního sedadla. „Ne! To ne!“

„Rychle,“ zvolal Stefan. „Možná máme ještě šanci.“ Otvíral dveře ještě dřív, než auto zastavilo. Ale Bonnie se rozvzlykala.

11.

Auto smykem zastavilo za jedním z policejních aut, která byla zaparkovaná cik cak ulicí. Všude blikala červenomodrá světla majáčků a u Bennettů v domě svítila všechna okna.

„Zůstaň tady," štěkl Matt a vyrazil za Stefanem.

„Ne!" Bonnie vztekle zvedla hlavu; měla sto chutí ho popadnout a přivléct zpátky. Mátožná nevolnost, kterou cítila od chvíle, kdy jim Tyler řekl o Vickii, ji přemohla. Je příliš pozdě; od první chvíle věděla, že je příliš pozdě. Matt bude jenom další, kdo se nechá zabít.

„Zůstaň tady, Bonnie, a zamkni si dveře. Já jdu za nimi." To byla Meredith.

„Ne! Mám plný zuby toho, jak mi všichni říkají, abych tu *zůstala*!" Bonnie plakala a zápasila s bezpečnostním pásem, až se jí konečně podařilo ho rozepnout. I přes slzy viděla alespoň natolik, aby se vyhrabala z auta a vyrazila k domu. Za sebou slyšela Meredith.

Všechen rozruch se zjevně soustředil v přední části domu: lidé křičeli, nějaká žena vřískala a policejní vysílačky praskavě mumlaly. Bonnie s Meredith vyrazily rovnou dozadu, k Vickiinu oknu. Mezitím Bonnie divoce přemýšlela, co jí na tom pohledu připadá v nepořádku. Nesprávnost toho, co vidí, byla nepopiratelná, přesto to nedokázala přesně pojmenovat. Vickie měla otevřené okno – ale to přece *nemůže* být otevřené; u arkýřových oken se střední díl nikdy nedá otevřít, uvažovala Bonnie. Ale jak jinak by mohly záclony povlávat ven jako podolky prádla?

Není otevřené, ale rozbité. Sklo bylo rozeseté všude po cestičce a křupalo pod podrážkami. V holém rámu zůstaly

ostré střepy jako rozšklebené zuby. Do Vickiina domu se někdo vlámal.

„Ona ho pozvala *dovnitř*," vykřikla Bonnie v zoufalém vzteku. „Proč to udělala? *Proč*!"

„Zůstaň tu," řekla jí Meredith a pokusila se navlhčit si rty.

„*Přestaň mi tohle říkat.* Já to zvládnu, Meredith. Mám *vztek*, to je všechno. *Nenávidím* ho." Popadla Meredith za ruku a vyrazila dál.

Zívající otvor byl stále blíž. Záclony vlály ven. Mezi nimi byla dost velká škvíra, aby se dalo nahlédnout dovnitř.

V posledním okamžiku Meredith odstrčila Bonnii stranou a nahlédla dovnitř jako první. Ale na tom stejně nezáleželo. Bonniiny nadpřirozené schopnosti již procitly a řekly jí o tom místě všechno. Bylo jako kráter, který zůstane v zemi poté, co tam dopadne meteorit a shoří, nebo jako zuhelnatělá kostra pralesa po lesním požáru. Vzduch se stále chvěl násilím a Silou, ale hlavní dějství už skončilo. Tohle místo bylo zneuctěno.

Meredith se odvrátila od okna, předklonila se a dávivě zvracela. Bonnie zaťala pěsti tak silně, až se jí nehty zaťaly do masa, naklonila se a nakoukla dovnitř.

Nejdřív ji zasáhl ten zápach. Vlhký a masitý zápach. Skoro cítila jeho chuť – jako když se člověk náhodou kousne do jazyka. Stereo hrálo cosi, co ven neslyšela přes pokřikování před domem a přes hučení krve ve vlastních uších. Očima, které se mezitím přizpůsobily silnému světlu uvnitř, viděla jen rudou. Samou rudou.

Protože Vickie teď měla nově celý pokoj narudo. Holubí šeď byla tatam. Rudé tapety, rudá přikrývka. Rudá v obrovských křiklavých šplíchancích po podlaze. Jako kdyby nějaké bláznivé dítě dostalo na hraní kbelík s rudou barvou.

Přehrávač cvakl a nahrávka se spustila znovu od začátku. Bonnie si s leknutím uvědomila, že tu písničku poznává.

Bylo to „Goodnight Sweetheart".

„Ty netvore,“ zalapala Bonnie po dechu. Bolest jí sevřela útroby. Rukama pevně sevřela okenní rámy, pevněji, co nejpevněji. „Ty netvore, *nenávidím tě*! Nenávidím tě!“

Meredith ji uslyšela, narovnala se a obrátila se k ní. Roztřeseně si urovnala vlasy a několikrát se zhluboka nadechla. Pokoušela se tvářit, že to zvládá. „Pořezala ses na ruce,“ řekla. „Ukaž, podívám se ti na to.“

Bonnie si ani neuvědomila, že svírá rám v místě, kde z něj trčí střepy. Dovolila Meredith, aby ji vzala za ruku, ale místo, aby se nechala ošetřit, obrátila dlaň a sevřela pevně Mereditinu chladnou ruku. Meredith vypadala příšerně: tmavé oči se skelně leskly a promodralé rty se jí chvěly. Přesto se Meredith pořád snažila postarat se o ni a nezhroutit se.

„No tak,“ řekla Bonnie a dívala se upřeně na kamarádku. „Plač, Meredith. Křič, jestli chceš. Ale nějak to ze sebe musíš dostat. Teď nemusíš být klidná a držet všechno v sobě. Dneska máš opravdu nárok ztratit nervy.“

Na okamžik Meredith prostě stála a třásla se, ale pak zavrtěla hlavou s chabým pokusem o úsměv. „Nemůžu. Prostě na to nejsem stavěná. Tak už mě nech, ať se ti podívám na tu ruku.“

Bonnie by se možná hádala, ale vtom se zpoza rohu vynořil Matt. Když uviděl děvčata, rozčílil se: „Co děláte…“ začal, ale pak si všiml okna.

„Je mrtvá,“ oznámila Meredith nevýrazně.

„Já vím.“ Matt vypadal jako přeexponovaná fotka sebe sama. „Řekli mi to vpředu. Právě vynášejí…“ zarazil se.

„Zpackali jsme to. Slíbili jsme jí…“ Meredith se taky zarazila. Nedalo se nic víc říct.

„Ale teď nám policie konečně bude muset věřit,“ řekla Bonnie a podívala se na Matta, pak na Meredith, vděčná alespoň za tohle. „Budou *muset*.“

„Ne,“ oponoval Matt, „nebudou, Bonnie. Protože oni tvrdí, že to byla sebevražda.“

„*Sebevražda*? A viděli ten pokoj? *Tomu* oni říkají sebevražda?“ rozkřikla se Bonnie s rostoucí vehemencí.

„Říkají, že byla duševně labilní. Že prý… se dostala k nějakým nůžkám…“

„Ach bože,“ vzdychla Meredith a odvrátila se.

„Tvrdí, že se prý možná cítila provinile kvůli smrti Sue.“

„Do tohohle domu se někdo vloupal,“ hádala se Bonnie zapáleně. „To přece musejí uznat!“

„Ne,“ ozvala se Meredith tichým hlasem, jako by byla velmi unavená. „Podívej se na to okno pořádně. Sklo je všechno venku. To okno rozbil někdo zevnitř.“ Tak tohle bylo na tom pohledu taky nesprávně, uvědomila si Bonnie.

„To asi udělal *on*, když odcházel,“ přemýšlel Matt. Dívali se jeden na druhého s porážkou v očích.

„Kde je Stefan?“ zeptala se tiše Meredith Matta. „Snad není vepředu, kde ho všichni uvidí?“

„Ne, jakmile jsme zjistili, že je mrtvá, vydal se sem. Já jsem se po něm šel právě podívat. Musí tu někde být…“

„Pšššt,“ sykla Bonnie. Hluk od přední části domu ustal, ani ta žena už nekřičela. V relativním tichu zaslechli tlumený hlas zpoza ořešáků vzadu v zahradě.

„…zatímco tys měl dávat pozor na ni!“

Z toho tónu Bonnii naskakovala husí kůže. „To je on!“ zašeptal Matt. „A je tam s Damonem. Pojďte!“

Jakmile se dostali ke stromům, slyšela Bonnie Stefanův hlas už jasně. Bratři proti sobě stáli v měsíčním svitu.

„Já jsem ti věřil, Damone. Věřil jsem ti!“ rozohnil se Stefan. Bonnie ho nikdy neviděla tak vzteklého, dokonce ani s Tylerem na hřbitově. Ale bylo v tom víc než zloba.

„A tys dovolil, aby se tohle stalo,“ pokračoval Stefan, aniž se podíval na Bonnii a ostatní, když se k nim připojili, a aniž dal Damonovi sebemenší šanci odpovědět. „Proč jsi neudělal alespoň *něco*? Jestli jsi moc zbabělý, než abys s ním bojoval, mohls mě alespoň zavolat. Ale ty si tu jen tak stojíš!“

Damon měl tvrdou, uzavřenou tvář. Černé oči mu blýskaly a v jeho postoji už nebylo nic líného ani ležérního.

Vypadal tvrdý a křehký jako skleněná tabule. Otevřel pusu, ale Stefan ho přerušil.

„Je to stejně moje vina. Měl jsem to vědět. Vždyť jsem to *věděl*. Všichni to věděli, varovali mě, ale já jsem je neposlouchal."

„Opravdu?" štěkl Damon a úkosem střelil pohledem po Bonnii, až ji zamrazilo.

„Stefane, počkej," vložil se do toho Matt. „Já si myslím…"

„Měl jsem je poslechnout!" vztekal se dál Stefan. Zdálo se, že Matta ani neslyšel. „Měl jsem u ní zůstat sám. Slíbil jsem jí, že bude v bezpečí – a lhal jsem! Umřela s myšlenkou, že jsem ji zradil!" Bonnie mu viděla ve tváři, že ho sžírá vina jako kyselina. „Kdybych jen zůstal tady…"

„Tak bys byl taky mrtvý!" zasyčel Damon. „Tohle není žádný obyčejný upír, s kým tu máme co do činění. Udělal by z tebe dva, jako když luskneš prstem…"

„*A bylo by to lepší*!" vykřikl Stefan. Hruď se mu ztěžka zdvíhala. „Radši bych umřel s ní, než tu stát a dívat se! Co se stalo, Damone?" Už se začínal ovládat, náhle byl klidný – až příliš klidný; jen zelené oči mu horečnatě plály v bledé tváři, a když promluvil, měl krutý a jedovatý hlas. „Byl jsi příliš zaneprázdněný prohánění jiných holek v křoví? Nebo příliš nad věcí, než abys zasáhl?"

Damon neřekl nic. Byl stejně bledý jako bratr a každý sval v těle měl ztuhlý a napjatý. Když se díval na Stefana, vyzařovaly z něj vlny temného vzteku.

„Nebo sis to možná užíval," pokračoval Stefan a přikročil o dalšího půl kroku blíž, takže se díval Damonovi zblízka do tváře. „Ano, to bude asi ono; líbilo se ti to, líbila se ti společnost dalšího zabijáka. Bylo to fajn, Damone? Nechal tě koukat?"

Damon napřáhl pěst a Stefana udeřil.

Pak se všechno odehrálo příliš rychle, než aby to Bonniiny oči stihly sledovat. Stefan spadl na záda na měkkou zem, dlouhé nohy rozhozené. Meredith cosi vykřikla a Matt skočil před Damona.

Statečné, ale pitomé, pomyslela si Bonnie. Vzduch byl nabitý elektřinou. Stefan zvedl ruku k ústům a setřel si krev, která v měsíčním svitu vypadala úplně tmavá. Bonnie klesla vedle něj a popadla ho za paži.

Damon se na něj chystal znovu. Matt před ním klopýtal pozadu, ale pak spadl na kolena vedle Stefana, sedl si na paty a napřáhl ruku vpřed.

„Dost, kluci! Tak dost, to už stačí!“ zařval.

Stefan se pokoušel posadit. Bonnie ho přidržela za paži o něco pevněji. „Ne! Stefane, ne! To ne!“ prosila. Meredith ho popadla za druhou paži.

„Damone, nech to bejt! Prostě se na to vykašli!“ ostře vyjel Matt.

Jsme všichni blázni, že se do toho mícháme, pomyslela si Bonnie. Je nesmysl snažit se vložit do rvačky mezi dvěma naštvanými upíry. Zabijou nás jenom proto, abychom sklapli. Damon Matta rozmáčkne jak mouchu.

Ale Damon se opravdu zarazil, když se mu Matt postavil do cesty. Na dlouhou chvíli zůstala scéna nehybná, nikdo se ani nepohnul, všichni ztuhli napětím. Pak se Damonův obličej pomalu uvolnil.

Spustil ruce podél boků a uvolnil je. Pomalu se nadechl. Bonnie si uvědomila, že sama zadržuje dech, a také vydechla.

Damon měl výraz mrazivý jako socha z ledu. „Tak dobře, ať je po tvém,“ řekl hlasem stejně mrazivým. „Ale tady končím. Odejdu. Ale tentokrát, *bratříčku*, jestli půjdeš za mnou, zabiju tě. Slib neslib.“

„Nepůjdu za tebou,“ prohlásil Stefan ze svého místa na zemi. Jeho hlas zněl, jako by spolykal broušené sklo. Damon si přehodil bundu přes rameno a narovnal ji. Střelil po Bonnii pohledem, aniž poznala, jestli ji opravdu vidí, a obrátil se k odchodu. Pak se ještě jednou otočil a promluvil jasně a zřetelně, každé slovo mířené na Stefana jako šíp.

„Varoval jsem tě," zopakoval, „ohledně toho, co jsem zač a která strana zvítězí. Ty jsi měl poslouchat *mě*, bratříčku. Možná, že se z dnešní noci něco naučíš."

„Naučil jsem se, jakou cenu platí člověk za to, že ti věří," odsekl Stefan. „Vypadni odsud, Damone. Už tě nikdy nechci vidět."

Bez jediného dalšího slova se Damon otočil a odkráčel do tmy.

Bonnie pustila Stefanovu paži a složila hlavu do dlaní.

Stefan vstal a otřásl se jako kočka, kterou někdo držel na místě proti její vůli. Poodešel kousek od ostatních a odvrátil od nich tvář. Prostě tam jen tak stál. Zdálo se, že hněv ho opustil stejně rychle, jako se ho zmocnil.

A co máme říct teď, přemýšlela Bonnie a vzhlédla. Co *můžeme* říct? Stefan měl pravdu v jedné věci; varovali ho před Damonem a on je neposlouchal. Zdálo se, že je opravdu přesvědčený, že bratrovi může věřit. A pak všichni začali být bezstarostní, spoléhali na Damona, protože to bylo snadné a protože potřebovali pomoc. Nikdo nebyl proti tomu, aby Damon dneska v noci hlídal Vickii.

Vinu nesou všichni. Ale je to Stefan, koho bude pocit viny rvát na kusy. Věděla, co se skrývá za tím neovladatelným vztekem na Damona: jeho vlastní hanba a výčitky svědomí. Zajímalo ji, jestli si to Damon uvědomuje a jestli mu na tom záleží. A zajímalo ji, co se tu doopravdy dneska v noci stalo. Teď, když Damon odešel, se to pravděpodobně nikdy nedozvědí.

Ať už je to, jak chce, pomyslela si, je lepší, že je pryč.

Zvuky zvenčí se změnily – z ulice se začalo ozývat startování aut, krátké zavytí sirény, zavírání dveří. V malé skupince stromů jsou momentálně v bezpečí, ale zůstat tu nemůžou.

Meredith si přitiskla jednu ruku na čelo a zavřela oči. Bonnie přejížděla pohledem mezi ní a Stefanem, pak ke světlům Vickiina ztichlého domova za stromy. Zaplavila ji vlna naprostého vyčerpání. Všechen adrenalin, který jí pomohl přežít dnešní večer, najednou vymizel. Už dokonce

ani necítila vztek nad smrtí Vickie; jen smutek a nechuť a obrovské vyčerpání. Přála si zalézt doma do postele a přetáhnout si deku přes hlavu.

„Tyler," řekla nahlas. Když se k ní všichni otočili, pokračovala: „Nechali jsme ho ve zřícenině kostela. A on je teď naše poslední naděje. Musíme ho donutit, aby nám pomohl."

To všechny probralo. Stefan se beze slova otočil a vyrazil. Když míjel ostatní, nikomu se nepodíval do očí. Policejní auta i sanitka už odjely. Na hřbitov dojeli bez dalších příhod.

Ale když dorazili ke zřícenině kostela, Tyler tam nebyl.

„Nechali jsme mu rozvázané nohy," připomněl Matt unaveně s výrazem znechucení nad vlastní nedbalostí. „Musel odejít pěšky, protože jeho auto je pořád ještě dole." Nebo ho někdo odvedl, pomyslela si Bonnie. Na kamenné podlaze nenašli jedinou stopu, která by naznačovala, co se stalo.

Meredith popošla k nízké zídce, posadila se a stiskla si kořen nosu.

Bonnie se sesula a opřela se o zvonici.

Totálně selhali. To je tedy výsledek dnešního večera. Oni prohráli a *on* vyhrál. Všechno, co dneska udělali, skončilo porážkou.

A poznala, že Stefan se za to všechno cítí zodpovědný.

Celou cestu k penzionu měla sklopenou hlavu a hleděla do noci. Napadla ji další myšlenka, ze které ji mrazilo na všech nervových zakončeních. Stefan je jediný, kdo je teď chrání, když je Damon pryč. A Stefan je slabý a vyčerpaný…

Když Meredith zaparkovala ve stodole, Bonnie si zamyšleně hryzala ret. V mysli se jí rýsoval nápad. Pociťovala nejistotu, dokonce strach, ale pohled na Stefana ji v jejím rozhodnutí utvrdil.

Ferrari pořád ještě parkovalo za stodolou. Damon ho tu zřejmě nechal. Bonnie přemýšlela, jak chce asi cestovat po venkově, a pak si vzpomněla na křídla. Sametově jemná,

silná havraní křídla, jejichž pírka odrážejí duhové záblesky. Damon auto nepotřebuje.

Zašli nahoru do penzionu, aby Bonnie mohla zavolat rodičům a říct, že přespí u Meredith – to byl její nápad. Ale když Stefan vyšel po schodech do svého podkrovního pokoje, Bonnie zastavila Matta na přední verandě.

„Matte – mohla bych tě o něco poprosit?“

Otočil se a modré oči se mu rozšířily. „Tohle je známá fráze. Pokaždé, když tohle řekla Elena…“

„Ne, ne, nejde o nic hrozného. Jenom bych chtěla, aby ses postaral o Meredith a dohlídnul, aby se v pořádku dostala domů a vůbec.“ Ukázala na kamarádku, která už mířila k autu.

„Ale ty přece jedeš s náma?“

Bonnie pohlédla na schody vedoucí nahoru k otevřeným dveřím. „Ne, ještě chvíli tu zůstanu. Stefan mě pak může odvézt domů. Chci si s ním ještě o něčem promluvit.“

Matt vypadal zmateně. „Promluvit o čem?“

„Prostě o něčem důležitém. Teď ti to nemůžu říct. Uděláš to, Matte?“

„Ale… no dobře. Jsem moc unavenej, než abych to řešil. Dělej si, co chceš. Uvidíme se zítra.“ Odkráčel zmatený a trochu naštvaný.

Bonnie byla sama vyvedená z míry jeho reakcí. Unavený nebo ne, proč by se měl zlobit, jestli si chce popovídat se Stefanem? Ale neměla čas nad tím dumat. Otočila se ke schodům, narovnala ramena a vyrazila vzhůru.

Žárovka na půdě byla rozbitá, tak si Stefan zapálil svíčku. Ležel na posteli, jednu nohu dolů přes pelest a oči zavřené. Možná spal. Bonnie se po špičkách přišourala blíž a zhluboka se nadechla.

„Stefane?“

Otevřel oči. „Myslel jsem, že jste všichni odjeli.“

„Odjeli, ale já jsem zůstala.“ Panebože, ten je ale bledý, pomyslela si Bonnie. Překotně vysypala všechno, co jí leželo na srdci.

„Stefane, já jsem dlouho přemýšlela. Když je Damon pryč, jsi teď jediný, kdo stojí mezi náma a tím vrahem. To znamená, že musíš být silný, tak silný, jak jen to jde. A tak mě napadlo… že možná… ty víš co… že bys mohl potřebovat…“ Hlas se jí zlomil. Bezmyšlenkovitě si začala pohrávat s kapesníkem, kterým měla obvázanou dlaň. Pořád ještě trochu krvácela v místě, kde se poranila o sklo.

Pohledem sledoval, co dělá. Pak rychle zvedl oči k její tváři a přečetl si tam tichý souhlas. Nastal dlouhý okamžik ticha.

Pak zavrtěl hlavou.

„Ale proč? Stefane, nechci se ti vrtat v soukromí, ale rozhodně nevypadáš dobře. Nikomu z nás moc nepomůže, když se zhroutíš. A… mně to nevadí, pokud si vezmeš jenom trochu. Chci říct, mně nijak chybět nebude, že ne? A určitě to nijak moc nebolí. A…“ Hlas se jí zase zlomil. On se na ni jen dlouze díval, což ji značně vyvádělo z rovnováhy. „No tak *proč* ne?“ dožadovala se odpovědi a cítila se mírně zklamaná.

„Protože,“ odpověděl jemně, „jsem dal slib. Možná ne mnoha slovy – ale stejně je to slib. Nebudu požívat lidskou krev jako potravu, protože to znamená *využívat* lidi jako dobytek. A nebudu s nikým krev měnit, protože to znamená lásku, a…“ tentokrát to byl on, kdo nedokázal dokončit větu. Ale Bonnie pochopila.

„A ty už nechceš nikdy žádnou jinou, je to tak?“ dokončila za něj.

„Ne, to už není pro mě.“ Stefan byl tak unavený, že ztrácel sebekontrolu a Bonnie dokázala nahlédnout za jeho masku. Znovu viděla tu bolest a touhu tak velkou, až musela odvrátit pohled.

Pocítila v srdci podivný záchvěv neblahého tušení a strachu. Už dřív přemýšlela, jestli Matt někdy bude schopen zapomenout na Elenu, a jemu se to zřejmě podařilo. Ale Stefan…

Uvědomila si s rostoucím strachem, že Stefan je jiný. Bez ohledu na to, kolik času uplyne, bez ohledu na to, co

bude dělat, on se nikdy úplně neuzdraví. Bez Eleny bude jen půlkou sebe, jen napůl živ.

Musí něco vymyslet, něco udělat, čím by zahnala ten příšerný pocit hrůzy. Stefan potřebuje Elenu; bez ní nebude cele sám sebou. Dneska se začal hroutit, zmítal se mezi nebezpečně sevřenou sebekontrolou a divokým hněvem. Kdyby tak mohl jen na chvilku Elenu vidět a promluvit s ní…

Přišla sem, aby Stefanovi nabídla dar, o který nestál. Ale je tu něco, o co stojí, uvědomila si, a jenom ona mu to může dát.

Aniž se na něj podívala, řekla zastřeným hlasem: „Chtěl bys vidět Elenu?“

Odpovědělo jí hrobové ticho. Bonnie seděla a sledovala, jak se stíny mihotají po pokoji. Nakonec se odvážila na něj podívat koutkem oka.

Ztěžka dýchal, oči zavřené a tělo napjaté jako struna. Bonnie pochopila, že se pokouší sebrat síly, aby odolal tomu pokušení.

A prohrával. Bylo to vidět.

Elena pro něj vždycky znamenala až příliš mnoho.

Když na ni opět pohlédl, měl zasmušilý pohled a ústa sevřená do úzké linky. Už nebyl bledý, ale zrudl vzrušením. Tělo měl stále napjaté a rozechvělé očekáváním.

„Mohlo by ti to ublížit, Bonnie.“

„Já vím.“

„Otevřeš se silám mimo svoji kontrolu. Nemůžu ti zaručit, že budu schopný tě před nimi ochránit.“

„Já vím. Jak to chceš udělat?“

S divokou nadějí ji uchopil za ruku. „Děkuju ti, Bonnie,“ zašeptal.

Cítila, jak se jí hrne krev do tváří. „To je v pořádku,“ odpověděla. Panebože, ten je nádhernej… ty oči… Za chvilku po něm buď skočí, nebo roztaje jak sníh v jeho posteli. Se slastně bolestným pocitem ctnosti vyprostila ruku z jeho sevření a obrátila se ke svíčce.

„Co kdybych přešla do tranzu a pokusila se ji oslovit a pak, jakmile navážu kontakt, zkusím najít tebe a přivést tě tam? Myslíš, že by to mohlo fungovat?“

„Mohlo, pokud se zároveň budu snažit najít já tebe,“ odpověděl a veškerou naléhavost, kterou předtím věnoval jí, zaměřil na svíčku. „Můžu se dotknout tvojí mysli… až budeš připravená, poznám to.“

„Dobře.“ Svíčka byla bělostná, vosk se hladce blyštěl. Plamen se zlehka komíhal sem a tam. Bonnie do něj hleděla, až se v něm začala ztrácet, až zbytek pokoje kolem zmizel ve tmě. Pro ni existoval už jenom plamen… ona a plamen. Vchází do plamene.

Obklopil ji nesnesitelný jas. A pak jím prošla do temnoty.

Pohřební síň byla chladná. Bonnie se nejistě rozhlížela kolem a divila se, jak se sem dostala. Pokoušela se posbírat myšlenky. Byla úplně sama a z nějakého důvodu jí to dělalo starost. Neměl by tu být ještě někdo? Někoho hledá.

Ve vedlejší místnosti se svítilo. Bonnie popošla tím směrem a srdce jí začalo tlouct rychleji. Byla to síň, kde se vystavovali zesnulí při posledním rozloučení. Byla plná vysokých svícnů, bělostné svíce jasně plápolaly. Uprostřed byla bílá rakev s otevřeným víkem.

Krůček po krůčku, jako by ji něco vábilo, se Bonnie přibližovala k rakvi. Nechtěla se podívat dovnitř. Ale musela. V té rakvi na ni něco čeká.

Celou síň zaplavovalo měkké bílé světlo. Bylo to jako vznášet se na ostrově ze samé záře. Ale ona se nechce podívat…

Jako ve zpomaleném filmu došla pomaloučku k rakvi a hleděla na bílý satén uvnitř. Rakev byla prázdná.

Bonnie ji zavřela, opřela se o ni a úlevou vydechla.

Pak koutkem oka zachytila jakýsi pohyb a honem se otočila.

Byla to Elena.

„Bože, tys mě vyděsila,“ řekla Bonnie.

„Myslím, že jsem ti říkala, abys sem nechodila," odpověděla.

Tentokrát měla vlasy rozpuštěné, spadaly jí po ramenou na záda jako zlatavý plamen. Měla na sobě bílou řízu, která jemně zářila ve světle svíček. Sama vypadala jako svíce, oslnivá a zářící. Nohy měla bosé.

„Přišla jsem, abych…" Bonnie nevěděla jak dál, cosi se jí mihotalo na okraji mysli. Tohle je *její* sen, její tranz. Musí si vzpomenout. „Přišla jsem, abych ti přivedla Stefana," dopověděla.

Elena rozšířila oči údivem a pootevřela rty. Bonnie rozpoznala ten toužebný výraz, téměř nesnesitelnou touhu. Ani ne před deseti minutami ji viděla na Stefanově tváři.

„Ach," zašeptala Elena. Polkla a oči jí pohasly. „Ale, Bonnie… to já *nemůžu*."

„Proč ne?"

Teď se Eleně v očích třpytily slzy a rty se jí chvěly. „Co když se zase věci začnou měnit? Co když přijde *on*…" Položila si ruku na rty a Bonnie si vzpomněla na poslední sen, kdy jí padaly zuby jako déšť. Bonnie vrátila Eleně pohled plný porozumění.

„Chápeš? Nesnesla bych, kdyby se něco takového stalo," zašeptala Elena. „Kdyby mě viděl takhle… A tady nedokážu ovládat věci; nejsem dost silná. Bonnie, prosím nepouštěj ho sem. Řekni mu, jak moc je mi to líto. Řekni mu…" Zavřela oči, ze kterých proudem vytryskly slzy.

„Tak dobře," Bonnie měla pocit, že se taky rozpláče, ale Elena měla pravdu. Začala pátrat po Stefanově mysli, aby mu to vysvětlila, aby mu pomohla unést to zklamání. Ale v okamžiku, kdy se jejich mysli dotkly, poznala, že udělala chybu.

„Stefane, ne! Elena říká…" Ale už to nemělo smysl. Jeho mysl byla daleko silnější než její, a v tu chvíli, kdy navázala kontakt, převzal kontrolu. Vycítil jádro jejich rozhovoru s Elenou, ale nebyl ochotný přijmout ‚ne' jako odpověď. Bonnie bezmocně cítila, jak se jeho mysl blíží, blíž a blíž ke kruhu světla vytvořenému vysokými svícny.

Cítila jeho přítomnost, všimla si, jak nabývá podoby v jejím snu. Otočila se a uviděla ho – tmavé vlasy, napjatý obličej a zelené oči divoké jako oči sokola. A pak si uvědomila, že víc už nemůže udělat, a ustoupila do stínů, aby mohli být spolu sami.

12.

Stefan zaslechl tichý, šeptající hlas ztlumený bolestí: „Ach, ne.“

Hlas, o kterém si myslel, že už ho nikdy neuslyší, a který nikdy nezapomene. Naskočila mu husí kůže a cítil, jak se uvnitř začíná chvět. Obrátil se za tím hlasem a jeho mysl se okamžitě zaměřila na ni – málem odmítl přijímat další vjemy, protože nedokázal unést tolik rozbouřených emocí najednou.

Pohled se mu rozmazal a dokázal vnímat jen oblak bílé záře, jako od tisíce svící. Ale na tom nezáleželo. *Cítil* její přítomnost. Stejně jako onoho prvního dne, kdy přijel do Fell’s Church – zlatobílé světlo, které mu prozařovalo vědomí. Plné klidné krásy, spalující vášně a pulzujícího života. Lákalo ho, aby přišel a zapomněl na všechno ostatní.

Elena. Opravdu to je Elena.

Její přítomnost ho prostoupila, naplnila ho až po konečky prstů. Všechny jeho hladové smysly se zaměřily na ten oblak záře a hledaly ji. Toužily po ní.

A pak vystoupila vpřed.

Pohybovala se pomalu, váhavě. Jako by se k tomu stěží dokázala přinutit. Stefana se zmocnilo stejné ochromení.

Elena.

Vnímal každý její rys, jako by to bylo poprvé. Bledě zlaté vlasy splývající podél obličeje na ramena jako svatozář. Světlá, dokonalá pleť. Štíhlé pružné tělo, které se právě teď odtahovalo od něj, jednu ruku zvednutou v odmítavém gestu.

„Stefane,“ zašeptala – a byl to *její* hlas. Její hlas šeptá jeho jméno. Ale bylo v něm tolik bolesti, že měl chuť se k ní

rozeběhnout a držet ji v objetí, slibovat, že všechno bude zase v pořádku. „Stefane… prosím… já *nemůžu*…“

Teď už viděl i její oči. Temně modré oči barvy lapisu lazuli, kterým světlo svící propůjčovalo zlaté odlesky. Oči rozšířené bolestí a mokré od nešetřených slz. Rvalo mu to srdce.

„Ty mě nechceš vidět?“ Hlas měl suchý a řezavý.

„Já nechci, abys *ty* viděl *mě*. Ach, Stefane, on může udělat cokoliv. A on nás najde. Přijde sem…“

Stefana zaplavila úleva a radost až k pláči. Stěží se dokázal soustředit na její slova, ale na tom nezáleželo. To, jak vyslovila jeho jméno, mu stačilo. Její „ach, Stefane“ mu řeklo všechno, co potřeboval vědět.

Tiše k ní přistoupil a vzal ji za ruku. Viděl, jak vrtí hlavou a jak se jí rozevřely rty zrychleným dechem. Zblízka její pleť vydávala jakousi vnitřní tlumenou záři, jako když plamen prozařuje průsvitný vosk svíce. Na řasách jí uvízly slzičky jako drahokamy.

Přestože dál vrtěla hlavou a protestovala, nestáhla ruku pryč. Nataženými prsty se dotkl jejích a přitiskl dlaň na dlaň, jako by byli z opačných stran skleněné tabule.

Na tuhle vzdálenost už se mu nemohla vyhýbat očima. Dívali se jeden na druhého, z duše do duše. Až nakonec přestala šeptat „ne“ a šeptala už jen jeho jméno.

Nedokázal přemýšlet. Připadalo mu, že mu srdce snad vyskočí z hrudi. Nezáleželo na ničem, jen na tom, že ona je tady a že jsou spolu. Nevnímal podivné okolí a bylo mu jedno, kdo by se snad mohl dívat.

Zvolna, tak pomalu sevřel ruku kolem její dlaně a propletl prsty s jejími, tak jak to mělo vždycky být. Druhou ruku zvedl k její tváři.

Při tom dotyku zavřela oči a naklonila tvář k jeho dlani. Cítil na prstech její slzy a v hrdle mu zabublal smích. Snové slzy. Ale ony jsou skutečné. *Ona* je skutečná. Elena.

Zaplavil ho slastný pocit. Rozkoš tak silná, až bolela, jen z toho, jak jí palcem stíral slzy z tváří.

Všechna ta zoufalá něha posledních šesti měsíců, všechny city, které držel tak dlouho pod zámkem, vyrazily na povrch jako vodopád a zaplavily jeho vědomí. Topili se v nich oba. Stačil jen malý pohyb a už ji držel v objetí.

Jako anděl v jeho náručí, chladivá a vzrušující, zářící životem a krásou. Bytost z éteru a plamene. Chvěla se v jeho objetí a pak, stále se zavřenýma očima, k němu zvedla rty.

V tom polibku nebylo nic chladivého. Ve Stefanovi vyvolával jiskřivé víření, přestal vnímat cokoli kromě ní. Cítil, jak se jeho sebeovládání hroutí, sebeovládání, na kterém tak tvrdě pracoval od chvíle, kdy ji ztratil. Všechno se v něm uvolnilo, všechna stavidla se otevřela. Cítil své vlastní slzy, když ji těsně objímal a pokoušel se s ní splynout v jediné tělo a jedinou bytost. Aby je už nikdy nic nemohlo rozdělit.

Oba plakali, aniž se přestali líbat. Eleniny štíhlé paže ho teď objímaly kolem krku, každý centimetr jejího těla přilnul k němu, jako by bylo pro něj stvořené a patřilo jen tam a nikam jinam. Cítil na rtech slanou chuť jejích slz. Zaplavila ho blaženost.

Neurčitě si uvědomoval, že existuje ještě něco, na co by měl myslet. Ale první elektrizující dotek její pleti ho připravil o veškerý rozum. Nacházeli se ve středu ohnivého víru; ať si klidně celý vesmír exploduje nebo shoří na popel, to je mu jedno, dokud je ona bezpečně v jeho náručí.

Ale Elena se roztřásla.

Nejen přemírou citů tak intenzivních, až měl pocit, že je opilá rozkoší. Ale strachem. Cítil ho v její mysli. Chtěl ji chránit, bránit ji a pečovat o ni a *zabít* všechno, co by se opovážilo ji děsit. Se zavrčením zvedl hlavu a rozhlédl se kolem.

„Co se děje?“ zeptal se a slyšel ve vlastním hlase chraplavý tón šelmy. „Cokoli by se odvážilo ti ublížit…“

„Mně nemůže ublížit nic.“ Stále se k němu tiskla, ale zaklonila hlavu, aby mu viděla do tváře. „Já se bojím o *tebe*, Stefane, bojím se, co by ti mohl udělat. A co by tě mohl

donutit vidět…“ Zachvěl se jí hlas. „Ach, Stefane, odejdi dřív, než přijde *on*. Dokáže tě najít skrze mě. Prosím, prosím jdi…“

„Popros mě o cokoli jiného a já to udělám,“ odpověděl Stefan. Ten vrah ho bude muset rozcupovat na kousky, nerv po nervu, sval po svalu, buňku po buňce, jestli ho chce donutit, aby ji opustil.

„Stefane, je to jenom sen,“ prosila Elena zoufale s novým přívalem slz. „Nemůžeme se doopravdy dotýkat, nemůžeme být spolu. To není dovoleno.“

Stefanovi to bylo jedno. Nepřipadalo mu to jako sen.

Měl pocit, že všechno je skutečné. A dokonce ani ve snu se Eleny nehodlá vzdát, pro nic na světě. Žádná síla na nebi ani na zemi ho nedonutí…

„Chyba, frajere. Překvápko!“ ozval se nový hlas. Hlas, který Stefan ještě neslyšel, ale instinktivně v něm rozpoznal hlas zabijáka. Šelma mezi šelmami. A když se otočil, vzpomněl si, co říkala Vickie, ubohá Vickie.

Vypadá jako ďábel.

Pokud je tedy ďábel krásný a blonďatý.

Měl na sobě ošuntělý plášť, přesně jak říkala Vickie. Špinavý a rozedraný. Vypadal jako kterýkoli vandrák z nějakého velkého města, až na to, že byl tak vysoký a že měl tak jasný a pronikavý pohled. Elektrizující modrá jako zimní obloha. Vlasy měl téměř bílé a vstávaly mu, jako by je rozfoukal poryv větru. Z jeho širokého úsměvu se Stefanovi dělalo zle.

„Stefan Salvatore, předpokládám,“ parodoval úklonu. „A samozřejmě, krásná Elena. Krásná *mrtvá* Elena. Chceš se k ní připojit, Stefane? Vy dva jste prostě stvoření jeden pro druhého.“

Vypadal mladě – jen o málo starší než Stefan. Ale nebyl.

„Stefane, odejdi už,“ zašeptala Elena. „Mně nemůže ublížit, ale s tebou je to jiné. Může vyvolat něco, co tě bude pronásledovat i potom, co sen skončí.“

Stefan ji nepřestával objímat.

„Bravo!“ zatleskal muž v plášti a rozhlížel se kolem, jako by povzbuzoval neviditelné obecenstvo, aby se k němu přidalo. Lehce se zapotácel, a kdyby to byl člověk, Stefan by si myslel, že je opilý.

„Stefane, *prosím*,“ šeptala Elena.

„Bylo by nezdvořilé odejít, když jsme ještě nebyli náležitě představeni,“ pošklebo val se blonďák. Vrazil ruce do kapes kabátu a pokročil blíž. „Ty nechceš vědět, kdo jsem?“

Elena zavrtěla hlavou – nikoli na znamení nesouhlasu, ale porážky – a pak ji položila Stefanovi na rameno. Pohladil ji po vlasech, jako by chtěl chránit každičkou její část před tímhle šílencem.

„Chci to vědět,“ odpověděl a pohlédl na muže přes její hlavu.

„Nechápu, proč ses na to nezeptal rovnou mě,“ odsekl muž a poškrábal se prostředníčkem na tváři. „Místo obíhání kdekoho jiného. *Já* jsem ten jediný, kdo ti to řekne. Jsem tu na světě už dlouhou dobu.“

„Jak dlouhou?“ zeptal se Stefan, na kterého to neučinilo žádný dojem.

„Hodně *dlouhou* dobu…“ na tváři se mu objevil zasněný výraz, jako by se probíral uplynulými lety. „Rval jsem nádherná bílá hrdla, už když tví předkové stavěli Colosseum. Zabíjel jsem s armádou Alexandra Velikého. Bojoval jsem v Trojské válce. Já jsem starý, Salvatore. Jsem jeden z Prvních. Ve svých nejstarších vzpomínkách jsem nosil bronzovou sekeru.“

Stefan pomalu přikývl.

O Starobylých už slyšel. Mezi upíry se o nich šeptalo, ale nikdo, koho Stefan znal, se s žádným z nich skutečně nesetkal. Každého upíra udělal jiný upír výměnou krve. Ale kdysi pradávno byli První ti, které nikdo *neudělal*. Tam někde linie končí. Nikdo neví, jak se oni sami stali upíry. Ale jejich neuvěřitelné Síly byly pověstné.

„Pomáhal jsem rozložit Římskou říši,“ pokračoval světlovlasý zasněně. „Nazývali nás barbary – prostě ničemu

nerozuměli! Válka, Salvatore! Nic se jí nevyrovná. Tenkrát bývala Evropa vzrušující. Rozhodl jsem se zůstat na venkově a trochu se bavit. Víš, je to divné, ale lidi se v mé přítomnosti nikdy necítili dobře. Utíkali vztyčovat kříže.“ Zavrtěl hlavou. „Ale přišla jedna žena a prosila mě o pomoc. Byla služebnou u barona a její mladá paní byla nemocná. Prý umírá. Chtěli, abych s tím něco udělal. A tak…“ Na tvář se mu vrátil úsměv a zvolna se rozšiřoval, „…jsem jim vyhověl. Byla to roztomilá malá kočička.“

Stefan si předtím stoupl před Elenu, aby ji ochránil, a teď na okamžik odvrátil hlavu. Měl to vědět, měl to uhodnout. Všechno se mu to vrátilo. Vickiina smrt i smrt Sue nakonec tedy padají na jeho hlavu. Nastartoval řetězec událostí, které skončily tady.

„Katherine,“ řekl a zvedl hlavu, aby se na muže znovu podíval. „Ty jsi ten upír, který udělal Katherine.“

„Abych jí *zachránil* život,“ opáčil světlovlasý, jako by byl Stefan tupý žák, který se nedokáže naučit látku. „Který jí vzal tady tvůj malý drahoušek.“

Jméno. Stefan v duchu hledal to jméno. Věděl, že mu ho Katherine řekla, stejně jako věděl, že mu tohoto muže kdysi popisovala. V duchu slyšel její slova: *Probudila jsem se uprostřed noci a uviděla toho muže, kterého přivedla Gudren, moje děvečka. Byla jsem vyděšená. Jmenoval se Klaus a lidi ve vsi říkali, že je zlý…*

„Klaus,“ řekl světlovlasý nevzrušeně, jako kdyby něco potvrzoval. „Nebo alespoň tak mi říkala *ona*. Vrátila se ke mně, když ji dva italští kluci pustili k vodě. Udělala pro ně všecko, proměnila je na upíry, dala jim věčný život, ale oni byli nevděční a vyhnali ji. Velmi podivné.“

„Takhle to nebylo,“ procedil Stefan mezi zuby.

„A co bylo ještě podivnější, nikdy na tebe nezapomněla, Salvatore. Zvlášť na tebe. Vždycky nás srovnávala a výsledky pro mě dopadaly nelichotivě. Pokoušel jsem se do ní natlouct trochu rozumu, ale nikdy to pořádně nefungovalo. Možná jsem ji měl prostě zabít sám, nevím. Ale pak jsem si na ni zvykl. Nikdy nebyla z nejbystřejších.

Byla pěkná na pohled a uměla se bavit. Ukázal jsem jí to, naučil jsem ji užívat si lov. Nakonec se trochu zcvokla, no a co? Kvůli rozumu jsem ji doma neměl.“

Ve Stefanově srdci už nezůstalo sebemenší stopy po lásce ke Katherine, ale zjistil, že pořád ještě dokáže nenávidět muže, který z ní udělal to, čím se nakonec stala.

„Já? *Já*, frajere?“ Klaus nevěřícně ukázal na sebe. „To *ty* jsi udělal z Katherine to, co je zrovna teď. A ta tvoje kočička taky. *Právě teď je* z ní jenom prach. Žrádlo pro červy. Ale tvoje zlatíčko je momentálně poněkud mimo můj dosah. Přebývá ve vyšších sférách, neříkají to tak mystikové, Eleno? Proč nesestoupíš z výšin sem k nám?“

„Kdybych tak jenom mohla,“ zašeptala Elena. Zvedla hlavu a pohlédla na něj s nenávistí v očích.

„Tak dobře. Ještě tu jsou tví přátelé. Sue prý byla tak *sladká* dívenka.“ Olízl si rty. „A Vickie přímo k nakousnutí. Delikátní, ale šťavnatá s výtečným buketem. Spíš jako devatenáctka než sedmnáctka.“

Stefan vyrazil o krok dopředu, ale Elena ho zadržela.

„Stefane, ne! Tohle je jeho území a jeho mentální síly jsou mocnější než naše. Všechno ovládá.“

„Přesně tak. Tohle je moje území. Neskutečnost.“ Klaus se opět zazubil svým šíleným smíchem. „Tady se naplňují tvoje nejhorší noční můry úplně zdarma. Například,“ pokračoval a pohlédl na Stefana, „jak by se ti líbilo vidět, jak tvoje kočička teď vypadá doopravdy? Bez toho make-upu?“

Elena vzdychla, téměř zaskučela. Stefan ji objal těsněji.

„Jak dlouho už je mrtvá? Asi šest měsíců? Víš, co se stane s tělem, když je půl roku pod zemí?“ Klaus si znovu olízl rty jako pes.

Teď Stefan konečně porozuměl. Elena se otřásla, sklonila hlavu a pokusila se mu vykroutit, ale on ji dál objímal.

„To nic,“ šeptal jí jemně. Klausovi odpověděl: „Ty jsi tak starý, že zapomínáš. Já nejsem člověk, který se děsí

stínů a pohledu na krev. Já znám smrt, Klausi. A neděsí mě.“

„Ne, ale vzrušuje tě?“ Klus teď mluvil hlubokým, podmanivým hlasem. „Není to vzrušující, ten puch, hniloba a šťávy z rozkládajícího se těla? Není to *vzrůšo*!“

„Stefane, nech mě odejít. *Prosím*.“ Elena se chvěla, odstrkovala ho oběma rukama a přitom odvracela hlavu, aby jí neviděl do tváře. Podle hlasu neměla daleko k slzám. „*Prosím*.“

„Jediná Síla, kterou zde máš, je síla iluze,“ řekl Stefan Klausovi. Přitáhl si Elenu blíž a přitiskl tvář k jejím vlasům. Už cítil změny na těle, které objímal. Vlasy na jeho tváři zhrubly a Elena se jakoby scvrkávala do sebe.

„V určitém typu půdy se pokožka může vyčinit jako zvířecí kožka,“ vysvětloval mu Klaus, blýskal očima a zubil se.

„Stefane, nechci, aby ses na mě díval…“

Stefan upíral oči na Klause, jemně odhrnul zdrsnělé bílé vlasy a pohladil Eleně tvář, přičemž ignoroval drsný pocit na konečcích prstů.

„Ale většinou se samozřejmě prostě rozloží. Fantastický způsob, jak opustit tento svět. Přijdeš o všechno, kůži, maso, svaly, vnitřní orgány – všechno se vrátí zpátky do země…“

Tělo ve Stefanově náručí se dál scvrkávalo. Zavřel oči a sevřel je pevněji. Plála v něm zuřivá nenávist ke Klausovi. Iluze, všechno je to jen iluze…

„Stefane…“ Byl to suchý šepot, slabý jako šustění papíru hnaného větrem po opuštěné ulici. Chvíli se vznášel ve vzduchu a pak zmizel. Stefan zjistil, že drží jen hromadu kostí.

„A nakonec to skončí takhle. Přes dvě stovky jednotlivých, snadno oddělitelných součástek. Nabízíme včetně elegantního kufříčku…“ Ze vzdálenější strany osvětleného kruhu se ozval skřípavý zvuk. Bílá rakev se sama od sebe otevřela. „Proč se neujmeš té čestné služby, Salvatore? Jdi a polož Elenu, kam patří.“

Stefan klesl na kolena. Třásl se a hleděl na štíhlé bělostné kosti ve svých rukou. Všechno to byla jen iluze – Klaus prostě převzal kontrolu nad Bonniiným tranzem a ukazoval Stefanovi to, co chtěl, aby viděl. Ve skutečnosti Eleně nijak neublížil, ale Stefanův žhavý vztek a potřebu Elenu chránit to nijak neovlivnilo. Stefan jemně položil křehké kosti na zem a ještě jednou se jich něžně dotkl. Pak pohlédl opět na Klause s pohrdavě sevřenými rty.

„*Tohle* není Elena," řekl.

„Samozřejmě, že je. Poznal bych ji kdekoli." Klaus rozhodil ruce a zadeklamoval. „*Znával jsem ženu, šarmantní kost*…"

„Ne." Stefanovi se na čele perlil pot. Přestal vnímat Klausův hlas a soustředil se, pěsti zaťaté a svaly k prasknutí napjaté úsilím. Bojovat s Klausovým vlivem bylo jako valit balvan do prudkého kopce. Avšak ty křehké kosti se na zemi počaly chvět a kolem nich se rozprostřela jemná zlatavá záře.

„… *samý hadřík a křivka a lokny se vlní… a blázen ten, kdo zval by ji svou krásnou paní*…"

Záře se chvěla a blikotala, až kosti svázala dohromady. Svinula se kolem nich, teplá a zlatavá, oděla je svým leskem, když se zdvihly ve vzduchu. Najednou tu stála nejasná postava vyzařující jemné světlo. Stefanovi stékal do očí pot a měl pocit, že mu plíce snad prasknou.

„*Hlína jen mrtva leží, ale krev jak tulák běží*…"

Nad zářícími rameny se objevily dlouhé, hedvábně zlaté Eleniny vlasy. Na obličeji se začaly vynořovat nejprve nejasně a později naprosto zřetelně Eleniny rysy. Stefan s láskou rekonstruoval každičkou drobnost. Husté řasy, malý nosík, rty pootevřené jako okvětní lístky růže.

Bílé světlo se dál vinulo kolem postavy, až vytvořilo jemnou řízu.

„*A prasklý pohár rozzívnul vstup do země zesnulých*…"

„Ne." Stefana se zmocňovaly mrákoty, když ucítil, jak ho opouští poslední kapka Sil. Ale ňadra oné postavy se zachvěla a zdvihla a oči barvy lapisu lazuli se otevřely.

Elena se usmála a on ucítil, jak ho objímá žár její lásky. „Stefane.“ Hlavu nesla vysoko a hrdě jako královna.

Stefan se otočil ke Klausovi, který přestal recitovat a jen mlčky přihlížel.

„Tohle,“ řekl mu důrazně, „je Elena. Ne nějaká prázdná schránka, kterou po sobě zanechala na zemi. Tohle je Elena a nic z toho, co uděláš, ji nikdy nezasáhne.“

Natáhl ruku, Elena ji uchopila a přistoupila k němu. Když se jejich dlaně dotkly, bylo to jako elektrický šok: cítil, jak ho prostupují její Síly a obnovují jeho životní energii. Stáli tam spolu bok po boku a čelili pohledu světlovlasého. Stefan nikdy v životě nezažil tak divoký pocit vítězství a síly jako v tuhle chvíli.

Klaus na ně asi dvacet vteřin hleděl a pak se nepříčetně rozzuřil.

Tvář se mu zkřivila nenávistí. Stefan cítil, jak proti nim vysílá vlny zhoubné Síly, a vší silou se snažil odolat. Vír temné zloby se je pokoušel od sebe odtrhnout, vyl jako uragán a ničil vše, co mu stálo v cestě. Svíce zhasly, vyletěly do vzduchu a vířily jako lapené v tornádu. Sen všude kolem nich se hroutil a rozpadal na kusy.

Stefan uchopil Elenu i za druhou ruku. Vichr jí cuchal vlasy a vháněl jí je do obličeje.

„Stefane!“ snažila se překřičet vytí větru. Pak uslyšel její hlas ve své mysli: *„Stefane, poslouchej mě! Existuje jediná věc, která ho může zastavit. Potřebuješ oběť, Stefane – najdi jednu z jeho obětí. Jen jeho oběť bude vědět…*“

Hladina hluku neúnosně vzrostla, jako by se samotné pletivo času a prostoru kolem nich trhalo na kusy. Stefan ucítil, jak se mu Eleniny ruce vytrhly. Se zoufalým výkřikem se po ní znovu natáhl, ale hmatal už jen do prázdna. Byl příliš vyčerpaný svým soubojem s Klausem a nedokázal zůstat při vědomí. Temnota ho strhla s sebou do hlubin.

Bonnie to všechno viděla.

Bylo to podivné, ale jakmile ustoupila stranou, aby Stefan mohl být s Elenou, vypadalo to, jako by ve vlastním snu ztratila svou fyzickou podobu. Jako by už dál nebyla účastníkem dění, ale jenom jevištěm, na kterém se právě hraje. Mohla přihlížet, ale jinak nic.

Na konci dostala strach. Nebyla dost silná, aby udržela vizi pohromadě, a ta nakonec explodovala, až ji to vytrhlo z tranzu a ocitla se zpátky ve Stefanově pokoji.

Ležel na podlaze a vypadal dočista mrtvý. Byl bílý a nehybný. Ale když s ním Bonnie zatřásla a snažila se ho dostat na postel, zvedl se mu hrudník a uslyšela, jak lapá po dechu.

„Stefane? Jsi v pořádku?“

Divoce se rozhlížel po pokoji, jako by něco hledal. „Eleno!“ zvolal a pak se zarazil, když si uvědomil, co byl sen a co realita.

Tvář se mu zrůznila emocemi. Na jeden strašlivý okamžik si Bonnie myslela, že se rozpláče, ale on jen zavřel oči a spustil hlavu do dlaní.

„Ztratil jsem ji. Nedokázal jsem ji udržet.“

„Já vím.“ Bonnie ho chvíli pozorovala, pak sebrala odvahu, klekla si k němu a dotkla se jeho ramene. „Je mi to hrozně líto.“

Prudce zvedl hlavu. Zelené oči měl suché, ale tak rozšířené, že se zdály až černé. Zprudka dýchal rozšířenými nozdrami a odhalil zuby v zuřivém výkřiku:

„Klaus!“ Vyštěkl to jméno jako kletbu. „Vidělas ho?“

„Jo,“ odpověděla Bonnie a stáhla se o kousek dál. Zhluboka se nadechla a cítila, jak se jí svírají vnitřnosti. „On je šílený, že jo, Stefane?“

„To je.“ Stefan vstal. „A proto ho musíme zastavit.“

„Ale jak?“ Od chvíle, kdy Bonnie uviděla Klause, měla ještě větší strach než předtím – a míň si věřila. „Co by ho mohlo zastavit, Stefane? Nikdy jsem necítila nic, co by se podobalo jeho Síle.“

„Ale copak jsi…?“ Stefan se k ní rychle obrátil. „Bonnie, tys neslyšela, co Elena říkala úplně nakonec?“

„Ne. Co myslíš? Neslyšela jsem vůbec nic; v tu dobu jsme tam měli něco jako menší tornádo."

„Bonnie…" Stefanovy oči dostaly nepřítomný výraz, jak se zhluboka zamyslel a mluvil sám k sobě. „To znamená, že *on* to asi neslyšel taky. Takže to neví a nebude nám bránit."

„Bránit v čem? Stefane, o čem to tu mluvíš?"

„V tom, abychom našli jeho oběť. Poslouchej, Bonnie – Elena mi řekla, že pokud dokážeme najít Klausovu oběť, která přežila jeho útok, dozvíme se způsob, jak ho zastavit."

Bonnie byla totálně zmatená. „Ale… jak to?"

„Protože upíři a jejich dárci – jejich kořist – při výměně krve na krátkou chvíli spojí své mysli. Občas se tak dárce může o upírovi ledacos dozvědět. Ne vždycky, ale občas se to stává. K tomu muselo dojít a Elena to ví."

„To je všechno moc hezký – až na jednu drobnost," upozornila ho Bonnie sarkasticky. „Můžeš mi prosím tě říct, kdo by *vůbec* mohl přežít útok Klause?"

Čekala, že Stefana usadí, ale mýlila se. „Upír," odpověděl jednoduše. „Člověk, ze kterého Klaus udělal upíra, se určitě může počítat za jeho oběť. A po celou dobu, kdy si vyměňovali krev, se jejich mysli dotýkaly."

„Ach… *aha.* Takže… pokud dokážeme najít upíra, kterého udělal Klaus… ale proboha *kde*?"

„Možná v Evropě." Stefan začal přecházet po pokoji se soustředěným výrazem v očích. „Klaus toho má za sebou hodně a někteří z jeho upírů nutně musejí existovat. Možná bych se měl pokusit nějakého najít."

Bonnie byla naprosto konsternovaná. „Ale Stefane, nemůžeš nás přece opustit! To nejde!"

Stefan se zarazil na druhém konci pokoje a chvíli tam nehybně stál. Pak se konečně otočil k ní. „To nechci," odpověděl tiše. „Zkusíme nejdřív vymyslet nějaké jiné řešení – možná bychom se dokázali znovu zmocnit Tylera. Počkám týden – do příští soboty. Ale pak možná budu muset odjet, Bonnie. Víš to stejně dobře jako já."

Rozhostilo se mezi nimi velmi dlouhé ticho. Bonnie bojovala se slzami, které se jí draly do očí, a snažila se chovat dospěle a zodpovědně. Už přece není malá holka a teď to musí dokázat jednou provždy. Podívala se Stefanovi do očí a pomalu přikývla.

13.

pátek 19. června, 23:45

Milý deníčku,

panebože, co jenom budeme dělat?

Tohle byl ten nejdelší týden v mém životě. Dneska byl poslední den školního roku a zítra Stefan odjíždí. Pojede do Evropy hledat upíra, kterého proměnil Klaus. Říká, že nás nechce nechat bez ochrany. Ale přesto jede.

Nedokázali jsme najít Tylera. Jeho auto ze hřbitova zmizelo, ale ve škole se neobjevil. Zmeškal všechny závěrečné zkoušky tento týden. Teda ne že bychom si my ostatní vedli o moc líp. Přála bych si, aby to u nás bylo jako na těch školách, kde jsou všechny závěrečné zkoušky za poslední rok ještě před maturou. Už pomalu nevím, kde mi hlava stojí.

Nenávidím Klause. Z toho, co jsem viděla, mi připadá, že je stejně šílenej jako Katherine, a dokonce ještě krutější. To, co udělal Vickii – ale o tom nemůžu ani mluvit, nebo se zase rozbrečím. Na večírku u Caroline si s náma hrál jako kočka s myší. A ještě k tomu to udělal na Mereditiny narozky, i když si myslím, že tohle nemohl vědět. Ale zdá se, že toho ví docela dost. Nemluví jako cizinec – jako Stefan, když poprvé přijel do Ameriky. A ví všecko o našich záležitostech, dokonce zná i písničky z padesátých let. Možná už tu nějakou dobu žije…

Bonnie přestala psát. Zoufale přemýšlela. Celou tu dobu přemýšleli o obětech v Evropě, o upírech. Ale z toho, jak Klaus mluvil, je zřejmé, že už je nějaký čas v Americe.

Vůbec nemluví jako cizinec. A vybral si k útoku den, kdy měla Meredith narozeniny…

Bonnie vstala, sáhla po telefonu a zavolala Meredith. Odpověděl jí ospalý mužský hlas.

„Pane Sulezi, tady Bonnie. Mohla bych prosím vás mluvit s Meredith?“

„Bonnie! Proboha, víš, kolik je hodin?“

„Jo,“ Bonnie rychle přemýšlela. „Ale tohle se týká… té závěrečné zkoušky, co jsme dneska dělaly. Prosím, já s ní musím mluvit.“

Následovala dlouhá pauza a pak těžký povzdech. „Tak chvíli počkej.“

Zatímco čekala, nervózně bubnovala prsty. Konečně se ozvalo cvaknutí, jak se nahoře zvedlo další sluchátko, a pak Mereditin hlas: „Bonnie? Co se děje?“

„Nic. Chci říct…“ Bonnie si bolestně uvědomovala, že Mereditin táta nezavěsil telefon v přízemí. Asi je poslouchá. „Jde mi… o ten německý problém, co jsme řešili. *Vzpomínáš.* Jak jsme ho nedokázaly vyřešit u závěrečný zkoušky. Víš, jak jsme hledali někoho, kdo by nám mohl pomoct to vyřešit? No, tak já myslím, že vím, kdo by to mohl být.“

„*Fakt*?“ Bonnie cítila, jak Meredith také zápasí s vhodnými slovy. „No, a kdo to je? Budou nutné nějaké dálkové hovory?“

„Ne, nebudou,“ odpověděla Bonnie. „Mif blíž k domovu, Meredith. Mnohem blíž. Vlastně by se dalo říct, že to je přímo u vás na dvorečku, vlastně v rodině.“

Nastalo tak dlouhé ticho, že Bonnie začala přemýšlet, jestli je Meredith stále ještě na lince. „Meredith?“

„Přemýšlím. A to řešení se týká nějaké shody okolností?“

„To ne.“ Bonnie se uvolnila a zachmuřeně se usmála. Takže Meredith je to jasné. „Žádná shoda okolností. Spíš jde o to, že se historie pořád opakuje. Záměrně opakuje, pokud chápeš, co tím myslím.“

„Jo," odpověděla Meredith. Znělo to, jako by právě prodělala těžký šok – a nebylo se co divit. „Víš, myslím, že bys mohla mít pravdu. Ale pořád je tu otázka, jak přesvědčit tu osobu, aby nám pomohla."

„Myslíš, že by v tom mohl být problém?"

„Možná, že jo. Lidi občas testy dost nervují. Někdo je z toho úplně cvok."

Bonnie poklesla na mysli. Tohle jí nedošlo. Co když jim *nemůže* odpovědět? Co když je tak mimo, že to nepůjde?

„Můžeme to alespoň zkusit," řekla a snažila se, aby to znělo co nejoptimističtěji. „Zítra se do toho musíme pustit."

„Dobře, vyzvednu tě v poledne. Dobrou, Bonnie."

„Dobrou, Meredith," rozloučila se Bonnie a dodala: „Mrzí mě to."

„Ne, myslím, že to může hodně pomoct. Historie se přece nesmí opakovat donekonečna. Ahoj."

Bonnie položila sluchátko. Příštích pár minut jen tak seděla s rukou stále na telefonu a zírala do zdi. Nakonec si zase vzala deníček. Udělala tečku za poslední větou a načala další.

Zítra se pojedeme podívat na Mereditina dědečka.

„Jsem pitomec," rozčiloval se Stefan druhý den u Meredith v autě. Jeli do Západní Virginie, kde byl její dědeček v péči jednoho psychiatrického ústavu. Čekala je pěkně dlouhá cesta.

„Všichni jsme pitomci. Až na Bonnii," odpověděl mu Matt. I přes veškerou nervozitu ji to zahřálo u srdce.

Ale Meredith vrtěla hlavou a upírala oči na silnici. „Stefane, ty sis to nemohl spojit, takže si přestaň laskavě nadávat. Tys nevěděl, že Klaus zaútočil u Caroline v den výročí útoku na mého dědu. A mě ani Matta nenapadlo, že by Klaus mohl být v Americe už dlouho, protože jsme ho nikdy neviděli ani neslyšeli mluvit. Přemýšleli jsme o lidech, které mohl napadnout v Evropě. Ve skutečnosti byla Bonnie *jediná*, kdo si to všechno mohl spojit dohromady, protože měla všechny potřebné informace."

Bonnie na ni vyplázla jazyk. Meredith to zachytila ve zpětném zrcátku a zvedla obočí. „Jenom nechci, aby ses nám moc nafoukla," utěšovala ji.

„To nikdy; skromnost je jedna z mých nejsympatičtějších vlastností," odpálkovala Bonnie.

Matt si odfrkl, ale zopakoval: „Stejně si myslím, že to bylo od ní děsně chytrý," a Bonnii znovu zahřálo u srdce.

Ústav působil hrozně. Bonnie se snažila, seč mohla, skrýt svůj odpor a znechucení, ale věděla, že to Meredith stejně vycítí. Meredith měla ztuhlá ramena a vedla je chodbami s jakousi defenzivní hrdostí. Bonnie, která už ji znala tolik let, cítila pod tou hrdostí skryté pokoření. Mereditini rodiče pokládali stav dědečka za takovou hanbu, že jí zakazovali o něm mluvit mimo rodinu. Byl to stín na pověsti celé rodiny.

A Meredith teď to tajemství poprvé v životě ukazuje cizím. Bonnie pocítila ke kamarádce nával něhy a obdivu. Bylo pro Meredith tak typické, že to dělá bez poprasku, důstojně, a nedovolí nikomu spatřit, co ji to stojí uvnitř. Ale ten ústav byl stejně hrozný.

Nebyl špinavý ani plný šílících bláznů nebo něco takového. Pacienti působili čistě a vypadalo to, že je o ně dobře postaráno. Ale v tom sterilním nemocničním pachu a na chodbách přeplněných nehybnými kolečkovými křesly bylo cosi, co Bonnii nutilo dát se na útěk.

Působilo to jako budova plná živých mrtvol. Bonnie si všimla jedné staré ženy, jak si opírá hlavu o stůl, vedle nahé plastové panenky, a skrze jemné bílé vlasy jí prosvítá růžová pokožka. Když zoufale zašátrala po něčí ruce, zjistila, že Mattova dlaň už hledá její. Takhle šli dál za Meredith a drželi se tak pevně, až to bolelo.

„Tady je to."

V pokoji byla další živá mrtvola, tentokrát s bílými vlasy, ve kterých stále ještě občas prosvítal pramen stejně tmavý, jako má Meredith. Starý muž měl tvář zbrázděnou vráskami a uslzené oči, které nepřítomně zíraly.

„Dědo," oslovila ho Meredith a poklekla k jeho kolečkovému křeslu. „Dědo, to jsem já, Meredith. Přišla jsem za tebou na návštěvu. Chci se tě na něco důležitého zeptat."

Staré oči ani nezamrkaly.

„Někdy nás poznává," zašeptala jim Meredith bez emocí. „Ale poslední dobou spíš ne."

Stařec jenom dál zíral.

Stefan si k němu přidřepl. „Nech mě to zkusit," požádal. Díval se do té vrásčité tváře a pak začal jemně a útěšně mluvit jako předtím k Vickii.

Ale ty tmavé oči dál ani nemrkly. Jenom bezcílně zíraly do neurčita. Jediný pohyb, který naznačoval, že je ještě naživu, byl slabý, vytrvalý třes rukou složených na opěradlech křesla.

Bez ohledu na to, co Meredith nebo Stefan dělali, to byla také jediná odpověď, kterou dostali.

Pak se pokusila i Bonnie využít svých mentálních schopností. Dokázala ve starém muži *cosi* vycítit, jakousi jiskru života lapenou ve vězení nemohoucího těla. Ale nedokázala k ní proniknout.

„Je mi to líto," řekla nakonec. Posadila se a odhrnula si vlasy z očí. „Nemá to smysl. Nemůžu nic dělat."

„Možná bychom měli přijít někdy jindy," navrhl Matt, ale Bonnie věděla, že to nepomůže. Stefan zítra odjíždí; nebude žádné „někdy jindy". A přitom to vypadalo jako tak dobrý nápad… Teplo, které ji předtím hřálo u srdce, vyhořelo na popel, cítila jen olověný chlad. Otočila se a viděla, že se Stefan už chystá odejít.

Matt ji vzal za loket, aby jí pomohl na zpáteční cestě. Chvíli tam zklamaně stála se sklopenou hlavou a pak se nechala odvést. Stálo ji tolik energie jenom klást jednu nohu před druhou… nepřítomně se ohlédla, jestli jde Meredith za nimi…

… a *vykřikla.* Meredith se zklamaným výrazem ve tváři stála uprostřed pokoje, otočená ke dveřím. Ale za ní se postava v kolečkovém křesle konečně pohnula. V tichém

návalu rychlosti se stařec vztyčil, uslzené oči doširoka otevřené a ústa ještě víc. Vypadal, jako by strnul uprostřed skoku – paže vztažené a ústa otevřená v tichém skřeku. Zato Bonniin výkřik se odrážel od stěn.

Pak se všechno semlelo najednou. Stefan vyrazil zpět, Meredith se otočila, Matt strčil Bonnii za sebe. Ale stařec neskočil. Tyčil se tam nad nimi a zíral kamsi přes jejich hlavy, jako by tam viděl něco, co nikdo z nich vidět nemůže. Z jeho úst konečně začaly vycházet zvuky – zvuky, které nakonec utvořily jedno naříkavé slovo:

„*Upír! Upíííííír!*“

Do pokoje vběhli zřízenci, odstrčili Bonnii i ostatní z cesty a starce přidrželi. Jejich výkřiky přispěly k všeobecné vřavě.

„*Upír! Upíííííír!*“ vřeštěl Mereditin dědeček, jako by se pokoušel varovat celé město. Bonnie pocítila návaly paniky – dívá se snad na Stefana? Je to obvinění?

„Prosím, odejděte. Lituji, ale opravdu musíte jít,“ strkala je sestra z místnosti. Meredith vzdorovala a volala:

„Dědo!“

„*Upír*!“ vyl strašlivý hlas.

A pak: „Jasanové dřevo! Upír! Jasanové dřevo…“

Dveře se zabouchly.

Meredith lapala po dechu a bojovala se slzami. Bonnie zatínala nehty Mattovi do paže. Stefan se k nim obrátil, zelené oči rozšířené úlekem.

„*Řekla* jsem vám, že musíte hned odejít,“ opakovala netrpělivě uštvaná sestra. Všichni čtyři ji ignorovali. Hleděli jeden na druhého a jejich ohromení a zmatek se pomalu měnilo v pochopení.

„Tyler tvrdil, že ho může zranit jenom jediný druh dřeva…“ začal Matt.

„*Jasanové dřevo*,“ dokončil Stefan.

„Budeme muset zjistit, kde má úkryt,“ přemítal Stefan po cestě domů. Převzal řízení, protože Meredith u auta vypadly

klíčky rozčilením z ruky. „To za prvé. Pokud to zpackáme, mohlo by ho to varovat.“

Zelené oči mu zářily bizarní směsí triumfu a zarputilého odhodlání. Mluvil úsečně a prudce. Všichni jsou rozčilení, pomyslela si Bonnie, jako by celou noc fetovali. Nervy měli napjaté k prasknutí, takže se může semlít naprosto cokoli.

Také cítila, jako by se blížilo rozuzlení. Jako by všechny události, které začaly oslavou Mereditiných narozenin, spěly k závěru.

Dnes v noci, pomyslela si. Stane se to dnes v noci. Připadalo jí podivně příhodné, že to bude právě večer slunovratu.

„Večer čeho?“ zeptal se Matt.

Ani si neuvědomila, že to řekla nahlas. „Večer slunovratu,“ opakovala. „To je dneska. Dneska večer nastane letní slunovrat.“

„Ani nemusíš pokračovat – zase druidové, co?“

„Oni slavili slunovrat,“ potvrdila Bonnie. „Je to den vhodný pro magii, znamená změnu ročního období. A…“ zaváhala. „No, je to stejné jako u ostatních slavností, jako je Halloween nebo zimní slunovrat. Doba, kdy je hranice mezi viditelným a neviditelným světem nejtenčí. Kdy můžete vidět duchy, jak říkávaly naše prababičky. Kdy se prostě dějou věci.“

„Věci,“ zopakoval Stefan a odbočil na hlavní, která vedla zpátky do Fell’s Church, „se určitě budou dít.“

Nikdo z nich netušil, jak brzy.

Paní Flowersová byla vzadu na zahradě. Zajeli přímo před penzion, aby se po ní podívali. Prořezávala růžové keře a obklopovala ji vůně léta.

Zamračila se a mrkala, když se kolem ní nakupili a začali se jí vyptávat, kde by našli jasanové dřevo.

„Pomalu, uklidněte se,“ mírnila je a pozorně si je prohlížela zpod krempy slamáku. „Cože to chcete? Jasan? Jeden je hned támhle vzadu za těmi duby. A – počkejte ještě…“ dodala, zatímco oni už se hnali zase pryč.

Stefan udeřil do větve stromu velkým zavíracím nožem, který z kapsy vytáhl Matt. Zajímalo by mě, kdy ho asi začal nosit, přemítala Bonnie. Taky ji napadlo, co si asi pomyslela paní Flowersová, když přišli zpátky a chlapci mezi sebou na ramenou nesli ještě olistěnou tlustou větev dlouhou dobrý metr a půl.

Ale paní Flowersová se jen dívala a neříkala nic. Když došli k domu, zavolala na ně. „Máš tu balíček, hochu."

Stefan se otočil stále ještě s větví na rameni. „*Já*?"

„Je na něm tvoje jméno. Je to balíček a dopis. Našla jsem to dneska odpoledne na zápraží. Dala jsem ti je do pokoje."

Bonnie pohlédla na Meredith, pak na Matta se Stefanem a všichni měli stejně zmatený a podezřívavý výraz. Atmosféra očekávání najednou zhoustla téměř nesnesitelně.

„Od koho to může být? Kdo by vůbec mohl vědět, že jsi tady…" začala, zatímco stoupali po schodech. Pak se zarazila a zmocnila se jí hrůza. Zlá předtucha jí bzučela ve hlavě jako otravná moucha, ale ignorovala ji. Ne, poroučela si, teď ne.

Ale balíček na Stefanově stole se nedal přehlédnout. Kluci opřeli jasanovou větev o zeď a šli se na něj podívat – byl podlouhlý, plochý, zabalený v hnědém papíru a s krémovou obálkou nahoře.

Vpředu bylo známým bláznivým rukopisem naškrábáno *Stefan.*

Byl to ten rukopis ze zrcadla.

Stáli tam a zírali na ten balíček, jako by to byl jedovatý škorpion.

„Dávej pozor," varovala Stefana Meredith, když se pro balíček zvolna natáhl. Bonnie věděla, co myslí. Měla pocit, jako by jim ta věc měla explodovat v ruce nebo vypustit jedovatý plyn nebo se proměnit na cosi s pořádnými zuby a drápy.

Obálka byla z kvalitního papíru. Jako pozvánka na královský ples, pomyslela si Bonnie. Ale naprosto nevhodně ji hyzdilo několik špinavých otisků prstů a hrany byly

ukoptěné. No, však Klaus ani v tom snu nevypadal vymydleně.

Stefan si obálku ze všech stran prohlédl a pak ji roztrhl. Vytáhl jediný list papíru. Ostatní se k němu natlačili, aby se mu mohli dívat přes rameno, až jej rozloží. Pak Matt vykřikl.

„Co to sakra… vždyť je prázdný!“

To byl. Po obou stranách. Stefan ho obrátil a důkladně prozkoumal. Obličej měl napjatý a uzavřený. Ale ostatní se uvolnili a znechuceně povykovali. Pitomý kanadský žertík. Meredith se natáhla pro balíček, který se zdál dost plochý na to, aby byl taky prázdný, když vtom Stefan najednou ztuhl a syčivě vtáhl dech. Bonnie k němu mrkla a nadskočila. Mereditina ruka ztuhla na balíčku a Matt zaklel.

Na prázdném papíře se začala objevovat písmena. Byla černá, s dlouhými spodními tahy, jako by bylo každé vytesáno neviditelnou dýkou, zatímco přihlíželi. Když si Bonnie přečetla slova, hrůza v jejím srdci ještě vzrostla.

Stefane…
Nezkusíme to vyřešit jako muži? Mám tu dívku. Přijď po setmění ke staré farmě v lesích a promluvíme si, jenom my dva. Přijď sám a já ji nechám jít. Přivedeš-li kohokoli s sebou, zemře.

Nebyl tam žádný podpis, ale dole se objevila ještě slova: *Tohle je jen mezi tebou a mnou.*

„Kterou dívku?“ dožadoval se Matt a díval se z Bonnie na Meredith a zpátky, jako by se ujišťoval, že jsou stále tam. „Jakou dívku?“

Meredith ostrým pohybem elegantních prstů roztrhla balíček a vytáhla na světlo jeho obsah. Bledě zelený šátek se vzorkem vinných listů. Bonnie si jej přesně vybavila – ten obraz se jí vrátil dokonale věrně. Konfety, dárky k narozeninám, orchideje a čokoláda.

„Caroline,“ zašeptala a zavřela oči.

Poslední dva týdny byly tak zvláštní, tolik se lišily od běžného školního života, že skoro zapomněla, že Caroline vůbec existuje. Caroline se odstěhovala do hotelu v jiném městě, jenom aby unikla, aby byla v bezpečí, ale Meredith jí to vysvětlila hned na začátku. *On za tebou může přijít i do Heronu, tím jsem si jistá.*

„Zase si s náma jenom hrál," zamumlala Bonnie. „Nechal nás dojít až takhle daleko, dokonce i navštívit tvého dědečka, Meredith a pak…"

„Musel to vědět," souhlasila Meredith. „Musel vědět celou tu dobu, že hledáme jeho oběť. A teď nám dal šach mat. Pokud ovšem…" Tmavé oči se jí rozzářily náhlým zábleskem naděje. „Bonnie, myslíš, že Caroline mohla ten šátek upustit v domě tu noc během večírku? Nemohl ho tam prostě sebrat?"

„Ne." Zlá předtucha jí opět pronikala do vědomí, ale Bonnie se úporně bránila, snažila se ji zahnat. *Nechce ji,* nechce to vědět. Ale jednou věcí si byla jistá; tohle není bluf. Klaus má Caroline.

„Co budeme dělat?" zeptala se tiše.

„Vím, co *nebudeme* dělat – nebudeme ho poslouchat," řekl Matt. „‚Zkusíme to vyřešit jako muži' – on není muž, je to šupák, a ne džentlmen. A tohle je past."

„Samozřejmě, že je to past," odpověděla Meredith netrpělivě. „Čekal, dokud nezjistíme, jak mu ublížit, a teď se nás snaží rozdělit. Ale to mu neprojde!"

Bonnie sledovala s rostoucím strachem Stefanův obličej. Zatímco Matt a Meredith rozhorleně diskutovali, on tiše složil dopis a vsunul ho zpátky do obálky. Pak jen stál a hleděl na něj s nehybnou tváří a nevnímal nic, co se dělo kolem. A právě ten pohled v jeho očích Bonnii vyděsil.

„Můžeme to obrátit proti němu," navrhoval Matt. „Souhlasíš, Stefane? Co ty myslíš?"

„Já myslím," odpověděl Stefan pomalu a soustředil se na každé slovo, „že po setmění vyrazím do lesa."

Matt přikývl a jako ve fotbale začal spřádat taktiku. „Dobře, ty rozptýlíš jeho pozornost. A mezitím my tři…"

„Vy tři," pokračoval Stefan stejně důrazně a pohlédl přitom Mattovi zpříma do očí, „půjdete domů. Spát."

Nastalo ticho, které Bonnii a jejím přetaženým nervům připadalo nekonečné. Všichni na Stefana jen zůstali koukat.

Nakonec Meredith prohlásila žertovně: „No, bude trochu obtížné ho chytit ve vlastní posteli, pokud teda nebude tak laskavý, že by k nám zavítal na návštěvu."

Tím se napětí uvolnilo. Matt zhluboka vydechl a řekl: „Tak jo, Stefane, je mi jasné, jak se asi cítíš, ale…" Jenže Stefan ho přerušil:

„Myslím to smrtelně vážně, Matte. Klaus má pravdu; tohle je mezi ním a mnou. A říká, že mám přijít sám, nebo ublíží Caroline. Takže půjdu sám. Je to moje rozhodnutí."

„To bude tvůj *pohřeb*," vyhrkla Bonnie skoro hystericky. „Stefane, ty seš blázen. To *nemůžeš*."

„Uvidíš."

„Nedovolíme ti…"

„Ty si myslíš," řekl Stefan a podíval se jí do očí, „že bys mě dokázala zastavit?"

Nastalo ještě nepříjemnější ticho než předtím. Bonnie na něj hleděla a měla pocit, jako by se jí Stefan nějak měnil přímo před očima. Najednou měl ostřejší rysy a změnil postoj těla, aby zdůraznil svaly pružné šelmy, které se mu rýsovaly pod tričkem. Najednou jí připadal cizí. A děsivý.

Bonnie sklopila oči.

„Buďme rozumní," ozval se zase Matt a změnil taktiku. „Prostě to v klidu probereme…"

„Není co probírat. Já půjdu. Vy ne."

„Dlužíš nám víc než jen tohle, Stefane," ozvala se Meredith a Bonnie byla vděčná za její klidný hlas. „Jasně, můžeš nás roztrhat na kusy, super, o tom nikdo nepochybuje. To jsme pochopili. Ale po tom všem, co jsme společně prožili, si zasloužíme podrobnější vysvětlení, než zmizíš někam do lesů."

„Tvrdil jsi, že tohle je i boj holek," přidal se Matt. „Kdy jsi došel k tomu, že to tak není?"

„Když jsem přišel na to, kdo je ten zabiják!“ odsekl Stefan. „Klaus je tady kvůli mně.“

„Ne, to teda není!“ vykřikla Bonnie. „Copak jsi ty přinutil Elenu, aby zabila Katherine?“

„Zahnal jsem Katherine zpátky ke Klausovi! A *tím* to všechno začalo. A Caroline se do toho zapletla taky kvůli mně; kdyby nebylo mě, necítila by nenávist k Eleně a nezapletla by se s Tylerem. Mám za ni určitou zodpovědnost.“

„Ty tomuhle prostě *chceš* věřit,“ Bonnie už na něj skoro ječela. „Klaus nás nenávidí všechny. Ty si opravdu myslíš, že tě odtamtud nechá odejít? A myslíš, že nás ostatní pak nechá na pokoji?“

„Ne,“ odpověděl Stefan a zvedl větev opřenou o zeď. Vytáhl z kapsy Mattův nůž a začal odsekávat větvičky, až mu v ruce zbyl rovný bílý oštěp.

„No skvěle, jen si jdi na svůj osamělý souboj!“ rozvzteklil se Matt. „Copak nevidíš, jak je to pitomý? Nakráčíš mu přímo do pasti!“ Přistoupil o krok ke Stefanovi. „Možná si myslíš, že my tři tě nezastavíme…“

„Matte, dost,“ Mereditin hluboký klidný hlas zazněl pokojem. „K ničemu to nevede.“ Stefan se na ni podíval a svaly kolem očí se mu napjaly, ale ona mu s klidnou tváří pohled vracela. „Takže jsi rozhodnutý se s Klausem utkat tváří v tvář, Stefane. Dobře. Ale než půjdeš, alespoň se ujisti, že máš v tom boji nějakou šanci.“

Klidně si začala rozepínat knoflíček svojí vyšívané blůzky.

Bonnií to otřáslo, přestože mu to samé nabídla sama právě před týdnem. Ale to bylo v soukromí, proboha, pomyslela si. Pak pokrčila rameny. V soukromí nebo veřejně, jaký je v tom rozdíl?

Pohlédla na Matta, na jehož tváři viděla stejné ohromení. Pak si všimla, jak se mu mezi obočím prohloubila vráska, která oznamovala nástup onoho známého tvrdohlavého výrazu, který děsil trenéry soupeřících fotbalových týmů. Obrátil k ní svoje modré oči

a ona přikývla a vysunula bradu. Bez dalšího slova si rozepnula větrovku a Matt si stáhl tričko.

Stefan přejížděl pohledem z jednoho na druhého, jak se všichni tři zasmušile svlékají v jeho pokoji, a pokoušel se skrýt ohromení. Vrtěl hlavou a bílý oštěp držel před sebou jako zbraň. „Ne."

„Nebuď pitomej, Stefane," vyštěkl na něj Matt. Dokonce i ve víru těch hrozných okamžiků Bonnie jaksi mimoděk musela obdivovat jeho obnaženou hruď. „Jsme přece tři. Můžeš si vzít hodně, a přitom neohrozíš nikoho z nás."

„Řekl jsem, že ne! Ne kvůli pomstě – ne, abych bojoval zlem proti zlu! Ani z žádného jiného důvodu. Myslel jsem, že *ty* tohle pochopíš." Stefan hleděl na Matta s hořkostí.

„Já jenom chápu, že takhle tam venku umřeš!" zařval Matt.

„Má pravdu!" Bonnie si přitiskla klouby ruky na ústa. Ona zlá předtucha prolomila její obranu. Nechtěl ji vpustit, ale už neměla sílu se jí bránit. Se zachvěním pocítila, jak ji předtucha prostoupila a uslyšela v mysli slova.

„*Nikdo nemůže bojovat s ním a přežít,*" řekla bolestně. „To říkala Vickie a je to pravda. Já to *cítím*, Stefane. Nikdo nemůže bojovat s ním a přežít!"

Na okamžik, na pouhý okamžik měla dojem, že jí možná bude naslouchat. Pak mu ale obličej opět ztvrdl a on chladně odpověděl:

„To není váš problém. Nechte to na starost mně."

„Ale pokud neexistuje způsob, jak bys mohl vyhrát…" začal Matt.

„Takhle to Bonnie neřekla!" odsekl Stefan stručně.

„Ale ano! O čem to sakra mluvíš?" křičel na něj Matt. Bylo těžké ho vyvést z rovnováhy, ale jakmile k tomu došlo, stejně těžko získával znovu sebekontrolu. „Stefane, už toho mám dost…"

„Já taky!" zařval Stefan tónem, který od něj Bonnie nikdy dřív neslyšela. „Mám vás všech plný zuby, plný zuby

vašeho hašteření a bezzásadovosti – i vašich předtuch! Tohle je *můj* problém!“

„Já myslel, že jsme tým…“ štěkal Matt.

„My nejsme *tým.* Vy jste smečka blbejch lidí! Přesto, co všechno jste zažili, si někde hluboko uvnitř přejete zachovat ty svoje mrňavé bezpečné životy ve svých mrňavých bezpečných domech, dokud se nedohrabete ke svým mrňavým bezpečným hrobům! Nejsem jako vy a ani nechci být! Snášel jsem vás tak dlouho, protože jsem musel, ale tohle je konec.“ Pohlédl na každého z nich a pak řekl s důrazem na každé slovo: „Nepotřebuju nikoho z vás. Nechci vás s sebou a nechci, abyste mě sledovali. Jenom byste mi narušili strategii. *Zabiju* každého, kdo by šel za mnou.“

Věnoval jim poslední žhnoucí pohled, otočil se na patě a odešel.

14.

„On se snad už úplně zcvoknul,“ prohlásil Matt a zíral na prázdné dveře, ve kterých zmizel Stefan.

„Ne, nezcvoknul,“ odpověděla Meredith. Hlas měla tichý a žalostný, ale zněl v něm i podtón bezmocného smíchu. „Copak nechápeš, o co mu jde, Matte?“ pokračovala, když se k ní otočil. „Řve na nás, chce, abychom ho nenáviděli, chce nás odehnat. Chová se co nejhnusněji, abychom se na něj naštvali a nechali ho to udělat samotného.“ Pohlédla ke dveřím a zdvihla obočí. „*Zabiju každého, kdo by šel za mnou* – to už ovšem trochu přehnal.“

Bonnie se náhle rozhihňala a nešlo to zastavit. „Myslím, že tohle si vypůjčil od Damona: *Ujasněme si to, nepotřebuju nikoho z vás*!“

„*Jste jenom smečka blbejch lidí*,“ přidal se Matt. „Ale já to furt nechápu. Tys právě měla předtuchu, Bonnie, a Stefan tyhle věci obvykle nepřehlíží. Neexistuje způsob, jak s ním bojovat a zvítězit, je to tak?“

„Bonnie netvrdila, že neexistuje způsob, jak s ním bojovat a zvítězit. Řekla, že neexistuje způsob, jak s ním bojovat a *přežít.* Je to tak, Bonnie?“ obrátila se na ni Meredith.

Záchvat hihňání Bonnii přešel. Pokoušela se rozebrat svoji předtuchu, ale nevybavovala si nic víc než ta slova, která se jí vloudila do mysli. *Nikdo nemůže bojovat s ním a přežít.*

„Ty chceš říct, že si Stefan myslí…“ V Mattových očích se pomalu rozhořel bouřlivý hněv. „On si myslí, že půjde a zastaví Klause, i když při tom sám přijde o život? Jako nějaký obětní beránek?“

„Spíš jako Elena," opravila ho Meredith střízlivě. „A možná – prostě chce být s ní."

„Hm-hmmm," zavrtěla hlavou Bonnie. Možná si nepamatuje nic víc z toho proroctví, ale *tímhle* si je jistá. „To si nemyslí, to vím určitě. Elena je výjimečná. Stala se tím, čím teď je, protože umřela tak mladá; zanechala příliš mnoho věcí v životě nedokončených a – no prostě, ona je výjimečný případ. Ale Stefan už je upírem asi pět set let, a tak určitě neumře mladý. Nikdo mu nemůže zaručit, že by skončil tam, co Elena. Mohl by přijít na jiné místo – nebo prostě *odejít.* A on to ví. Jsem si jistá, že to ví. Myslím, že se prostě snaží dodržet slib, který jí dal: zastavit Klause, ať to stojí, co to stojí."

„Nebo se alespoň pokusit," řekl Matt tiše a znělo to, jako by někoho citoval. „I když víš, že prohraješ." Náhle vzhlédl k dívkám. „Půjdu za ním."

„Samozřejmě," potvrdila Meredith trpělivě.

Matt zaváhal. „Ehm – myslím, že se mi asi nepodaří vás dvě přesvědčit, abyste zůstaly tady?"

„Po všech těch květnatých slovech o týmové práci? Ani náhodou."

„Toho jsem se bál. Takže…"

„Takže," prohlásila Bonnie, „padáme odsud."

Posbírali všechny zbraně, které měli. Mattův kapesní nůž, který Stefan upustil, když dodělal kopí, slonovinou vykládanou dýku ze Stefanova prádelníku a nůž z kuchyně.

Venku nebylo po paní Flowersové ani stopy. Obloha byla bledě fialová a na západě přecházela do meruňkové barvy. Soumrak v den slunovratu, připomněla si Bonnie a zježily se jí chloupky na pažích.

„Klaus psal o staré farmě v lesích – to musí být Francherovic usedlost," přemítal Matt. „Tam, co Katherine nechala Stefana té vyschlé studni."

„To by dávalo smysl. Pravděpodobně používá Katherinin tunel, aby mohl procházet pod řekou," poznamenala Meredith. „Pokud teda Starobylí nejsou tak

mocní, že by mohli překročit tekoucí vodu, aniž by jim to ublížilo.“

To je pravda, uvědomila si Bonnie, zlé bytosti nemůžou překročit tekoucí vodu – a čím jsou zlovolnější, tím je to pro ně obtížnější. „Ale my o nich nevíme vůbec nic,“ řekla nahlas.

„Ne – a to znamená, že musíme být opatrní,“ připomněl Matt. „Já tyhle lesy znám hodně dobře a vím, kterou cestu si asi Stefan vybere. Myslím, že bychom měli jít jinudy.“

„Aby nás Stefan nenačapal a nezabil?“

„Aby nás *Klaus* nenačapal, nebo alespoň ne všechny. Možná se nám podaří dostat ke Caroline. Nějak ji musíme odstranit ze hry – dokud Klaus může vyhrožovat, že jí ublíží, může Stefana donutit, aby dělal, co po něm chce. A vždycky je nejlepší plánovat dopředu, být o krok před nepřítelem. Klaus se tam chce setkat se Stefanem po setmění; takže my tam budeme ještě *před* setměním a možná ho překvapíme.“

Na Bonnii jeho strategie udělala dojem. Není divu, že hraje jako zadák, pomyslela si. Já bych tam prostě vtrhla s řevem.

Matt je vedl po téměř neviditelné stezičce mezi duby. Podrost byl v tomhle ročním období obzvlášť bujný všude plno mechů, trávy, květin a kapradí. Bonnie musela věřit, že Matt ví, kam jde, protože *ona* to tedy určitě nevěděla. Nad nimi ptáci končili svoje poslední večerní písně, než se vydají hledat hnízdečko na noc.

Začalo se šeřit. Můry poletovaly Bonnii kolem tváře. Když zakopla o trs prašivek schovaných pod drnem, byla zvlášť vděčná, že si tentokrát vzala džíny.

Nakonec je Matt zastavil. „Už se blížíme,“ řekl tiše. „Kousek dál je takový hájek, odkud se můžeme dívat dolů a Klaus nás neuvidí. Pojďte úplně zticha a opatrně.“

Bonnie ještě nikdy nevěnovala takovou péči tomu, kam šlape. Naštěstí bylo spadané listí vlhké a nešustilo. Po několika minutách se Matt natáhl na břicho a naznačil dívkám, aby udělaly totéž. Bonnie si důrazně opakovala, že

jí nevadí stonožky ani červi, které občas ucítila pod rukou, a že jsou jí ukradené pavučiny ve tváři. Tady jde o život, nebo o smrt, a ona *obstojí*. Není moula ani děcko, ona *to zvládne*.

„Támhle," zašeptal Matt sotva slyšitelným hlasem. Bonnie se pošoupla na břiše k němu a podívala se.

Shlíželi dolů na farmu Francherových – nebo spíš na její zbytky. Rozpadla se už dávno a les si ji vzal zpátky. Teď už zbyly jenom základy, kamení pokryté plevelem a pichlavými ostružinami a jediný vysoký komín jako osamělý pomník.

„Támhle je Caroline," vydechla Meredith Bonnii do druhého ucha.

Viděli ji jako nezřetelnou postavu sedící u komína. Její bledě zelené šaty se v houstnoucí tmě daly ještě rozeznat, ale kaštanové vlasy už vypadaly prostě tmavé. Na tváři jí svítilo cosi bílého a Bonnie si po chvíli uvědomila, že to bude roubík. Lepicí páska nebo obinadlo. Podle jejího podivného držení těla – paže dozadu a nohy natažené vpředu – Bonnie uhádla, že je také spoutaná.

Chudák Caroline, pomyslela si a odpustila jí všechny ty hnusné, přízemní a sobecké podrazy, které kdy provedla – a byla by jich povážlivá řádka, kdyby se to mělo všechno sečíst. Ale Bonnie si nedovedla představit nic horšího než být v zajetí bláznivého upíra, který už vám zabil dvě spolužačky, odvlečená do lesů a spoutaná a pak ponechaná v nejistotě s tím, že váš život závisí na jiném upírovi, který má pořádně dobrý důvod vás nenávidět. Vždyť Caroline na začátku o Stefana usilovala a pak nenáviděla Elenu a pokoušela se ji ponížit, protože ho získala. Stefan Salvatore byl ta poslední osoba na světě, která by měla chovat vlídné city ke Caroline Forbesové.

„Podívejte!" zašeptal Matt. „Je to on? Klaus?"

Bonnie už to viděla také – drobný vlnivý pohyb na druhé straně za komínem. Když napjala zrak tím směrem, objevil se: světlý tenký kabát mu vlál kolem těla jako duchovi. Pohlédl dolů na Caroline a ona před ním ucukla,

jak se snažila být co nejdál. Jeho smích se nesl večerním vzduchem tak jasně, až sebou Bonnie cukla.

„To je on," potvrdila a přikrčila se za kapradím. „Ale kde je Stefan? Už je skoro tma."

„Možná dostal rozum a rozhodl se, že nepřijde," zadoufal Matt.

„Takové štěstí nemáme," upozornila je Meredith. Dívala se skrze kapradiny k jihu. Bonnie se také podívala tím směrem a strnula.

Stefan stál na kraji mýtiny, vynořil se tam jako duch. Ani Klaus ho neviděl přicházet, povšimla si Bonnie. Stál tam tiše a neučinil sebemenší pokus skrýt sebe nebo bílé kopí, které si nesl. V jeho postoji a v tom, jak přehlížel scénu před sebou, bylo něco, co Bonnii připomnělo, že v patnáctém století býval šlechticem. Neříkal nic, jen čekal, až si ho Klaus všimne, nenechal se vyprovokovat.

Když se Klaus otočil, strnul a Bonnie vycítila, že ho Stefan překvapil. Ale pak se zasmál a rozhodil paže.

„Salvatore! Jaká náhoda; zrovna jsem na tebe myslel!"

Stefan Klause zvolna přejížděl pohledem od okraje rozedraného kabátu až po rozčepýřené vlasy. Pak odpověděl:

„Žádal sis mě. Jsem tady. Nech tu dívku jít."

„Já jsem řekl něco takového?" Klaus si v upřímně překvapeném gestu přitiskl dlaň na prsa. Pak zavrtěl hlavou a tlumeně se zachechtal. „Myslím, že neřekl. Nejdřív si popovídáme."

Stefan přikývl, jako by Klaus potvrdil nějakou trpkou skutečnost, kterou očekával. Sňal kopí z ramene a držel ho před sebou. S dlouhým těžkým kusem dřeva zacházel obratně. „Poslouchám tě," odpověděl.

„Není tak blbej, jak vypadá," zamumlal Matt zpoza kapradí a v hlasu mu zazněl tón respektu. „A není tak žhavej umřít, jak jsem myslel," dodal. „Dává si bacha."

Klaus pokynul směrem ke Caroline, až se špičkami prstů dotkl její kaštanové hřívy. „Proč nepřijdeš sem, ať na

sebe nemusíme křičet?“ Ale zatím nehrozí, že své zajatkyni ublíží, zaznamenala Bonnie.

„Já tě slyším výborně,“ odpověděl mu Stefan.

„Super,“ zašeptal Matt. „To je ono, Stefane!“

Ale Bonnie si mezitím prohlížela Caroline. Zajatá dívka se zmítala a házela hlavou ze strany na stranu, jakoby v bolestech či v záchvatu šílenství. Bonnie měla z Carolininých pohybů podivný pocit, zvlášť z toho divokého trhání hlavou, jako by se dívka snažila vzepnout k obloze. Obloha… Bonnie k ní zvedla zrak. Už se snesla úplná tma a ubývající měsíc zářil nad stromy. Tak proto teď zase vidí kaštanovou barvu Carolininých vlasů: to ten měsíční svit, pomyslela si. Pak jí oči s úlekem sjely ke stromu těsně nad Stefanovou hlavou, jehož větve se zlehka komíhaly, přestože nebyl žádný vítr. „Matte?“ zašeptala poplašeně.

Stefan se soustředil na Klause každičkým svým smyslem – každým svalem, každým atomem svých Sil se upínal na Starobylého před sebou. Ale ten strom přímo nad ním…

Bonnie v mžiku zapomněla na strategii nebo na to, že se zeptá Matta, co dělat. Vyskočila ze svého úkrytu a zaječela:

„Stefane! Nad tebou! Je to past!“

Stefan odskočil stranou hbitě jako kočka zrovna ve chvíli, kdy se cosi vrhlo přesně na místo, kde ještě před okamžikem stál. Měsíc dokonale ozařoval celou scénu – takže Bonnie viděla i Tylerovy bílé obnažené tesáky.

A taky bílý záblesk bělma Klausových očí, když obrátil zrak k ní. Na jediný mrazivý okamžik hleděla přímo na něj a pak se zablesklo.

Z čisté oblohy.

Teprve později si Bonnie uvědomila, jak to bylo divné – a děsivé. V tu chvíli matně zaznamenala, že obloha je jasná a že hvězdy najednou zmizely a klikatá modrá čára udeřila přímo do Klausovy dlaně. To, co spatřila potom, bylo tak strašné, že to překrylo všechny ostatní vjemy: Klaus sevřel prsty kolem toho blesku, nějak ho *uchopil* a mrštil jím po ní.

Stefan zařval, křičel na ni, ať vypadne pryč, *pryč*! Bonnie ho slyšela, ale stála dál jako zkamenělá. Vtom ji cosi popadlo a strhlo stranou. Blesk jí proletěl nad hlavou se zvukem jako prásknutí obřího biče a ucítila závan ozonu. Přistála nosem v mechu. Pak se otočila, aby chňapla Meredith za ruku a poděkovala jí za záchranu, když zjistila, že to byl Matt.

„Zůstaň tady! Ani se nehni!“ křikl na ni a zmizel.

Zase ta zatracená věta! Ta slova zvedla Bonnii rovnou na nohy a ona se rozběhla za ním ještě dřív, než si uvědomila, co vlastně dělá.

A pak se svět změnil v chaos.

Klaus se obrátil zpátky ke Stefanovi, který se potýkal s Tylerem a řezal ho jako koně. Tyler ve své vlčí podobě vydával děsivé zvuky, když vtom s ním Stefan mrštil o zem.

Meredith utíkala ke Caroline oklikou za komínem, aby si jí Klaus nevšiml. Bonnie viděla, jak se k ní dostala, a zaznamenala záblesk Stefanovy stříbrné dýky, jak jí přeťala pouta na rukou. Pak ji napůl odnesla a napůl odtáhla za komín, aby jí mohla osvobodit i nohy.

Zvuk připomínající třesk parohů přiměl Bonnii se otočit. Klaus vyrazil na Stefana se svou vlastní větví – předtím ji asi musel mít položenou na zemi. Vypadala stejně ostrá, jako ta Stefanova, což z ní činilo nebezpečné kopí. Ale Klaus se Stefanem se nepokoušeli jenom jeden druhého bodnout; používali větve i jako obušky. Hotovej Robin Hood, pomyslela si Bonnie omámeně. Malej John a Robin. Přesně tak to vypadalo: Klaus byl o tolik větší a těžší než Stefan.

Pak Bonnie zahlédla ještě něco a bezhlesně vykřikla. Za Stefanem se Tyler opět vyhrabal na nohy a krčil se ke skoku stejně jako předtím na hřbitově. Ale Stefan k němu stál zády. A Bonnie ho nestihne varovat včas.

Jenže zapomněla na Matta. Předklonil hlavu a bez ohledu na drápy a zuby se vrhl na Tylera. Srazil ho jako prvotřídní hráč ragby ještě předtím, než mohl skočit. Tyler odletěl stranou a Matt přistál na něm.

Bonnie byla zahlcená dojmy. Dělo se toho tolik najednou. Meredith bojovala s pouty na Carolininých kotnících; Matt bušil do Tylera způsobem, za který by ho ve fotbale určitě diskvalifikovali; Stefan točil jasanovou tyčí, jako by to trénoval celý život. Klaus se bláznivě smál, zdálo se, že je tím cvičením nadšený – vyměňovali si údery se smrtící rychlostí a přesností.

Ale zdálo se, že Matt má potíže. Tyler ho tiskl, vrčel a snažil se prokousnout mu hrdlo. Bonnie se divoce rozhlížela po nějaké zbrani a úplně zapomněla na kuchyňský nůž ve své kapse. Zrak jí padl na uschlou dubovou větev. Popadla ji a utíkala k místu, kde se rvali Tyler s Mattem.

Když se k nim dostala, zaváhala. Neodvážila se udeřit ze strachu, že trefí Matta. Převalovali se s Tylerem dokola hned sem, hned tam.

Pak se Matt zase dostal nahoru na Tylera, přidržel mu hlavu dole a pohyb na okamžik strnul. Bonnie vycítila svoji šanci a napřáhla se. Ale Tyler ji uviděl. Nadpřirozenou silou stáhl nohy pod sebe a odmrštil Matta dozadu. Matt se praštil hlavou o strom s takovým zvukem, že ho Bonnie do smrti nezapomene. Znělo to dutě, jako když praskne shnilý meloun. Sjel po stromě dolů a znehybněl.

Bonnie zděšeně lapala po dechu. Asi by vyrazila k Mattovi, ale Tyler už byl před ní, ztěžka dýchal a krvavé sliny mu stékaly po bradě. Vypadal ještě mnohem víc jako zvíře než tehdy na hřbitově. Bonnie jako ve snu zvedla klacek, ale cítila, že se jí v rukou chvěje. Matt je tak nehybný – dýchá vůbec? Bonnie slyšela svůj vlastní vzlyk, když se obrátila k Tylerovi. Tohle je přece směšné; tohle je kluk z jejich školy. Kluk, se kterým loni na plese tancovala. Jak jenom může stát mezi ní a Mattem, jak jenom může chtít jim všem ublížit? Jak jenom *může*!

„Tylere, prosím…“ začala a chtěla se s ním domluvit, prosit ho…

„Ty jsi sama v lese, holčičko?“ řekl a jeho hlas zněl jako hluboké hrdelní vrčení, které na poslední chvíli přetváří ve

slova. V tom okamžiku Bonnie pochopila, že tohle není ten kluk, se kterým chodila do školy. Tohle je *zvíře*. Ach bože, ten je šerednej, pomyslela si. Provazce rudých slin mu visely z tlamy. A ty žluté oči s úzkou zorničkou – čišela z nich krutost žraloka nebo krokodýla nebo vosiček, které kladou svá vajíčka do ještě živých housenek. Veškerá krutost zvířecího světa v těch dvou žlutých očích.

„Někdo tě měl varovat," pokračoval Tyler a rozevřel čelist do úsměvu, jakým se smějí psi. „Jestli se budeš procházet po lesích sama, mohla bys potkat velkého zlého…"

„Pitomce!" dořekl nějaký hlas za něj. S pocitem úlevy, který se blížil nábožné úctě, si Bonnie všimla, že dorazila Meredith. Meredith se Stefanovou dýkou v ruce. Zářila v měsíčním svitu jako tekuté stříbro.

„Stříbro, Tylere," potvrdila Meredith a zamávala s ní. „Zajímalo by mě, co stříbro udělá s vlkodlakem? Chtěl bys to vyzkoušet?" Veškerá elegance, rezervovanost a odstup nezaujatého pozorovatele, které byly pro Meredith tak typické, byly pryč. Tohle byla skutečná Meredith, Meredith válečnice – a přestože se usmívala, byla úplně *šílená*.

„*Jo*!" vykřikla Bonnie škodolibě a ucítila příval adrenalinu. Najednou už se mohla hýbat. Ona spolu s Meredith jsou silné. Meredith útočila na Tylera z jedné strany a Bonnie se chystala s klackem z druhé. Projela jí touha, jakou předtím nikdy nepocítila, touha udeřit Tylera tak silně, že mu uletí hlava. Úplně cítila v paži sílu to udělat.

A Tyler to svým zvířecím instinktem vycítil – z toho, jak ho svíraly z obou stran. Ucouvl a otočil se, aby jim unikl. Ale ony se otočily s ním. Obíhali kolem sebe jako tři planety v miniaturní sluneční soustavě: Tyler se uprostřed obracel stále dokola a Bonnie a Meredith kolem něj kroužily a číhaly na příležitost zaútočit.

Jedna, dvě, *tři*. Mezi Bonnii a Meredith přeskočil jakýsi bezhlesný signál. Zrovna ve chvíli, kdy Tyler skočil po Meredith a přitom se pokoušel srazit dýku stranou, Bonnie udeřila. Vzpomněla si na radu jednoho bývalého přítele,

který ji kdysi učil hrát baseball, a představila si, ne že chce Tylera udeřit po hlavě, ale *skrz* hlavu, jako by chtěla trefit něco na druhé straně. Vložila do toho úderu veškerou váhu svého drobného těla a síla nárazu jí otřásla od hlavy až k patě. Bolestivě jí škublo v paži a klacek se roztříštil. Ale Tyler padl jako pták, kterého hajný sestřelil z oblohy.

„Dostala jsem ho! *Jo! Super! Jo*!“ vyjekla Bonnie a zahodila klacek. Triumfální pocit z ní vyrazil v primitivním vítězném výkřiku: „*Zmákly jsme ho*!“ Popadla těžké tělo za chlupy na zádech a stáhla ho z Meredith, kam padlo. „*My*…“

Pak zmlkla, jako když utne, a slova jí zamrzla v hrdle. „*Meredith*!“ vykřikla.

„To je dobrý,“ zalapala Meredith po dechu, hlas sevřený bolestí. A slabostí, pomyslela si Bonnie a zamrazilo ji, jako by ji polil studenou vodou. Tyler jí drápy rozpáral nohu až na kost. Meredith měla na stehně dlouhé zející rány, které prosvítaly skrze rozedrané džíny. K Bonniinu zděšení bylo vidět nejen kůži, ale pod ní roztrhané svaly a šlachy a proudící rudou krev.

„Meredith!“ vykřikla zoufale. Musí ji dostat k doktorovi. Teď toho všichni musí nechat; to přece každý pochopí. Mají tu zraněnou; potřebují sanitku. „Meredith,“ zalapala po dechu a skoro plakala.

„Něčím to stáhni.“ Meredith měla tvář úplně bílou. Šok. Upadá do šoku. A ztratila tolik krve; hrozně krvácí. Bože, pomyslela si Bonnie, pomoz mi. Rozhlížela se po něčem, čím by ránu stáhla, ale nic tu nebylo.

Něco dopadlo vedle ní na zem. Kus nylonové šňůry podobné té, kterou svázali Tylera, jenomže tahle měla roztřepené konce. Bonnie vzhlédla.

„Šlo by použít tohle?“ zeptala se Caroline nejistě a zuby jí cvakaly.

Měla na sobě ještě ty zelené šaty, kaštanové vlasy měla rozcuchané a přilepené k tváři potem a krví. Když mluvila, tak se zlehka zapotácela a pak padla na kolena vedle Meredith.

„Jsi taky zraněná?“ zalapala po dechu Bonnie.

Caroline zavrtěla hlavou, ale pak se předklonila, přemožená nevolností, a Bonnie si všimla ranek na jejím krku. Ale teď nebyl čas dělat si starosti o Caroline. Meredith má přednost.

Bonnie utáhla šňůru nad zraněním a v mysli si zběsile přehrávala všechno, co se naučila od svojí sestry Mary, která je zdravotní sestra. Mary říkala, že škrtidlo nesmí být příliš těsné a nesmí se ponechat příliš dlouho, aby nedošlo ke gangréně. Ale ona musí zastavit krvácení. Ach, Meredith.

„Bonnie, pomoz Stefanovi,“ vydechla Meredith mezi zuby téměř neslyšným šepotem. „Bude to potřebovat…“ klesla na zem a chroptivě dýchala, její pootevřené oči hleděly kamsi k nebi.

Mokro. Všechno je tu mokré. Bonniiny ruce, oblečení, tráva. Mokré Mereditinou krví. A Matt pořád ještě leží pod tím stromem v bezvědomí. Nemůže je tu nechat, zvlášť dokud je Tyler poblíž. Mohl by se probrat.

Bezradně se obrátila ke Caroline, která se třásla a zvracela a po tvářích jí perlil pot. Ta je k ničemu, pomyslela si. Ale neměla na výběr.

„Caroline, poslouchej mě,“ oslovila ji. Popadla největší kus klacku, který použila na Tylera, a dala ho Caroline do ruky. „Zůstaneš tu s Mattem a s Meredith. Povolíš to škrtidlo asi tak každých dvacet minut. A pokud se Tyler začne probouzet, i kdyby se jenom *zavrtěl*, praštíš ho tímhle, jak nejvíc dokážeš. Rozumíš?“

„Caroline,“ dodala, „tohle je tvoje velká šance dokázat, že za něco stojíš. Že nejseš k ničemu. Jasný?“ Zachytila pohled těch tajemných zelených očí a zopakovala: „Jasný?“

„Ale co budeš dělat *ty*?“

Bonnie pohlédla směrem k mýtině.

„Ne, Bonnie,“ Caroline ji popadla za ruku. Bonnie jednou částí své mysli zaznamenala polámané nehty a odřená zápěstí od provazů. „Zůstaň tady, kde je to bezpečnější. Nechoď za nimi. Nemůžeš vůbec nic udělat…“

Bonnie setřásla její ruku a zamířila k mýtině, než ztratí poslední zbytek odhodlání. V srdci věděla, že Caroline má pravdu. Nemůže vůbec nic dělat. Ale něco, co předtím řekl Matt, jí znělo v mysli. Alespoň se pokusit. Musí to zkusit.

Přesto to jediné, co mohla v několika následujících strašlivých minutách dělat, bylo dívat se.

Klaus a Stefan si pořád ještě vyměňovali údery se stejnou vehemencí a přesností. Vypadalo to jako nádherný smrtící tanec. Ale byl to vyrovnaný, nebo alespoň skoro vyrovnaný souboj. Stefan se držel.

Viděla, jak Stefan jasanovým kopím srazil Klause na kolena, tlačil ho vzad, stále dál a dál dozadu, jako kdyby chtěl vyzkoušet, kam až to půjde. A Bonnie teď viděla i Klausův obličej, ústa lehce pootevřená, jak vzhlíží ke Stefanovi a v jeho pohledu se mísí cosi jako překvapení a strach.

A pak se všechno změnilo.

Na konci toho pohybu, když se Klaus zaklonil, jak nejdál to šlo, když už to vypadalo, že buď spadne, nebo se zlomí, se něco stalo.

Klaus se usmál.

A pak začal tlačit proti Stefanovi.

Bonnie viděla, jak se Stefanovi napínají svaly, jak mu tuhnou paže v marném úsilí odolat. Ale Klaus, stále s tím šíleným úsměvem a doširoka otevřenýma očima, nepřestával získávat, co předtím ztratil. Narovnal se jako nějaký příšerný čertík z krabičky, jenom pomaleji. Pomalu. Nevyhnutelně. Jeho úšklebek se stále rozšiřoval, až to vypadalo, že mu upadne dolní část tváře. Křenil se jako kočka Šklíba.

Jako kočka, pomyslela si Bonnie.

Jako kočka s myší.

Teď byla řada na Stefanovi, aby se zaťatými zuby hekal a supěl námahou a snažil se Klause odrazit. Ale Klaus a jeho hůl se dál přibližovali a tlačili Stefana vzad, až k zemi.

A celou dobu se šklebil.

Dokud Stefan neležel až na zemi. Vlastní oštěp měl přitisknutý na hrdle Klausovým kopím. Klaus na něj shlédl a radostně se usmál. „Hra už mě unavila, chlapečku," řekl, narovnal se a zahodil vlastní oštěp. „Teď přišel čas umírání."

Sebral Stefanovi jeho kopí stejně snadno, jako by ho sebral dítěti. Stačil jeden švih zápěstí a zlomil ho přes koleno, čímž ukázal, jakou má sílu – jakou sílu ve skutečnosti měl celou tu dobu. Jak krutě si se Stefanem hrál.

Jednu půlku tyče zahodil přes mýtinu a druhou bodnul Stefana. Ne naostřeným koncem, ale tím roztřepeným na tucet drobných třísek. Bodnul téměř ležérně, ale Stefan vykřikl. A pak bodal znovu a znovu a Stefan pokaždé zakřičel.

Bonnie neslyšně plakala.

Nikdy předtím neslyšela Stefana křičet. Nikdo jí nemusel říkat, jak hrozná bolest to asi musela být. Nikdo jí nemusel říkat, že jasanové dřevo je možná jediné dřevo smrtící pro Klause, ale že pro Stefana je smrtící každé dřevo. A že pokud Stefan teď ještě neumírá, tak určitě umře.

Klaus zvedl ruku a chystal dokončit práci jedním mocným úderem. Tvář pozvedl k měsíci s výrazem zvrácené rozkoše, který ukazoval, že *tohle* je to, co ho těší, tohle si užívá. Zabíjení.

A Bonnie se nemohla ani pohnout, nemohla ani plakat. Svět se s ní točil. Všecko to byla chyba, ona neobstála; nakonec je přece jenom jako malá holka. Nechtěla vidět tu poslední ránu, ale nedokázala odvrátit pohled. Tohle všechno přece nemůže být pravda. Ale byla.

Klaus máchl rozštěpeným koncem hole a s výrazem čiré extáze napjal svaly k poslednímu úderu.

Vtom přes mýtinu přilétla druhá půlka kopí a zabodla se mu doprostřed zad tak prudce, až se zachvěla jako obrovský šíp – jako polovina obrovského šípu. Klaus rozhodil paže a upustil klacek. Ta rána mu v mžiku smazala extatický výraz z tváře. Chvíli tam stál s rozhozenými pažemi a pak se

otočil. Oštěp z bílého jasanového dřeva se mu v zádech zlehka komíhal.

Bonnie měla mžitky před očima, takže neviděla zřetelně, ale jasně slyšela hlas, který se zvonivě nesl přes mýtinu, studený, domýšlivý a plný neochvějné sebejistoty. Pouhých pět slov, která všechno změnila.

„*Pracky pryč od mého bratra*.“

15.

Klaus vykřikl. Ten výkřik připomněl Bonnii prehistorické predátory, jako byli šavlozubí tygři a obří mamuti. Spolu s výkřikem mu z úst vytekla zpěněná krev a změnila jeho pěkný obličej v masku zuřivé nenávisti.

Rukama se snažil dosáhnout na záda, aby uchopil jasanový kůl a vyrval ho ven. Ale byl zabodnutý příliš hluboko. Byl to dobrý hod.

„Damon," zašeptala Bonnie.

Stál na okraji mýtiny mezi duby. Zatímco přihlížela, pokročil o krok blíž ke Klausovi, pak o další; mrštné přískoky lovce, ze kterých čišel smrtící záměr.

A byl rozzlobený. Bonnie by utekla jen při pohledu na jeho tvář, kdyby neměla svaly strnulé hrůzou. V životě neviděla tolik zloby držené na tak tenkých otěžích.

„Pracky… pryč… od mého bratra," zopakoval téměř šeptem a aniž spustil pohled z Klause, učinil další krok.

Klaus znovu vykřikl, ale zoufalé pohyby rukou ustaly. „Ty pitomče! My spolu přece nemusíme bojovat! Říkal jsem ti to u toho domu! Můžeme se navzájem ignorovat!"

Damonův hlas nebyl o nic silnější než předtím. „Pracky pryč od mého bratra." Bonnie cítila, jak to v něm vře, příval Sil jako tsunami. Pokračoval tak tiše, že Bonnie musela napínat uši, aby mu rozuměla. „Než ti vyrvu srdce z těla."

Bonnie se konečně dokázala odlepit z místa. Ustoupila dozadu.

„Přece jsem ti to říkal!" křičel Klaus a u úst se mu objevila další pěna. Damon nedal nijak najevo, že jeho slova slyšel. Zdálo se, že se celou svou bytostí soustředí na

Klausovo hrdlo, na jeho hruď, na tlukoucí srdce uvnitř, které se chystá vyrvat.

Klaus zvedl druhý, nezlomený oštěp a zaútočil jím.

Navzdory krvácení to vypadalo, že mu zbývá ještě mnoho sil. Útok byl náhlý, divoký a téměř se mu nedalo vyhnout. Bonnie viděla, jak mrštil kopím po Damonovi, a bezděčně zavřela oči. Když je o vteřinu později otevřela, uslyšela pleskot křídel.

Klaus bodnul přesně do míst, kde předtím stál Damon, ale teď se tu vznášel jen černý havran, kterému upadlo jediné pírko a zvolna se snášelo k zemi. Zatímco Bonnie zírala na tu scénu, síla útoku vynesla Klause do temnoty mimo mýtinu, kde zmizel.

Na lesy se sneslo hrobové ticho.

Bonnii pomalu opouštělo ochromení. Nejdřív šla a potom utíkala k místu, kde ležel Stefan. Když k němu doběhla, ani neotevřel oči; zdálo se, že je v bezvědomí. Klekla si vedle něho. A pak ucítila, jak se jí zmocňuje děsivý mír – jako když člověk dlouho plave v ledové vodě a začíná pociťovat první příznaky podchlazení. Kdyby už za sebou neměla tolik strašných zážitků, asi by s křikem utekla nebo propadla hysterii. Ale s tím, jak věci byly, to byl prostě poslední krok, poslední malý krůček mimo realitu. Do světa, který nemůže být pravdivý, a přesto je.

Protože to bylo zlé. Hodně zlé. Tak zlé, jak to jen mohlo být.

Nikdy neviděla nikoho takhle zraněného. Ani pana Tannera, který na svoje rány zemřel. Nic, co jí kdy vyprávěla Mary, nepomůže napravit tyhle rány. I kdyby měli Stefana na vozíku před operačním sálem, nebylo by to k ničemu.

Ve stavu toho úděsného klidu vzhlédla a všimla si černých křídel třepotajících se v měsíčním svitu. A pak se Damon objevil vedle ní a ona dokázala promluvit celkem logicky a rozumně:

„Pomůže, když dostane krev?“

Zdálo se, že ji neslyší. Oči měl úplně černé, jak měl roztažené zorničky. To stěží zvládané násilí, ten příval divoké energie, všechno bylo pryč. Poklekl a dotkl se tmavé hlavy na zemi.

„Stefane?“

Bonnie zavřela oči.

Damon má strach, uvědomila si. Damon má strach – *Damon*! – panebože, a já nevím, co mám dělat. Tady se nedá dělat *nic*. Všechno skončilo a my jsme všichni ztraceni a *Damon* se bojí o Stefana. On se o nic nepostará, on nezná řešení a někdo tohle musí dát do pořádku. Panebože, pomoz mi, protože já jsem tak hrozně vyděšená a Stefan umírá a Meredith a Matt jsou zranění a Klaus se určitě vrátí.

Otevřela oči a podívala se na Damona. Byl bledý a jeho obličej najednou vypadal děsivě mladý, když měl takhle roztažené zornice.

„Klaus se vrací,“ řekla Bonnie tiše. Už se Damona nebála. Už mezi nimi neležel rozdíl mezi staletími protřelou šelmou a sedmnáctiletou lidskou dívkou – tady, na hraně světa, byli jen dva lidé, Damon a Bonnie, kteří museli udělat to nejlepší, co umějí.

„Já vím,“ odpověděl Damon. Beze studu držel Stefana za ruku a působilo to naprosto logicky a přirozeně. Bonnie cítila, jak Stefanovi posílá své Síly, a také cítila, že to nestačí.

„Pomohla by mu krev?“

„Moc ne – možná trochu.“

„Musíme vyzkoušet všechno, co by mohlo pomoct.“

A Stefan zašeptal: „Ne.“

Bonnie to překvapilo. Myslela, že je v bezvědomí. Ale oči měl teď otevřené, bdělé a žhavě zelené. Byly na něm to jediné živé.

„Nebuď blázen,“ řekl Damon tvrdším hlasem a svíral Stefanovu ruku, až mu klouby zbělaly. „Jsi těžce zraněný.“

„Neporuším svůj slib.“ Ze Stefanova hlasu zaznívala stále ta neotřesitelná tvrdohlavost, přestože měl tvář úplně bílou. A když Damon otevřel znova pusu, bezpochyby aby

mu řekl, že ho bude muset porušit, nebo mu Damon zpřeráží hnáty, Stefan dodal: „Zvlášť když to stejně nepomůže.“

Rozhostilo se ticho, kdy se Bonnie pokoušela vyrovnat s tou syrovou pravdou. Tam, kde se teď nacházejí, na tomhle příšerném místě mimo veškerou realitu, je veškeré předstírání a falešné ujišťování k ničemu. Sem patří jen pravda. A Stefan jim říká pravdu.

Stále ještě se díval na svého bratra a Damon mu pohled vracel a veškerou tu divokou zuřivou energii soustředil na Stefana, stejně jako ji předtím soustředil na Klause. Jako by to nějak mohlo pomoct.

„Nejsem vážně zraněný, jsem mrtvý,“ řekl Stefan surově, pohled stále zaklesnutý s Damonovým. Jejich poslední a největší souboj, uvědomila si Bonnie. „A musíš odsud dostat Bonnii a ostatní.“

„My tě neopustíme,“ vložila se do toho Bonnie. To byla pravda; tohle může říct.

„*Musíte*!“ Stefan neodvrátil pohled od bratra. „Damone, ty víš, že mám pravdu. Klaus se každou chvíli vrátí. Nezahazuj svůj život. Nezahazuj *jejich* životy.“

„Pendrek mi záleží na jejich životech,“ zasyčel Damon. Tohle je taky pravda, pomyslela si Bonnie a kupodivu ji to ani neurazilo. Tady je jediný život, na kterém Damonovi záleží – a není jeho vlastní.

„Ale ano, záleží!“ štěkl Stefan. Svíral Damonovi ruku tak divoce, jako by soupeřili a mohl takhle Damona přinutit k souhlasu. „Elena měla jedno přání; no, a tohle je moje. Ty máš Síly, Damone. Chci, abys je použil na jejich ochranu.“

„Stefane…“ zašeptala Bonnie zoufale.

„*Slib mi to*,“ naléhal Stefan na Damona a pak se mu tvář sevřela návalem bolesti.

Dlouhé vteřiny Damon jen shlížel bratrovi do tváře. Pak řekl: „Slibuju,“ rychle a ostře jako úder dýkou. Pustil Stefanovu ruku, postavil se a obrátil se k Bonnii. „Tak pojď.“

„Nemůžeme ho *opustit*…“

„Ale ano, můžeme.“ V Damonově tváři už nebylo vůbec nic mladého, nic zranitelného. „Ty a tvoji lidští přátelé odsud odejdete. *Já* se sem vrátím.“

Bonnie zavrtěla hlavou. Matně si uvědomovala, že Damon Stefana nezrazuje, že v tuhle chvíli svým způsobem dává přednost Stefanovým ideálům před Stefanovým životem, ale všechno to pro ni bylo příliš nesrozumitelné a nepochopitelné. Nechápala to, a ani to nechtěla chápat. Jediné, co věděla, že tu Stefana nemůžou nechat takhle ležet.

„Půjdeš *ihned*,“ prohlásil Damon hlasem tvrdým jako ocel a natáhl se po ní. Bonnie byla připravena bojovat, ale vtom se stalo něco, co ukončilo veškeré debaty. Ozvalo se prásknutí jako od obřího biče a záblesk světla tak jasného, že Bonnii na chvíli oslepilo. Když konečně zase viděla, spatřila plameny šlehající z nově vyryté díry u kořenů stromu.

Klaus se vrátil. A s bleskem.

Bonnie na něj pohlédla, na jedinou pohybující se postavu na mýtině. Mával zakrváceným jasanovým kůlem, který si vyrval ze zad, jako nějakou krvavou trofejí.

Hromosvod, napadlo Bonnii nelogicky, a pak nastal další třesk.

Uhodilo z čistého nebe a blesk jako obří modrobílá vidlice ozářil všechno kolem jako slunce za poledne. Bonnie sledovala, jak blesky tříští jeden strom za druhým, blíž a blíž k nim. Plameny se plazily po kmenech vzhůru jako vyhladovělí rudí draci.

Stromy po obou stranách místa, kde stála, explodovaly s tak hlasitým třeskem, že spíš cítila, než slyšela, jak jí proniká ušními bubínky. Damon, který měl citlivější oči, vztáhl ruku, aby je ochránil.

Pak vykřikl: „Klausi!“ a vyrazil k němu. Teď už nebyl šelmou na lovu; tohle byl smrtící výpad. Výboj rychlosti útočícího levharta nebo vlka.

Blesk ho zasáhl v půli skoku.

Bonnie při tom pohledu vykřikla a vyskočila na nohy. Objevil se modrý záblesk a zápach spáleniny a pak jen viděla Damona ležet nehybně tváří k zemi. Všimla si, že z něj stoupají jemné proužky dýmu, stejně jako ze zasažených stromů.

Oněmělá hrůzou pohlédla na Klause.

Vykračoval si mýtinou a držel svůj krvavý klacek jako golfovou hůl. Když procházel kolem Damona, sklonil se nad ním a usmál se. Bonnie měla chuť znovu zakřičet, ale neměla dechu nazbyt. Připadalo jí, že tu už nezbyl žádný vzduch, kterého by se mohla nadechnout.

„S *tebou* si to vyřídím později," ušklíbl se Klaus na omdlelého Damona. Pak pozvedl tvář k Bonnii.

„Teď ty," oznámil jí. „S tebou si to vyřídím hned."

Chvilku jí trvalo, než pochopila, že se nedívá na ni, ale na Stefana. Ty elektrizující modré oči byly upřené na Stefanovu tvář. Pak sjely k jeho zakrvácené hrudi.

„Teď tě *sežeru,* Salvatore."

Bonnie zůstala sama. Jediná, kdo ještě stál na nohou. A měla strach.

Ale věděla, co musí udělat.

Znovu klesla na kolena vedle Stefana.

Tak takhle to teda skončí, pomyslela si. Klekneš si vedle svého rytíře a budeš čelit nepříteli.

Podívala se na Klause a posunula se tak, aby svým tělem chránila Stefana. Zdálo se, že si jí poprvé opravdu všiml. Zamračil se, jako by v salátu našel brouka. Rudooranžové světlo ohňů mu pohrávalo na tváři.

„Vypadni mi z cesty."

„Ne."

Tohle je začátek konce. Jen tak, jednoduše, řekneš jedno slovo a pak umřeš za letní noci. Za letní noci, kdy září měsíc a hvězdy a ohně planou jako obětní plameny, kterými kdysi druidové vyvolávali své mrtvé.

„Bonnie, jdi," zasténal Stefan bolestně. „Zmiz, dokud můžeš."

„Ne," odpověděla Bonnie. Promiň, Eleno, pomyslela si. Nedokázala jsem ho zachránit. Tohle je všechno, co dokážu.

„Vypadni mi z cesty."

„Ne." Může stát v cestě a dát Stefanovi šanci umřít v klidu, a ne s Klausovými zuby na hrdle. Možná už to není nijak velký rozdíl, ale víc pro něj prostě nedokáže udělat.

„Bonnie…" zašeptal Stefan.

„Ty snad nevíš, kdo jsem, děvče? Kráčel jsem po boku samotného ďábla. Když mi uhneš, nechám tě umřít rychle."

Bonnii zradil hlas. Jenom zavrtěla hlavou.

Klaus zaklonil hlavu a pustě se rozchechtal. Vyteklo i něco málo krve. „Tak dobře," řekl. „Uděláme to po tvém. Půjdete oba najednou."

Za letní noci, šeptala si Bonnie. Za večera slunovratu. Kdy je hranice mezi světy nejtenčí.

„Řekni dobrou noc, srdíčko… jako v té písničce ‚Goodnight Sweetheart'…"

Nebyl čas na tranz ani na cokoli jiného. Nebyl čas na nic, než na jediné zoufalé zvolání.

„*Eleno*!" vykřikla Bonnie. „*Eleno! Eleno*!"

Klaus ucouvl.

Na okamžik se zdálo, že samotné její jméno ho dokáže vyplašit. Nebo že čeká, že snad Bonniin výkřik dojde nějaké odpovědi. Stál tam a naslouchal.

Bonnie sebrala všechny své schopnosti, vložila do toho výkřiku úplně všechno, všechnu touhu a zoufalství vykřičela do prázdnoty vesmíru.

A pocítila… jen tu prázdnotu.

Nic nenarušilo letní noc, kromě zvuků praskajícího ohně. Klaus se otočil zpět k Bonnii a Stefanovi a zašklebil se.

Pak si Bonnie všimla mlhy, která se začala přikrádat při zemi.

Ne, to nemůže být mlha. To musí být dým z ohně. Ale nechoval se tak. Svíjel se při zemi a pak se vzedmul do výše jako drobný prachový vír. Získávalo to tvar vzdáleně připomínající mužskou postavu.

O kus dál se objevil další. Pak Bonnie zahlédla třetího. To samé se dělo všude kolem.

Mlha se plížila při zemi mezi stromy. Tvořila jezírka, každé samostatné a ohraničené. Bonnie, která jen němě přihlížela, dokázala skrz každé z nich vidět duby i plameny ohňů i cihly z komína. Klaus se přestal usmívat, přestal se pohybovat a pozoroval to také.

Bonnie se obrátila ke Stefanovi, neschopná ani formulovat otázku.

„Neklidné duše," zašeptal chraplavě. „Slunovrat."

Bonnie pochopila.

Přicházejí. Přicházejí zpoza řeky, kde leží starý hřbitov. Přicházejí z lesů, kde bylo vykopáno nespočet provizorních hrobů, aby se mrtví uložili dříve, než začnou tlít. Neklidné duše vojáků, kteří tu bojovali a umírali během občanské války. Nadpřirozená armáda odpovídá na její volání o pomoc.

Vynořovali se odevšad. A byly jich stovky.

Bonnie už dokázala rozeznat tváře. Mlhavé postavy se vyplnily bledými odstíny barev, jako když vymalujete omalovánku vodovkami. Viděla záblesky modré a lesklou šedou. Byli tu vojáci Unie i Konfederace. Bonnie si všimla tu pistole zaražené za opaskem, tu záblesku zdobeného meče. Prýmky na rukávech. Rozježený tmavý vous a pak další – bílý, dlouhý a udržovaný. Malé postavy, dětské postavy, s temnými dírami místo očí a s bubny zavěšenými u pasu.

„Ach bože," zašeptala. „Ach *bože*." Ale nebylo to naříkání, spíš modlitba.

Ne že by z nich neměla strach, to měla. Bylo to, jako by se každá noční můra, která se jí zdála o starém hřbitově, naplnila. Jako první sen, který se jí zdál o Eleně, kdy z temných děr v zemi začala vylézat různá stvoření; jenže tahle stvoření se neplazila, ale *vznášela*, klouzala a svíjela se, dokud nenabyla lidské podoby. Všechno, co kdy Bonnie cítila na starém hřbitově – že je živý a plný přihlížejících očí, že za jeho čekající nehybností číhají jakési mocné Síly

– se ukázalo jako skutečnost. Země Fell's Church vydala své krvavé vzpomínky. Duchové těch, kdo tu zemřeli, znovu povstali.

A Bonnie cítila jejich hněv. Děsilo ji to, ale ty postavy v ní probouzely ještě další pocity, které ji přiměly zadržet dech a chytit se pevně Stefanovy ruky. Protože ta mlžná armáda měla svého vůdce.

Jedna z postav se vznášela před ostatními a byla nejblíže místu, kde stál Klaus. Zatím neměla ještě pořádný tvar ani obrys, ale oslnivě zářila a blikotala bledě zlatým světlem jako svíce. Pak, přímo před Bonniinýma očima, se najednou zhmotnila ve vzduchu a každou vteřinou zářila oslnivěji tím nezemským světlem. Byla jasnější než okolní ohně. Byla tak zářivá, že Klaus polekaně ucouvl a Bonnie zamrkala, ale když se otočila za podivným hlubokým zvukem, uviděla, že Stefan zírá přímo do světla – beze strachu a s doširoka rozevřenýma očima. A že se mírně usmívá, skoro neznatelně, jako by byl šťastný, že tohle je ta poslední věc, kterou uvidí.

A Bonnie už měla jistotu.

Klaus upustil hůl. Odvrátil se od Bonnie a Stefana, aby čelil oné světelné bytosti, která se vznášela nad mýtinou jako anděl pomsty. Elena na něj shlížela a zlaté vlasy jí povlávaly v neznatelném vánku.

„Ona přišla," zašeptala Bonnie.

„Požádalas ji o to," zamumlal Stefan. Hlas mu přešel do namáhavého sípání, jak bojoval o dech, ale stále se usmíval. Pohled měl vyrovnaný a klidný.

„Odstup od nich," vyzvala Elena Klause. Bonnie slyšela její hlas zároveň v uších i v mysli. Bylo to jako hra desítek zvonků, které jsou zároveň blízko i daleko. „Je po všem, Klausi."

Ale Klaus se rychle vzchopil. Bonnie viděla, jak se zhluboka nadechl a poprvé si všimla obrovské díry vzadu na plášti, tam, kde jím proniklo jasanové kopí. Plášť byl zakrvácený a teď, když Klaus rozhodil rukama, začala vytékat čerstvá krev.

„Myslíš, že se tě bojím?“ zařval. Otočil se a řehtal se sinalým postavám do tváří. „Myslíte, že se bojím vás? Jste mrtví! Jste jen prach ve větru! Nemůžete se mě dotknout!“

„Mýlíš se,“ řekla mu Elena svým zvonkovým hlasem.

„Já jsem jeden ze Starobylých! Patřím mezi První! Víš, co to znamená?“ Klaus se znovu obrátil a oslovil je všechny. Jeho oči odrážely část svitu ohňů. „*Já jsem nikdy neumřel*. Každý z vás tady chcípnul, vy přehlídko strašidel! Ale já ne. Smrt na mě nemůže vztáhnout ruku. Jsem *neporazitelný*!“

Poslední slovo vykřikl tak hlasitě, že se odrazilo ozvěnou mezi stromy. *Neporazitelný… neporazitelný… neporazitelný*. Bonnie slyšela, jak postupně zaniká ve zvucích hladového ohně.

Elena počkala, dokud poslední ozvěna neodumřela. Pak prostě odpověděla: „Ne úplně.“ Otočila se a pohlédla na mlžné postavy kolem: „On se chystá tady prolévat další krev.“

Promluvil další hlas, dutý hlas, který plynul jako proud studené vody: „Já říkám, že už bylo dost zabíjení.“ Byl to voják Unie s dvojitou řadou knoflíků na uniformě.

„Víc než dost,“ přidal se další hlas, který zněl jako dunění vzdálených bubnů. Voják Konfederace, s bajonetem v ruce.

„Přišel čas, aby to už někdo zastavil,“ prohlásil starý muž v uniformě Konfederace z podomácku barvené látky.

„Nemůžeme dovolit, aby to pokračovalo,“ přidal se malý chlapec, bubeník, s černými otvory místo očí.

„Nebude více prolévána krev!“ zvolalo několik hlasů společně. „Nebude více zabíjení!“ Výkřiky se ozývaly ze všech stran, až síla jejich křiku přehlušila i zvuky ohně. „Nebude více krveprolití!“

„*Nemůžete na mě vztáhnout ruku!* Vy mě nemůžete zabít!“

„Na něj, vezmem si ho, chlapci!“

Bonnie nevěděla, kdo vydal ten poslední příkaz. Ale poslechli ho všichni, vojáci Unie i vojáci Konfederace

zajedno. Povstali, vznášeli se a přecházeli z postav opět v mlhu – v temnou mlhu s tisíci rukou. Snesli se na Klause jako vlna z oceánu, smetli ho a uchvátili mezi sebe. Každá z těch rukou pevně držela, a ačkoli Klaus vzdoroval vší silou a mlátil rukama nohama, bylo jich na něj příliš mnoho. Ve vteřině byl přemožen, obklopen a pohlcen temnou mlhou. Ta se pak zvedla a vířila jako tornádo, z kterého bylo slyšet Klausovy výkřiky jen velmi slabě.

„Nemůžete mě zabít! Jsem nesmrtelný!“

Mlžný vír zmizel do temnot, Bonnii z dohledu. Následovali jej zbylí duchové jako ocas komety, vyřítili se k noční obloze.

„Kam ho vlečou?“ Bonnie to nechtěla říct nahlas; prostě jí to vypadlo z pusy, aniž přemýšlela. Ale Elena ji slyšela.

„Tam, kde už nikomu neublíží,“ odpověděla a výraz její tváře zarazil Bonnii další otázky v hrdle.

Z druhé strany mýtiny se ozvalo kvílivé zafňukání. Bonnie se otočila a uviděla Tylera v jeho příšerné, napůl lidské a napůl vlčí podobě, jak se zvedá na nohy. Nebylo ani zapotřebí Carolinina klacku. Zíral na Elenu a na pár posledních zbylých duchů a breptal.

„Nechci, aby mě taky odnesli! Nenech je mě odnést!“

Než mu mohla Elena odpovědět, otočil se na patě. Na okamžik si měřil pohledem oheň, který mu sahal až nad hlavu, a pak se vrhl přímo do plamenů a proskočil do lesa za nimi. Mezerou mezi šlehajícími plameny Bonnie zahlédla, jak dopadl na zem, chvíli se tam převaloval, aby uhasil hořící srst, a potom se zdvihl a uháněl pryč. Pak oheň zaplápolal výš a už nic neviděla.

Ale na něco si vzpomněla: Meredith – a Matt. Meredith ležela s hlavou opřenou u Caroline v klíně a dívala se. Matt stále ještě ležel na zádech, kde padl. Byl zraněný, ale ne tak hrozně jako Stefan.

„Eleno,“ oslovila Bonnie světelnou bytost a jen pohledem ukázala na Stefana.

Záře se přiblížila. Stefan ani nemrkl. Díval se přímo do oslňujícího světla a usmíval se. „Teď jsme ho konečně zastavili. Díky tobě."

„To Bonnie nás zavolala. A nemohla by to učinit ve správný čas a na správném místě, kdyby nebylo tebe a ostatních."

„Pokoušel jsem se dodržet svůj slib."

„Já vím, Stefane."

Bonnii se tón rozhovoru vůbec nelíbil. Znělo to až příliš jako loučení. Loučení navždy. Vzpomněla si na svá vlastní slova: *Mohl by přijít na úplně jiné místo – nebo prostě odejít.* A ona nechtěla, aby Stefan odešel, ať už tak, nebo onak. Určitě by někdo, kdo se tolik podobá andělu…

„Eleno," vmísila se, „nemůžeš… něco udělat? Nemůžeš mu pomoct?" Hlas se jí třásl.

Elena se obrátila k Bonnii a její výraz, něžný, ale tak přesmutný, ji ještě více vystrašil. Někoho jí připomněl – a pak si vzpomněla. Honorii Fellovou. Honoriiny oči se také dívaly takhle, jako kdyby viděly nevyhnutelnou nespravedlnost světa. Nespravedlnost a všechny věci, které by neměly být, ale jsou.

„Něco udělat můžu," odpověděla. „Ale nevím, jestli je to taková pomoc, o kterou by stál." Otočila se zpátky ke Stefanovi. „Stefane, můžu vyléčit to, co ti udělal Klaus. Dnes v noci mám tolik Sil. Ale nedokážu vyléčit to, co udělala Katherine."

Bonniin otupělý mozek s tou větou chvíli zápasil, než se jí rozsvítilo. Co udělala Katherine? Ale z Katherinina mučení v hrobce se Stefan zotavil už před mnoha měsíci. Pak pochopila. Elena mluví o tom, co Katherine udělala předtím – učinila ze Stefana upíra.

„Už je to příliš dlouho," odpověděl Stefan Eleně. „Kdybys vyléčila i *to*, zbyla by ze mě jenom hromádka prachu."

„Ano." Elena už se neusmívala, jen se na něj upřeně dívala. „Přeješ si moji pomoc, Stefane?"

„Pokračovat v životě na tomhle světě plném stínů…“ Stefanův hlas už byl jen šepot a v zelených očích měl vzdálený pohled. Bonnie měla chuť s ním zatřást. *Žij*, křičela na něj v duchu, ale neodvážila se to říct nahlas ze strachu, že by ho přiměla k právě opačnému rozhodnutí. Pak si vzpomněla na něco dalšího.

„Musíš se alespoň pokusit,“ připomněla mu a oba na ni pohlédli. Vracela jim pohled s tvrdohlavě vystrčenou bradou a pak si všimla, že se Elena začíná usmívat. Elena se obrátila ke Stefanovi a náznak úsměvu se objevil i na jeho rtech.

„Ano,“ souhlasil tiše a pak řekl Eleně: „Přeju si tvoji pomoc.“

Sklonila se k němu a políbila ho.

Bonnie viděla, jak záře z ní plyne ke Stefanovi jako řeka jiskřivého světla, které ho pomalu obklopilo. Zalévalo ho podobně, jako předtím temná mlha obklopovala Klause – jako kaskáda démantů, až celé jeho tělo zářilo stejně jako Elenino. Bonnie měla na okamžik pocit, že vidí, jak se mu rozžhavila krev v těle a jak proudí každičkou cévou i žilkou a uzdravuje vše, čeho se dotkne. Pak se záře změnila na zlatavou auru a vsákla se Stefanovi do kůže. Košili měl stále rozedranou, ale pod ní byla hladká a pevná tkáň. Bonnii se rozšířily oči údivem. Nedokázala si pomoci, musela natáhnout ruku a dotknout se toho zázraku.

Cítila úplně normální kůži. Ty příšerné rány byly pryč.

Rozesmála se radostí a vzrušením, ale pak zavzlykala a vzhlédla: „Eleno… Meredith taky…“

Světelná bytost, kterou se teď Elena stala, už byla na cestě přes mýtinu. Meredith k ní vzhlédla z Carolinina klína.

„Ahoj, Eleno,“ řekla skoro normálně, až na to, že měla hrozně slabý hlas.

Elena se sklonila a políbila ji. Záře opět plynula a zahalila Meredith. A když pohasla, Meredith se dokázala postavit na nohy.

Pak Elena vyléčila stejně i Matta, který se konečně probudil. Byl zmatený, ale bdělý. Políbila i Caroline, a ta se přestala třást a napřímila se.

Pak přešla k Damonovi.

Stále ležel tam, kde padl. Duchové ho obešli a nebrali ho na vědomí. Elenina záře se nad ním vznášela. Pak vztáhla jednu jiskřivou ruku a dotkla se jeho vlasů. Naklonila se a políbila tu tvář spočívající na zemi.

Když jiskřivá záře pohasla, Damon se posadil a potřásl hlavou. Jak zahlédl Elenu, ztuhl. Pak se postavil, každý pohyb pečlivě provedený a ovládaný. Neřekl vůbec nic, jen přihlížel, jak se Elena znovu obrátila ke Stefanovi.

Jeho postava se rýsovala jako silueta proti ohni. Bonnie předtím nevnímala, jak se rudá záře rozrostla – téměř obklopovala Elenino zlatavé světlo. Ale teď si toho všimla a polekalo ji to.

„Můj poslední dar pro vás," řekla Elena a začalo pršet.

Nebyla to bouřka s hromy a blesky, ale pořádný bubnující déšť, který všechno důkladně promočil – včetně Bonnie – a udusil oheň. Byl osvěžující a chladivý a odplavil všechnu tu hrůzu posledních hodin. Smyl z mýtiny všechno, co se tu odehrálo. Bonnie k němu zvedla tvář, zavřela oči a pocítila touhu vztáhnout paže a ten déšť obejmout. Když nakonec polevil, podívala se na Elenu.

Elena hleděla na Stefana a už se neusmívala. Žal beze slov jí opět čišel z tváře.

„Je půlnoc," oznámila. „A já musím jít."

Bonnie okamžitě poznala z toho, jak ono „jít" znělo, že to neznamená jen pro tuhle chvíli, ale navždycky. Elena odchází někam, kam žádný tranz ani sen nedosáhne.

A Stefan si to uvědomil také.

„Ještě chviličku," řekl a objal ji.

„Je mi to tak líto…"

„Eleno, počkej… musím ti říct…"

„Nemůžu!" Poprvé z té zářivé tváře zmizela vyrovnanost. Vyjadřovala nejen něžný smutek, ale přímo srdcervoucí žal. „Stefane, nemůžu počkat… strašně mě to

mrzí.“ Vypadalo to, jako by ji něco táhlo zpět, vtahovalo od nich do nějaké jiné dimenze, kam Bonnie nedohlédla. Přebývat v pokoji.

Ale Eleniny oči nevypadaly pokojně. Lnuly ke Stefanovi. Vztáhla k němu ruku v marném gestu. Nedotkli se. Ať už Elena odcházela kamkoli, bylo to příliš daleko.

„Eleno… *prosím*!“ Byl to stejný hlas, kterým ji Stefan volal tenkrát ve svém pokoji. Jako by se mu lámalo srdce.

„Stefane,“ vykřikla a vztáhla za ním i druhou ruku.

Ale slábla a mizela před očima. Bonnie vzlykla a hrdlo se jí stáhlo. To není fér. Jediné, co si ti dva kdy přáli, bylo být spolu. A Elena teď odměnou za záchranu města a splnění své úlohy, kterou jí osud přidělil, bude od Stefana odloučená navěky. To prostě *není fér*.

„Stefane,“ zavolala Elena znovu, ale její hlas zněl jako z veliké dálky. Záře už téměř pohasla. A pak, zatímco Bonnie přihlížela skrze závoj slz, zmizela docela.

A zanechala mýtinu opět tichou. Všichni byli pryč. Duchové Fell’s Church, kteří na jedinou noc povstali, aby zabránili dalšímu prolévání krve. Jasný přízrak, který je vedl, zmizel beze stopy, a dokonce i měsíc a hvězdy se skryly za mraky.

Bonnie věděla, že vlhkost na Stefanově tváři není od deště.

Stál tam, hruď se mu dmula a hleděl na poslední místo, kde spatřili Eleninu záři. Všechna ta touha a bolest, kterou předtím občas Bonnie zahlédla na jeho tváři, nebyla ničím ve srovnání s tím, co tam viděla teď.

„To není fér,“ zašeptala. A pak to zakřičela k obloze a nestarala se, kterým bytostem křičí do tváře: „To není fér!“

Stefan dýchal stále rychleji. Pak také zvedl tvář – ne ve vzteku, ale v nesnesitelných mukách. Očima propátrával oblohu, jako by doufal, že tam zahlédne poslední stopu zlatého světla, nějaký záblesk záře. Ale nezahlédl. Bonnie viděla, jak jím otřásla křeč, jako když ho Klaus proklál

oštěpem. A výkřik, který vyrazil, byl tím nejstrašnějším zvukem, který kdy slyšela.

„*Eleno*!“

16.

Bonnie si nikdy přesně nevybavila, jak se následujících pár vteřin vlastně odehrálo. Uslyšela Stefanův výkřik, který téměř otřásl zemí pod jejíma nohama. Viděla, jak se k němu rozeběhl Damon. A pak spatřila záblesk.

Záblesk jako od Klausova blesku, ale nebyl modrobílý. Tenhle byl zlatý.

A tak jasný, že Bonnie měla pocit, jako by jí před očima vybuchlo slunce. Chvíli pak viděla jen vířící barvy. A pak spatřila cosi uprostřed mýtiny, poblíž polorozpadlého komína. Cosi bílého, tvarem to připomínalo ducha, jenom to působilo skutečněji. Cosi malého a schouleného, takže to mohlo být téměř cokoli… kromě toho, co jí vlastní oči říkaly.

Protože to vypadalo jako štíhlá nahá dívka, která se chvěje nočním chladem na lesní půdě. Dívka se zlatavými vlasy.

Vypadalo to jako Elena.

Ne jako ta Elena, která připomínala rozžatou svíci v duchovním světě, ani jako ta nadpozemsky krásná dívka, kterou byla Elena jako upír. Tohle byla Elena, jejíž sametová pleť zrůžověla zimou a které naskočila husí kůže v posledních kapkách odcházejícího deště. Elena, která vypadala naprosto zmateně, když pomalu zvedla hlavu a rozhlédla se kolem – jako by jí všechny důvěrně známé věci připadaly naprosto cizí.

To musí být iluze. Buďto iluze, nebo dostali posledních pár minut, aby se mohli rozloučit. Bonnie si to stále opakovala, ale nedokázala se přimět, aby tomu doopravdy uvěřila.

„Bonnie?“ ozval se nejistý hlas. Hlas, který vůbec nepřipomínal vzdálené zvonky. Hlas vyděšené mladé dívky.

Bonnii nohy vypověděly službu. Divoce se v ní vzmáhal jediný pocit. Pokoušela se ho potlačit, neodvažovala se ho ani pojmenovat. Prostě jen zírala na Elenu.

Elena se dotkla trávy před obličejem. Nejprve váhavě a pak stále odvážněji a rychleji. Vzala neohrabaně do prstů spadlý list, pak ho zase položila a poklepala dlaní na lesní půdu. Pak po něm znovu chňapla. Nabrala plnou hrst mokrého listí, přitiskla si ho na tvář a čichala k němu. Vzhlédla k Bonnii a listy se rozletěly kolem.

Na okamžik jenom klečely proti sobě a dívaly se na sebe. Pak Bonnie roztřeseně vztáhla ruku. Napětím nemohla ani dýchat. Ten pocit v ní rostl a rostl.

Elena jí napřáhla ruku vstříc. Jejich prsty se dotkly.

Skutečné prsty. Ve skutečném světě. Kde se teď nacházejí obě.

Bonnie vyrazila jásavý výkřik a vrhla se Eleně do náručí.

A už ji ohmatávala všude, kam dosáhla, s divokou nevěřící radostí. Elena je skutečná. Byla mokrá od deště a třásla se a Bonniiny ruce neprošly skrz ni. Kousky mokrého listí a hrudky půdy uvázly Eleně ve vlasech.

„Ty jsi tady,“ zavzlykala Bonnie. „Můžu se tě dotknout, Eleno!“

Elena také vzlykala: „Taky se tě dotýkám! Jsem opravdu tady!“ Popadla znovu hrst listí. „Můžu se dotknout země!“

„Vidím, jak se jí dotýkáš!“ Asi by takhle pokračovaly donekonečna, kdyby je nepřerušila Meredith. Stála o pár kroků dál, hleděla na ně obrovskýma očima a tvář měla úplně bílou. Zalykala se pláčem.

„Meredith!“ Elena se k ní otočila a podala jí hrst plnou listí. Pak otevřela náruč. Meredith, která byla schopná se vyrovnat s Eleniným mrtvým tělem, když ji vytáhli z řeky, s tím, když se Elena objevila jako upír, i s tím, když se

zjevila na mýtině jako anděl, tu teď prostě stála, třásla se a vypadala, že omdlí.

„Meredith, ona je skutečná! Můžeš se jí dotknout! Vidíš?“ Bonnie nadšeně pumpovala Eleně rukou.

Meredith se ani nepohnula. Zašeptala jen: „To není možné…“

„Je to pravda! Vidíš? Je to pravda!“ Bonnie upadala do hysterie. Uvědomovala si to, ale bylo jí to jedno. Pokud tu dneska má někdo nárok být hysterický, je to ona. „Je to pravda, je to pravda,“ zpívala. „Meredith, pojď se podívat!“

Meredith, která celou tu dobu zírala na Elenu, znovu vzlykla. Pak se jediným pohybem vrhla Eleně do náručí. Dotýkala se jí, zjistila, že její ruce opravdu narazí na odpor živého masa. Pohlédla Eleně do tváře. A pak konečně propukla v neovladatelný pláč.

A plakala a plakala s hlavou opřenou na Elenině nahém rameni.

Bonnie je obě útěšně popleskávala.

„Nemyslíš, že bychom jí měli radši dát něco na sebe?“ ozval se hlas za nimi a Bonnie vzhlédla a uviděla Caroline, jak si svléká šaty. Učinila to klidně a pak tam zůstala stát jen ve spodním prádle, jako by to dělala běžně. Nemá žádnou představivost, pomyslela si Bonnie znovu, ale tentokrát v tom nebyla žádná zášť. Evidentně existují situace, ve kterých je nedostatek představivosti výhodou.

Meredith s Bonnii přetáhly šaty Eleně přes hlavu. Působila v nich drobně, mokře a trochu nepřirozeně, jako by si už odvykla nosit oblečení. Ale alespoň ji trochu chránily před rozmary počasí.

Pak Elena zašeptala: „Stefane.“

Bonnie se otočila. Opravdu tam stál, spolu s Damonem a s Mattem, kousek stranou od dívek. Jenom se na ni díval. Jako by zadržoval nejen dech, ale celou svoji životní energii, jako by celý jeho život strnul a čekal.

Elena vstala a klopýtavě učinila jeden krok k němu – a pak další a další. Ve vypůjčených šatech působila křehce a štíhlounce a mírně vrávorala. Jako malá mořská víla, když

se učila chodit, pomyslela si Bonnie. Nechal ji ujít téměř celou vzdálenost, která je dělila, a jen hleděl, než jí konečně vyšel vstříc. Rozeběhli se k sobě, pak spolu klesli k zemi v objetí a svírali jeden druhého vší silou. Ani jeden z nich nepromluvil slova.

Nakonec se Elena odtáhla, aby se na Stefana mohla podívat. Uchopil její tvář do dlaní a také se díval. Elena se z čiré radosti hlasitě rozesmála. Otevírala a svírala dlaně a potěšeně na ně hleděla. Pak je zabořila Stefanovi do vlasů. A pak se políbili.

Bonnie nestydatě přihlížela a cítila, jak se kousek její radosti rozplývá v slzách. Hrdlo se jí svíralo a plakala, ale byly to slzy radosti, ne hořké slzy žalu – a přitom se pořád smála. Byla špinavá a promočená až na kůži, ale nikdy v životě nebyla tak šťastná. Měla chuť tancovat a zpívat.

O něco později k nim Elena vzhlédla a tvář jí zářila skoro stejně, jako když se vznášela nad mýtinou jako přízrak. Zářila jako hvězdný svit. Nikdo už jí nikdy neřekne, že je Ledová královna, pomyslela si Bonnie.

„Moji přátelé," zašeptala Elena. Nic víc neřekla, ale ta slova a malý vzlyk, když je vyslovila a vztáhla k nim ruku, dopověděly vše. Okamžitě ji obklopili a pokoušeli se ji všichni najednou obejmout. Dokonce i Caroline.

„Eleno," oslovila ji Caroline, „promiň mi…"

„Všechno je už zapomenuto," odpověděla Elena a objala ji stejně nadšeně jako všechny ostatní. Pak sevřela mohutnou opálenou ruku a přiložila si ji krátce na tvář: „Matte," řekla a on se na ni usmál, modré oči zvlhlé dojetím. Ale ne zoufalstvím nad tím, že ji vidí ve Stefanově náručí, uvědomila si Bonnie. Právě teď Mattova tvář vyjadřovala čirou radost.

Na malou skupinku padl stín, jak kdosi vstoupil mezi ně a měsíční svit.

Elena vzhlédla a znovu vztáhla ruku.

„Damone."

Jasnému světlu a lásce v jejích očích se nedalo odolat. Nebo by měly být neodolatelné, pomyslela si Bonnie. Ale

Damon k ní přistoupil bez úsměvu, tmavé oči stejně bezedné a nečitelné jako vždy. Neodrážel se v nich ani odlesk Elenina hvězdného třpytu.

Stefan se na ně díval bez obav, stejně jako předtím hleděl bez obav do Eleniny bolestně oslepující záře, když byla ještě světelnou bytostí. Pak, aniž uhnul pohledem, také k Damonovi vztáhl ruku.

Damon na ně shlížel, na dvě otevřené nebojácné tváře a na němou nabídku, kterou vyjadřovaly jejich ruce. Nabídku přátelství, vřelosti a lidské blízkosti. Jeho tvář byla uzavřená a ani se nepohnul.

„No tak, Damone," pobídl ho Matt tiše. Bonnie se po něm ohlédla a všimla si, že jeho modré oči se teď naléhavě upírají na Damonovu tvář.

Damon se nehnul z místa a řekl: „Já nejsem jako ty."

„Nelišíš se od nás tolik, jak by sis přál," řekl mu Matt. „Podívej," začal vykládat s podivně vyzývavým podtónem v hlase, „vím, žes zabil pana Tannera v sebeobraně, protože jsi mi to řekl. A vím, že ses nevrátil do Fell's Church proto, že by tě sem přivolala Bonnie svým zaklínáním, protože to já jsem třídil ty vlasy a neudělal jsem žádnou chybu. Jsi nám víc podobný, než připouštíš, Damone. Jediná věc, kterou *nevím*, je, proč jsi nešel do Vickiina domu, abys jí pomohl."

Damon vyštěkl téměř automaticky: „Protože jsem nebyl pozvaný!"

Bonnii zaplavila vlna vzpomínek. Jak stála před Vickiiným domem a Damon vedle ní. Stefanův hlas: *Vickie, pozvi mě dál.* Ale Damona nikdo nepozval.

„Ale jak se teda dostal dovnitř Klaus?" začala přemýšlet nahlas.

„Jsem si jistý, že to byla Tylerova práce," odsekl Damon stručně. „Tyler to udělal pro Klause oplátkou za to, že ho naučil, jak aktivovat svoje dědictví. A on taky musel Klause pozvat dovnitř, a to ještě předtím, než jsme začali hlídat dům – pravděpodobně ještě dřív, než jsme se Stefanem přijeli do Fell's Church. Klaus se velmi dobře

připravil. Tu noc se objevil v domě a ta dívka byla mrtvá dřív, než jsem zjistil, že se něco děje.“

„A proč jsi teda nezavolal Stefana?“ zeptal se Matt. Ale v jeho hlase neznělo obvinění, byla to jen prostá otázka.

„Protože už by stejně nemohl nic dělat! Věděl jsem, proti čemu stojíte, jakmile jsem to uviděl. Proti Starobylému. Stefan by se jenom nechal zabít a té dívce už to bylo stejně jedno.“

Bonnie slyšela chladný tón v jeho hlase, a když se Damon znovu otočil ke Stefanovi a k Eleně, tvář mu ztvrdla. Jako by dospěl k nějakému rozhodnutí.

„Vidíš, nejsem jako ty,“ řekl.

„To je jedno.“ Stefan svoji ruku nestáhl. Ani Elena.

„A ti hodní občas opravdu vyhrajou,“ řekl Matt tiše a povzbudivě.

„Damone…“ začala Bonnie. Pomalu, téměř váhavě, se k ní obrátil. Myslela na tu chvíli, kdy spolu klečeli u Stefana a kdy vypadal tak mladě. Kdy byli jenom Damon a Bonnie na hranici světa.

Na maličký okamžik měla dojem, že v těch tmavých očích zahlédla jiskřičky. A vycítila v něm cosi – jakýsi kvas pocitů, jako touha a zmatek a strach a vztek, všechno dohromady. Ale pak se to opět ztratilo. Damon znovu vztyčil obranné valy a Bonnii už její parapsychické schopnosti neodhalily nic dalšího. Ty tmavé oči zůstaly dál neproniknutelné.

Otočil se k páru na zemi zády. Pak si sundal bundu, přešel k Eleně a přehodil jí bundu přes ramena, aniž se jí dotkl.

„Je chladná noc,“ řekl. Na chvíli vyhledal pohledem Stefana a pak se otočil a odkráčel do temnoty mezi duby. V tom okamžiku uslyšela Bonnie šustot křídel.

Stefan a Elena se beze slova vzali opět za ruce a Elena položila svou zlatou hlavu Stefanovi na rameno. Stefan přes její temeno hleděl do tmy, kde zmizel jeho bratr.

Bonnie zavrtěla hlavou a hrdlo se jí zase sevřelo. Udělalo se jí lépe, až když se kdosi dotkl její paže a ona

vzhlédla a uviděla Matta. Přestože byl promáčený na kost a špinavý od mechu a kapradí, byl na něj pěkný pohled. Usmála se na něho a cítila, že se jí údiv a radost vracejí. Euforické, omamné vzrušení při pomyšlení na to, co všechno se tu noc odehrálo. I Meredith s Caroline se smály, a tak Bonnie impulzivně popadla Matta za ruce a roztančila se s ním po pasece. Uprostřed mýtiny šlápli do kupky mokrého listí, zamotali se a rozesmáli nahlas. Jsou naživu, jsou mladí a je letní slunovrat.

„Chtělas, abychom byli všichni zas pohromadě!“ křikla Bonnie na Caroline a vtáhla šokovanou dívku do tance. I Meredith zapomněla na svou důstojnost a přidala se k nim. A pak se pasekou dlouho nesl jásot, radost a smích.

21. června, 7:30
letní slunovrat

Milý deníčku,

ach, je toho tolik, co musím vysvětlit, a ty bys tomu stejně nevěřil, jdu spát.

Bonnie

čtení • radost • poučení

L. J. Smith
Upíří deníky – Temné shledání

Poprvé vydalo v roce 1991 nakladatelství HarperTeen, které patří do skupiny HarperCollins Publishers, 1350 Avenue of Americas, New York, NY 10019
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith
Cover art © 2009 by Carrie Schechter
Cover design by Jennifer Heuer
ISBN 978-0-06-114098-3

Z anglického originálu *Vampire Diaries – Dark Reunion*
přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava Kateřina Matoušková
Jazyková korektura Jana Tillerová
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1814. publikaci, 1. vydání, 2010
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s.r.o., 2010
Translation © Lucie Schürerová, 2010

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Upíří deníky

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0969-8 (1. vydání, 2010)